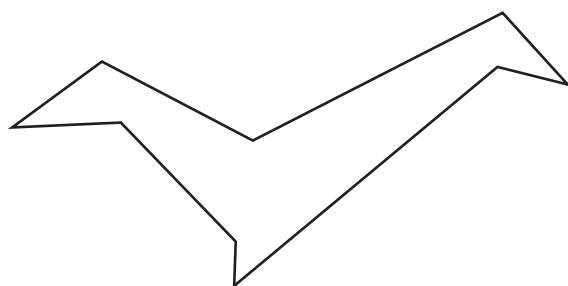
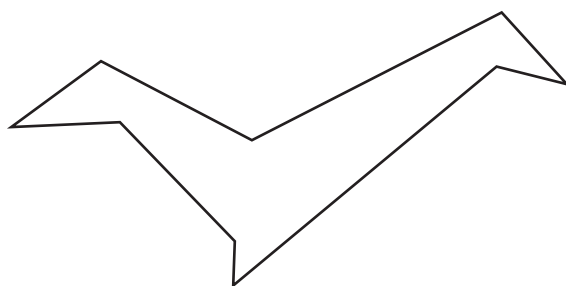

**Anul omagial al Școlii Gimnaziale “Mihai Eminescu”
1966-2016**

Aripi

50

de ani de excelență!

ARIPI
Revistă literar artistică și de cultură a Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești
Fondată în anul 1969, Serie nouă, 81-82/2016

Redactor – șef
Prof. Manuela DOVLEAC

Redactori – șefi onorifici

Prof. Petru STOICESCU

Prof. Ionel ȚUȚĂ

Redactori îndrumători

Prof. Adriana CORNEA
Prof. Eugenia HAGIMĂ
Prof. Miana Florentina POPA
Prof. Floarea MARTINESCU

Secretar de redacție
Prof. înv. primar Vicenția PÉTRACHE

Colectivul de redacție

Membri: Delia ACHIM, Larisa AVRAM, Alexia BADĒA, Andrei BEȘLIU-GHERGHESCU, Alexandra BUZULICĂ, Mihai CENUȘĂ, Andra CUMPENAȘU, Maria FORTINI, Andreea FLORESCU, Alexandra GROSU, Erica GUIȚĂ-ALEXANDRU, Iustin ILIEȘCU, Teodora MATEI, Alexandra MOGODICI, Andra NIȚULESCU, Lidia PETRIA, Andrei RĂDUNEATĂ, Anda ROBEA, Daria TOMA, Ana-Maria TUDOR, Dragoș ULEANU, Karina VOCHIN, Robert ZAMFIR

Colaboratori: Prof. Renata ALEXÉ, Col. (r) Alexandru MARIN

Coordonare

Prof. Dr. Marian Haiducu, director
Prof. Lavinia ORĂȘANU, director adjunct

Vignete și desene

Cercul de Arte Plastice al Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești, Prof. Sidonia GHERGHINOIU

DTP

Pr. Dr. Napoleon Nicolae DABU

Tipar

Editura Trialog Pitești

Aripi și suplimentul său **Arcade** sunt editate trimestrial de Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Pitești și se adresează în special elevilor, profesorilor și tuturor celor interesați de literatură și de artă

Site-ul Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești (inclusiv al revistei și suplimentului editate):

www.mihaieminescupitesti.ro

Facebook: Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" – Pitești

REDAȚIA

Str. Tineretului, nr.4, Pitești, Argeș, România
Tel/fax: 0248 252771, e-mail: aripi11@yahoo.com, sc_emin11@yahoo.com.

Șocul matematicii

Aceste rânduri sunt dedicate academicianului profesor doctor Solomon Marcus, omul care la 91 de ani emitea coerent, în comisii ministeriale și live în mass-media idei despre nevoia de reformă a sistemului actual de educație din România.

Am avut șansa să-l cunosc în mai multe ipostaze pe profesorul Solomon Marcus... Din păcate, timpul a făcut să nu-l prind profesor în Facultatea de Matematică a Universității din București, în holul căreia, cand scriu aceste rânduri, arde o candelă cu flacăra a cărei lumină este reflectată în tabloul cu chipul său, acoperit într-un colț de o panglică neagră...

I-am savurat discursurile cu diverse ocazii: congrese, conferințe și simpozioane științifice și didactice, tabere de matematică (Poiana Pinului-Buzău, Poiana Zânelor-Bistrița, Straja-Hunedoara, Voineasa-Vâlcea), seminarii și expuneri științifice la Institutul de Matematică Simion Stoilow al Academiei Române...; i-am admirat stilul de comunicare în conversațiile private...; l-am invidiat pentru răbdarea demonstrată când discuta cu elevii de gimnaziu și filo-

zofa cu cei de liceu ore în șir în taberele de matematică...; i-am văzut locuința modestă plină de cărți așezate peste tot încât nu puteai face un pas fără să calci pe ele...

L-am avut ca invitat acum doi ani la susținerea tezei mele de

doctorat în Amfiteatrul Miron Nicolescu de la parterul Institutului de Matematică Simon Stoilow al Academiei Române; a întârziat; am tot sperat să-mi pună o întrebare...; n-am avut eu norocul acesta...; avea totuși 89 de ani!

I-am citit multe din cărțile sale..., i-am urmărit interviurile din mass-media din ultimii ani... Dispariția sa de pe scena vieții într-un moment în care era un actor activ care deschisese și generase în spațiul public discuția despre reforma autentică a sistemului de învățământ din România, m-a făcut să vă supun

atenției câteva idei ale domniei sale.

În 1987 publică „Șocul matematicii” la Editura Albatros din București, în care adună o seamă de considerații privind învățarea matematicii, interdisciplinaritatea matematicii, funcția ei socială, semnificațiile ei culturale și filozofice – o carte scrisă la maturitate, pe care o recomand cu căldură iubitorilor de matematică și nu numai.

Chiar în primele pagini relatează despre discuția cu o studentă care intrase în facultate cu medie mică și se prezenta slab la examene. Întrebând-o cum vede viitorul ei a primit următorul răspuns neașteptat: «Nu cred că profesoara mea de matematică din școală era mai bine pregătită decât sunt eu acum. Așa cum ea a făcut față și s-a descurcat în profesie, mă voi descurca și eu».

Mărturisește că l-a surprins ideea de raportare la un astfel de model. În ipoteza că studenta a fost «victimă» unor profesori de matematică slabi (și, poate, și de alte discipline), nu ar fi acest fapt un motiv temeinic de a nu repeta această situație, de a nu deveni un profesor mediocru, care multilează intelectul a sute și sute de elevi? Meseria de profesor este, poate mai mult decât altele, o problemă de conștiință.

-continuare în pag. 4-

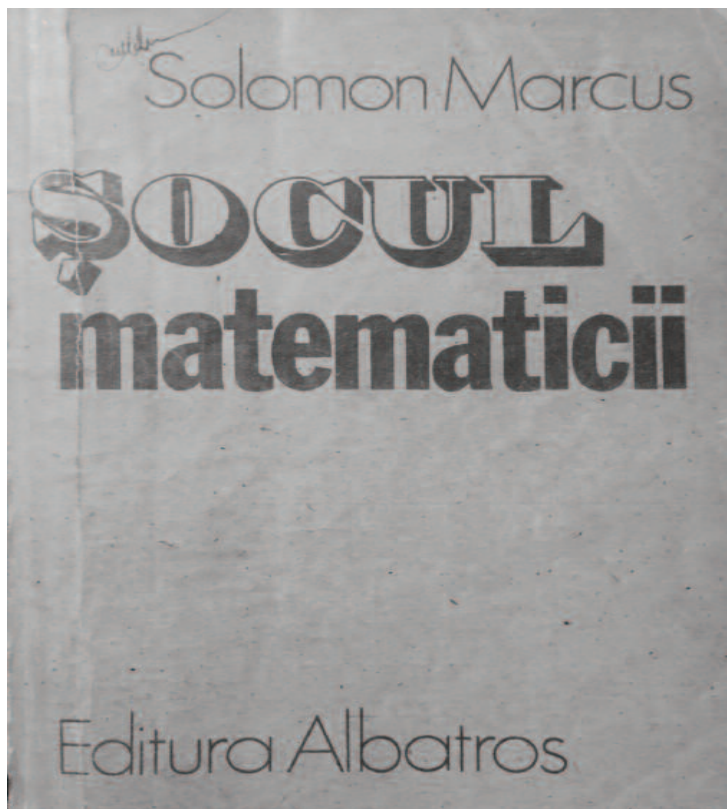
Singurul control continuu exercitat asupra activității unui profesor este propriul său autocontrol. În față unei clase de adolescenți care nu au încă nici cunoștințele, nici discernământul necesare pentru o preluare critică a ceea ce emană de la catedră, profesorul își exercită influența sa lentă, dar sigură și de durată, cu efecte de multe ori ireversibile.

El poate stimula intelectul elevilor săi, dar în același timp îl poate adormi sau mutila. Singurul martor al acestui proces este propria sa conștiință. Dacă profesorul nu-și iubește meseria și nu are o minimă competență profesională, victimele sale, chiar dacă nu conștientizează pentru moment daunele care li se provoacă, vor realiza aceasta mai târziu, iar profesorul respectiv va rămâne în amintirea lor într-o postură care nu este de invidiat.

Este oare firesc și cinstit pentru un tânăr să se angajeze pentru o viață într-o asemenea cursă nebunească? Este oare o strategie adecvată încercarea de a păcăli societatea, simulând o activitate pentru care, de fapt, nu ai nici pregătirea profesională necesară, nici o cât de vagă motivație psihologică? Dincolo de culpabilitatea morală a unui comportament de acest fel, nu este greu să

demonstrăm că sunt din ce în ce mai puține șanse ca o atare strategie să mai fie valabilă în deceniile în care tinerii de azi își vor exercita profesia.

Aici Solomon Marcus continua cu următorul comentariu, făcut, atenție, în 1987: ritmul de înnoire a programelor și planurilor de învățământ, a manualelor școlare, va fi din ce în ce mai rapid, pentru a se putea face față exigențelor unei lumi în care nevoile cresc exponențial, iar satisfacția lor crește deocamdată mai lent (atunci când nu stă pe loc). Nivelul general al elevilor va crește și el, chiar dacă

unele fenomene dau o impresie opusă. Cei care se vor strecura într-o anumită profesie într-un mod neonorabil se vor găsi din ce în ce mai izolați și arătați cu degetul. Interesele pe termen lung ale oricărui tânăr recomandă o strategie onestă și rezonabilă, adecvată posibilităților și perspectivelor reale.

În ce constă această strate-

gie onestă? Ea este foarte simplă.

Îi cere tânărului să examineze cu luciditate și răspundere posibilitățile și afinitățile sale reale, iar în raport cu ele să manifeste ambiția de a se realiza plenar și grija de a-și făuri planuri pe măsură. Aceasta înseamnă, în primul rând, să nu cauți să devii student cu orice preț, oricum și oriunde; există atâtea profesii frumoase și de mare utilitate socială care nu cer o pregătire în cadrul învățământului superior. În al doilea rând, dacă totuși ți s-a cristalizat preferința pentru o anumită profesie, să nu accepți compromisuri legate de avantaje de moment, dar care se răzbuună apoi de-a lungul întregii vieți. A ignora aceste lucruri înseamnă a crea un focar de tensiune și stres care se soldează cu pagube enorme atât pentru individ cât și pentru societate.

Prin urmare, așa vedea Solomon Marcus realitatea acum 30 de ani, în plină perioada comunistă! Vorbea de înnoirea rapidă a programelor și planurilor de învățământ... Un om care a luptat zeci de ani pentru o idee, a murit cu ea pe buze... România anilor 2016: a murit omul, a murit și ideea...

Iertați-ne, domnule profesor, de acolo de unde ne priviți, pentru incompetență!!!

Bibliografie:

Solomon Marcus, *Șocul Matematicii*, Editura Albatros, București, 1987

Prof.dr. Marian Haiducu
Director Școala Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești

Performanța anului la Școala Gimnazială Mihai Eminescu Pitești

În acest an școlar pe care pe bună dreptate îl putem numi anul excelenței pentru Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” datorită aniversării semi-centenarului existenței noastre ca instituție de învățământ reprezentativă pentru actul educațional argeșean, nici nu ne gândeam că ar mai lipsi ceva. Dar iată că, printr-o conjunctură favorabilă, stelele performanței s-au aliniat din nou deasupra noastră, amintindu-ne că suntem parcă predestinați succesului obținut la cel mai înalt nivel. De fapt această „predestinare” nu este decât rezultatul unei munci intense, plină de responsabilitate și dăruire sufletească.

Poate nu întâmplător echipa de fotbal a Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești a câștigat locul I la Etapa Națională a Olimpiadei Gimnaziilor pe tărâm moldav, la Vaslui, în perioada 12-15 mai 2016, devenind campioană națională la fotbal băieți gimnaziu. Numele patronului nostru spiritual a fost din nou ridicat la rang de cinste exact pe aceste meleaguri, de data aceasta prin performanța sportivă care de

cura de un lucru extraordinar: reconfirmarea valorii unei școli de fotbal argeșene. Mai precis, Școala Gimnazială Mihai Eminescu Pitești confirmă astăzi la un capitol la care puțini se mai așteptau să confirme. Obișnuită în ultima vreme cu excelență și performanță în domeniile științelor exacte și disciplinelor umaniste, în acest an reprezentativ pentru existența sa, unitatea noastră de învățământ primește unul dintre cele mai frumoase cadouri din ultima perioadă: titlul de campioană la Olimpiada Gimnaziilor la Fotbal.

Într-o organizare de excepție a Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, Federației Române de Fotbal, Comitetului Olimpic Sportiv Român, Primăriei Municipiului Vaslui, Direcției Județene de Fotbal Vaslui, echipa Școlii Gimnaziale Mihai Eminescu Pitești a învins în finală, cu 2-1, echipa Liceului Teoretic Decebal Constanța.

-continuare în pag. 6-

acum înainte va rămâne mulți ani pe buzele tuturor ca o poezie a victoriei și a învingătorilor. Amintirile din copilărie mi s-au transpus în

-urmare din pag. 5-

Echipa care a atins aceasta superbă performanță, după 22 de ani de la ultimul suc-

ces similar, a fost coordonată de profesorul Neacșu Cristian și are următoarea componență:

1. Bucur Mihnea Emil (legitimă FC Pitești 2008, antrenori Cocoș Vali Stelică și Savu Marius)
2. Bulea Andreas Cristian, nelegitimă la vreun club sportiv
3. Crivac Alexandru Mihail (legitimă ACSFC Dănuț Coman, antrenor Stan Mircea)
4. Niță Eduard Irinel (legitimă FC Pitești 2008, antrenori Cocoș Vali Stelică și Savu Marius)
5. Popescu Răzvan Valentin, nelegitimă la vreun club sportiv
6. Radu Sebastian Adrian, nelegitimă la vreun club sportiv
7. Sanda Eduard Ștefan (legitimă FC Pitești 2008, antrenori Cocoș Vali Stelică și Savu Marius)
8. Savu Marius David (legitimă ACSFC Dănuț Coman, antrenor Stan Mircea)
9. Stanca Alexandru Antonio, nelegitimă la vreun club sportiv
10. Tudorache Andrei Cătălin, nelegitimă la vreun club sportiv

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești duce astfel mai departe imaginea și prestigiul Clubului Sportiv Școlar „Aripi” Pitești, care a format și lansat, în timp, nume

mari ale fotbalului românesc.

Ziua finalei, va rămâne de acum încolo o amintire de vis pentru copiii Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești. Meciul care a desemnat campioana a produs emoții și a fost demn de fotbalul mare... Dincolo de bucuria victoriei vine și răsplata materială care certifică recunoașterea valorii acestor copii.

În calitate de câștigătoare a turneului, prin echipa sa reprezentativă, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești va primi din partea Federației Române de Fotbal, prin programul național „Împreună suntem fotbal”, un teren de fotbal în valoare de 15.000 de euro.

Un premiu special a primit elevul nostru Bucur Mihnea, care va merge la Campionatul Mondial din Franța, unde va asista la meciul România –Elveția, pe stadionul Parc de Princes, din Paris.

Pentru această frumoasă performanță,

conducerea Școlii Gimnaziale Mihai Eminescu Pitești, întreg corpul profesoral, Asociația Părinților Elevilor Școlii Gimnaziale Mihai Eminescu Pitești (APESMEP) - care a suportat financiar deplasarea și cazarea echipei la faza anterioară a competiției, la Călărași, VĂ MULȚUMEȘTE!

Director, prof. dr. Marian Haiducu
Antrenor, prof. Cristian Neacșu

Din viața școlii

(fragmente DE SUFLET din cuvântul invitațiilor la aniversarea noastră)

Din cuvântul invitațiilor aflați în Sala Eminescu...

Ceea ce s-a desfășurat a stat sub semnul unei încărcături emoționale revărsate pe parcursul unor intervenții și interviuri.

Domnul primar Tudor Pendiuc a salutat asistența, i-a felicitat pe elevi și pe dascăli pentru rezultatele bune obținute în activitate și în realizarea evenimentelor.

Este bucuros să vadă în Municipiul Pitești o școală de talia Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”. Cele două ficele ale Domniei Sale au fost elevele școlii, de aceea cunoaște pasiunea cadrelor, învățătorilor și profesorilor, dragostea pentru elevi. A fost mereu prezent în miezul evenimentelor legate de Ziua școlii, de inaugurarea unor săli și unor cabinete, de activitatea redacției și revistei „Aripi”

Cunoaște forța colectivului de cadre, are încredere în elevi și le urează tuturor sănătate și mult succes!

Domnul viceprimar Marian-Laurențiu Zidaru a subliniat importanța zilei de 15 ianuarie, Ziua Culturii, ziua marelui poet național Mihai Eminescu și Ziua școlii. Este bucuros că trăiește aceste evenimente, mai ales că a fost elevul școlii și a întâlnit aici un corp didactic de excepție. Cunoaște realizările acestei instituții și le urează tuturor, elevi, profesori, părinți, mult-mult succes!

Domnul inspector școlar general, profesor Dumitru Tudosoiu menționează că trăiește momente emoționante aici, în mijlocul elevilor, acelor suflete sensibile, curate deschise spre viitor, atât de receptive la nou, în mijlocul dascălilor, al oamenilor de valoare care au conștiință și amintesc de Domnu' Trandafir, prin pasiune și bunătate, în mijlocul părinților care își educă frumos copiii.

Este bucuros să-i cunoască pe toți și le dorește succes în activitate!

Mesajul domnului Dragan Pavlovic, directorul Școlii Milutin 1 Draginja Kragujewac-Serbia, este deschis și luminos.

Domnia Sa privește cu prietenie elevii, cadrele și părinții, s-a aflat de multe ori în mijlocul acestora și i-a admirat, cunoscându-le realizările. Prietenia s-a consolidat în ani și în schimburi de experiență.

De aceea este fericit să fie aici, la ceas aniversar, și le urează tuturor ani frumoși cu sănătate și realizări!

Domnul profesor Gheorghe Soare, profesor de limba și literatura română, fost inspector școlar a mărturisit că sunt vechi amintirile care l-au legat de această școală. Și-a făcut practica pedagogică în această instituție, ca student, mai târziu soția sa, profesor Eugenia Soare, a funcționat aici la catedra de limbă și literatură română. Ca inspector școlar a participat și la alte Zile ale școlii, la fel de reușite, a fost în mijlocul cadrelor didactice prin inspecții de specialitate, de

foarte multe ori a văzut aici lecții frumoase și copii foarte buni.

Are încredere în bunul mers al școlii și le dorește tuturor sănătate și succes!

Doamna profesor Gabriela Pendiuc, fost director al școlii, director actual al Școlii Populare de Artă, a privit cu emoție asistența și a mărturisit că mirajul momentului a făcut-o să se întoarcă în timp, să-i revadă pe toți, pe cei plecați dintre noi, pe cei actuali.

Retrăiește activitățile organizate, clipele petrecute lângă elevi, cadre și părinți. Se bucură de succesul școlii și este mândră că a trăit în mijlocul unor oameni minunați.

Profesorul Dan Gâda a felicitat pe toată lumea explicând, în calitate de fost coleg și părinte, că întregul colectiv a fost un colectiv serios. Soția și fiica sa Cătălina au trăit actul educațional deosebit în această școală, ca profesor și respectiv elevă. Este un lucru ce nu se poate uita.

Prosesoara Manea Cornelia și-a stăpânit cu greu emoția, mărturisind că este fericită să fie alături de cei prezenți.

În școala aceasta relația profesor-elev s-a consolidat. Întâlnindu-și eleva, Alexandra Crai, a resimțit clipele de odinioară.

Este mândră de elevii pe care i-a format și de colegii alături de care a lucrat.

Domnul Toma Marian, fost elev al școlii, tatăl elevului Adrian Toma din clasa a VIII a C, subliniază că se bucură deoarece fiul său are ocazia să fie îndrumat de un corp profesoral de elită, așa cum a întâlnit și dumnealui.

Domnul Cătălin Tudose, fost elev al școlii, olimpic național la limba și literatura română, mulțumește cadrelor didactice pentru înalta ținută profesională și le dorește sănătate și succes! Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” a fost și rămâne „școala vieții”.

Au vorbit, în continuare, profesor Cătălin Petrescu, subliniind valoarea actului educațional și sarcina fiecărui cadru de a cultiva dragostea de țară, de istorie, dragostea pentru înaltele valori ale neamului, profesor Renata Alexe, care a prezentat revista „Aripi”, cartea de vizită a școlii, act de cultură în concepția redactorilor foști și actuali.

Profesor dr. Marian Haiducu, directorul școlii a arătat că ceea ce a fost și este în această instituție este rezultatul relației cadru didactic-elev-părinte. Acest triunghi a încercat și încearcă să ridice educația la valori durabile.

Prof. Renata ALEXE
30 martie 2016

Viața curge, noi ne petrecem cu zilele și secundele ei...

Stimați elevi, părinți, învățători și profesori,

Sunt martorul unui moment deosebit al vieții dumneavoastră al cărei flux se conjugă extraordinar cu acela al școlii.

Nu este prima dată când particip la activitățile organizate de colectivul de cadre didactice din Școala Gimnazială *Mihai Eminescu* Pitești.

Am apreciat și apreciez activitatea instructiv-educativă a acestei instituții și am căutat să sprijin, atunci când a fost posibil, proiectele dumneavoastră. Sunteți un tot armonios, un colectiv permanent viguros și, ceea ce vă caracterizează, este pasiunea în muncă.

Acesteia i s-au adăugat competența și conștiința.

Este nobil ceea ce faceți cu atâta convingere, cu atâta elan. Elevii acestei școli s-au remarcat în competiții naționale și internaționale.

Desigur, un rol aici l-au avut cadrele și părinții, dar în primul rând l-au avut elevii.

Cunosc ce înseamnă dorința de a împlini un proiect care să fie benefic tuturor.

Cunosc frământarea, speranța, efortul, pasiunea depuse, de aceea vă înțeleg, pentru că și eu, în ac-

tivitatea mea dedicată societății, trec prin astfel de momente.

Viața curge, noi ne petrecem cu zilele și secundele ei, îmbătrânim, dar trebuie să lăsăm în urma noastră ceva frumos. Un oraș nu are voie să îmbătrânească, el trebuie să rămână tânăr, să meargă împreună cu timpul.

În acest sens municipalitatea încearcă să-i dea o deschidere spre nou, spre Europa, spre viitor, iar elevii reprezintă viitorul nostru. Primăria a susținut activitatea lor, i-a încurajat și pentru toți, copii, maturi, tineri, bătrâni, încearcă să realizeze ceva frumos, să lumineze și să înnoiască atmosfera.

Vă doresc sănătate, împliniri și succes în activitatea dumneavoastră!

Tudor Pendiuc

Primarul Municipiului Pitești

Fără cultură și educație nu am putea exista...

Dragi colegi și părinți, dragi elevi,

Trăiesc intens acest moment al sărbătoririi celor cincizeci de ani de existență care marchează efigia Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” din Pitești. Vă mărturisesc faptul că am trăit cu emoție fiecare etapă din existența școlii, deoarece am trecut prin evenimente în calitate de părinte, profesor și director al instituției.

Această școală este locul în care au învățat copiii mei, este spațiul de lumină care mi s-a deschis atunci când am venit în calitate de profesor, apoi director al școlii. Am privit cu încredere elevii, cadrele didactice, părinții, personalul administrativ, și am încercat să mențin o relație frumoasă cu toți. Am înțeles și am iubit copiii, am văzut în ei viitorul societății.

Tot ceea ce am făcut în calitate de director, a pornit de la continuarea activității colegilor directori dinaintea mea. Modernizarea școlii cu aparatura de ultimă generație, reorganizarea cabinetelor de specialitate (religie, informatică, limbi străine, etc.), realizarea unor puncte de documentare și informare, reamenajarea sălii de sport, zugrăvirea interioară și

exterioară a clădirii au făcut ca instituția să se ridice la standarde europene. În același timp am inițiat relații de prietenie și proiecte europene cu instituții similare din Serbia, Olanda, Franța, Ungaria, Grecia, Turcia, Italia.

Toate acestea au dus la ridicarea nivelului educației și culturii, buneii pregătiri a profesorilor și elevilor în procesul instructiv-educativ. Fără cultură și educație nu am putea exista, fără acești factori s-ar anihila personalitatea și existența noastră.

Mă bucur că energia, spiritul și gândul meu au fost benefice pregătirii tinerei generații, iar la ceas aniversar doresc elevilor, cadrelor didactice, personalului administrativ și părinților sănătate, succes în activitate, elan pe drumul care se deschide înaintea lor.

Mulți ani frumoși acestei instituții de renume, care a dat viață ideilor zămislite de elevi și de cadrele didactice!

Prof. Gabriela PENDIUC

Fost Director al Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești

În loc de erată

În ianuarie a.c. a avut loc sărbătorirea a 50 de ani de la înființarea Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești. Cu acest prilej a fost prezentat numărul omagial al revistei "Aripi", revistă fondată în anul 1969, cunoscută nu numai la nivel județean, ci și în întreaga țară. Este de remarcat conținutul bogat și variat al revistei prin semnăturile și mărturisirile pline de recunoștință ale foștilor și actualilor elevi, ale unor personalități din viața publică, prin însemnarea unor rezultate obținute de-a lungul anilor în procesul instructiv-educativ.

Totuși, din conținutul omagial al revistei lipsește contribuția Clubului Sportiv Școlar la bunul renume al Școlii Generale Nr. 11, mai ales prin rezultatele deosebite sportive înregistrate până în anul 1995 când a fost transferat la L.P.S. Pitești. Reamintim că începând cu septembrie 1979 pe lângă Școala Generală Nr. 11 Pitești a luat ființă Clubul Sportiv Școlar "Aripi", nume dat după revista "Aripi". Clubul a avut trei secții: fotbal, gimnastică și atletism. Membrii fondatori ai clubului au fost Marieta Ștefănescu, directoarea școlii și Nicolae Vameșu, profesor coordonator al celor trei secții.

De aceea, considerăm necesară prezentarea unor acțiuni, activități și a unor rezultate deosebite obținute de către Clubul Sportiv Școlar cât a funcționat pe lângă Școala Generală Nr. 11 Pitești și care în revista omagială nu sunt evidențiate.

Astfel, din inițiativa și prin perseverența Clubului s-a reușit să se dea în folosință terenul de fotbal gazonat de dimensiuni olimpice, terenul de zgură cu nocturnă, două platforme bitunizate, terenul de baschet și handbal cu instalație de nocturnă. Clubul a găzduit mai multe turnee internaționale de fotbal,

precum întâlnirea echipelor naționale de juniori România - URSS în 1986. A primit în vizită delegații din mai multe țări ale Europei: Bulgaria, Cehia, Polonia, China, URSS.

Credem că este binevenită și chiar necesară prezentarea cadrelor didactice care s-au dedicat activității Clubului și au contribuit din plin la obținerea bunelor rezultate sportive, care au ridicat prestigiul școlii. Așadar, Nicolae Vameșu, profesor fondator al Clubului, cu aport major în realizarea bazei sportive, teren gazonat, teren de zgură, vestiare la stadion și cu locul III la Campionatul Național de Copii - Buhuși 1990, cu locul I și al II-lea la turneul internațional Linoges 1993-1994 și cu locul I la Vallenciennes

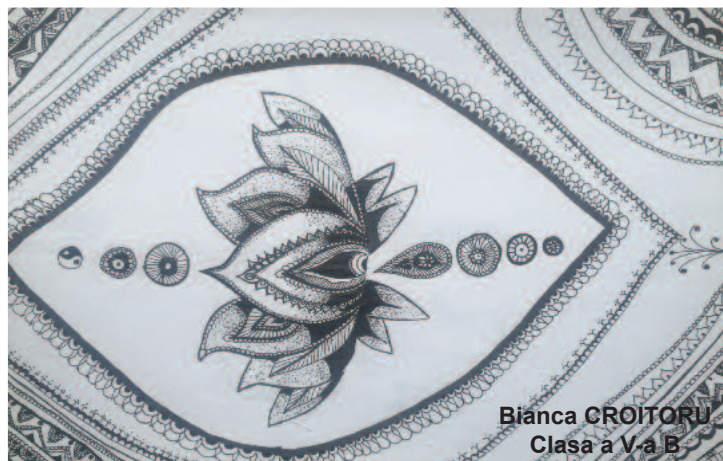

1994-1995.

Mihai Georgescu, profesor fondator, locul I la "Cupa Speranțelor" -1974, 1979, 1984, la Campionatul Național al Școlilor Generale - 1976, la Campionatul Național al Centrelor Olimpice - 1988 și la Cupa "Nicolai Kotkov" Sofia - 1985, 1989.

Profesor Gabriel Trandafirescu - locul I la Campionatul Național Juniori 1992, locul II la Campionatul Național Juniori II - 1990, 1991 și la Campionatul Național al Centrelor Olimpice - 1990. Rezultate internaționale: locul I Cupa "Gothica"-1992 și Cupa Vallenciennes-1993, 1995 și locul III Cupa "Sohia"- 2000.

Profesor Laurențiu Iordache - locul I „Cupa Speranțelor” Cluj – 1995, „Cupa Speranțelor” Bistrița – 1999, „Cupa EON GAZ” Tg. Mureș - 2008, „Cupa Sh. Ola” Satu-Mare – 2009, „Cupa Primera” Sibiu – 2009, locul II „Cupa Speranțelor” Focșani – 2000, „Cupa Sh. Ola” Târgoviște –

-continuare în pag. 10-

2007-2008. Rezultate internaționale: locul I „Cupa Fragaria” Presov- Slovenia – 2008, „Cupa Fragaria” Presov- Slovenia – 2009 și locul IV Barcelona 2001.

Profesor Nicolae Radu – director educativ L.P.S. 2003-2006, locul I „Olimpiada școlară” București – 1995, locul II „Cupa Danone” București – 1997, locul III „Campionatul Național Juniori II” Cluj 2005.

Profesor Dumitru Ciolan – locul I Memorialul „N. Dobrin” – 2008, locul II „Cupa „Sh. Ola” Constanța 1998,

Campionatul Național al C.S. Școlare: 1984 Ineu, 1985 Nucet, locul III Memorialul „N. Dobrin”. A activat ca arbitru divizia B în Campionatul Național de seniori 1981 – 1992.

Profesor Nicolae Constantin, profesor coordonator L.P.S., inspector școlar de specialitate la I.S.J. Argeș, locul I „Cupa Speranțelor” – 1997, sportivi promovați: lotul național de juniori: 2, echipe divizionare A + B = 3.

Profesor Sergiu Moiescu, fost jucător în divizia A, 153 jocuri, fost jucător al echipei de tineret a României, 6 jocuri, locul I „Cupa Speranțelor” Câmpia-Turzii – 1992, sportivi promovați: lotul național juniori – 6, lotul național de tineret – 1, echipe divizionare A + B – 8.

Profesor Andrei Remus Ciolan – locul I Turneu sală Curtea de Argeș 2007, locul II Turneu Internațional Arad 2007, Cupa „Gh. Hagi”, Campionatul Național Județean 2007 – 2008, Cupa „Al. Mustăța”, locul III Memorialul „Nicolae Dobrin” 2008.

Profesor Florin Bogdan Vișan – locul I Cupa „Real” – Năvodari 2007, Cupa „Fragaria” Slovacia 2006, Turneu Internațional Arad 2007, locul II Cupa „Fragaria” Slovenia 2007, Cupa „Limoges” Franța 2007, locul III Olimpiada Națională a Sportului Școlar – Nucet 2008, sportivi promovați – echipe divizionare B – 2.

De asemenea, sunt demne de remarcat deosebitele rezultate obținute de către CSS de-a lungul a 30 de

ani de neîntreruptă activitate. Astfel, în anii 1979 și 1980 echipa de gimnastică este Campioană Națională la Deva și Piatra Neamț, iar în 1981 Daniel Iorga obține medalia de aur atletism 90 m garduri și echipa de gimnastică este vicecampioană la București. În

1982 echipa de gimnastică obține locul I la Campionatul Național de Gimnastică la Câmpia Turzii, iar în 1983 s-a dat în folosință terenul gazonat de fotbal, s-a participat la Campionatul Național de Juniori I și s-a obținut locul II la Bacău. În anul 1984 s-a dat în folosință cel de-al doilea teren de zgură (80/40 m), prevăzut cu instalații de nocturnă, iar echipa de copii a CSS „Aripi” a câștigat „Cupa Speranțelor” – primul titlu național de copii. Anul 1985 aduce participarea Echipei de Juniori I, născuți în 1967 la turneul final al Campionatului Național și tot în

acest an Echipa de fotbal a C.S.S a câștigat turneul internațional din Bulgaria – Sofia – Tofeul „N. Kotkov”. Anul 1986 este anul în care stadionul „Aripi” a găzduit primul meci internațional de juniori România – URSS, iar ștafeta de 4x100 m fete la atletism a cucerit titlul de Campioană la juniori II. În trei ani la rând: 1986-1987-1988 echipele de fotbal juniori s-au clasificat la Turneele finale. În 1991, Nicolae Erica cucerește locul I 4x100m și locul II – 100 m la atletism, iar în anii 1990-1993 CSS „Aripi” a fost nominalizat între primele 10 cluburi sportive școlare de performanță din țară la fotbal. În sfârșit, în 1994 Vasile Ionela a ocupat locul I – triplusalt și locul II – lungime la Campionatul Balcanic de Juniori.

Datorită acestor bune rezultate FRF a înființat Centrul de Pregătire Olimpică unde s-au afirmat fotbaliști ca: Jan Barbu, Ion Ceaușu, Gabi Amărăzeanu, Daniel Zamfir, Marius Prisăceanu, Lucian Marinescu, Lucian Popescu, Valentin Năstase etc. fotbaliști care au jucat în lotul de tineret și Echipa Națională a României.

Se remarcă în activitatea clubului sportivii Jean Vlădoiu, Gâlcă Costel, Dănuț Coman, sportivi medaliați de Președintele României.

Noi creștem odată cu școala!

Așa aș spune acum, când se împlinesc 50 de ani de la înființarea Școlii Nr. 11 „Mihai Eminescu”.

De ce? Pentru că aparțin încă din primii ani de viață acestui spațiu, numit „cartierul Craiovei” din orașul Pitești, pentru că am făcut primii pași preșcolari la Căminul Nr.5 și pentru că am urmat

prieteni de suflet. Activitatea a fost aici mereu intensă, atât la clasă, cât și în activitățile extrașcolare, din dorința de a păstra prestigiul câștigat de-a lungul timpului și de a spori valoarea muncii noastre, școala înscriindu-se în circuitul unităților de învățământ reprezentative

la nivel național și internațional prin concursuri și olimpiade, prin parteneriate și proiecte Comenius, prin Simpozionul Internațional „Împreună pentru viitorul Terrei!”, enumerând doar câteva dintre preocupările colectivului de cadre didactice ini-moase de aici. Lucrul în echipă m-a bucurat întotdeauna și m-a ajutat să apreciez valoarea unei prietenii adevărate și necondiționate alături de colegele mele Lavinia, Bianca, Vicenția, Mihaela, Miana, Sorina.

Un pas important în evoluția carierei mele l-a reprezentat promovarea în funcția

de director adjunct al școlii pe o perioadă de cinci ani și jumătate, timp în care am învățat multe de la un om de valoare, directorul Ionel Țuță, alături de care am avut onoarea să lucrez. În toată această perioadă am simțit sprijinul real și aprecierea sinceră a tuturor colegilor mei, din toate departamentele, lucru care m-a ajutat în rezolvarea diverselor situații specifice școlii și pentru care le mulțumesc.

În bună tradiție românească, mi-am îndrumat fiica să învețe în aceeași școală în care am învățat și eu, bucurându-se de calitatea profesională și umană a dascălilor, de atmosfera de seriozitate și încurajare, ca și de înțelegere și îndrumare, lucruri de care am beneficiat și eu.

La acest ceas de mare sărbătoare, mă simt mândră că fac parte din colectivul acestei școli și sunt încrezătoare că împreună, prin munca noastră, vom obține rezultate mereu mai bune în formarea viitoarelor generații. La mulți ani!

Prof. Corina DUMITRESCU

cei 8 ani de școală generală în această unitate, unde, peste ani, m-am întors ca profesoară de limba engleză. Am împlinit chiar 20 de ani de profesorat în școala care m-a primit cu brațele deschise de o doamnă directoare mereu zâmbitoare, Marieta Ștefănescu, de către o doamnă învățătoare de o înaltă ținută profesională, Ioana Pupezescu, și o doamnă dirigintă, apropiată și severă, Maria Popescu, repere importante în propria-mi formare didactică. Căci, de când mă știu, am dorit să urmez această carieră, o dorință devenită vocație și prin contribuția doamnei profesoare de limba engleză Simina Mihai, carieră pentru care mă străduiesc zi de zi, încercând să transmit elevilor mei interesul pentru învățătura de calitate, ambiția pentru propria depășire, respectarea valorilor umane și, mai ales, mândria de a deveni OM.

Au fost ani frumoși, în care am lucrat alături de foștii mei profesori în aceeași cancelarie, lucrez împreună cu foști elevi și cel mai important lucru este că am găsit aici colegi minunați și am dobândit

Ziarul OBIECTIV - Vocea Brailei

<http://www.obiectivbr.ro/castigatorii-concursului-de-creatie-literara-«mihai-eminescu»>

Câștigătorii Concursului de creație literară *Mihai Eminescu*

La competiția organizată de școala brăileană ce poartă numele marelui poet au participat 128 de elevi, la secțiunile poezie - proză și 164 de elevi la secțiunea reviste școlare unde au fost acordate 24 de premii și 12 mențiuni. Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Brăila, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean, a organizat, și în acest an, Concursul de creație literară și reviste școlare, ce poartă numele marelui poet, aflându-se la cea de a XIX - a ediție.

Au fost acordate premiile astfel:

Secțiunea REVISTE ȘCOLARE:

Premiul I - Revista „ARIPİ”, Școala „Mihai Eminescu” Pitești;

Premiul II - „Constelația 23”, Școala „Mihai Eminescu” Brăila;

Premiul III - „Cum ne-am pătat timpul... liber la literă!”, Școala „Grigore Hagiu” -Tg Bujor -Galați și „Școala, a doua casă”, revistă editată de Școala Șugag-Alba.

Tudorița TARNIȚĂ

Ecouri ale activității Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” și ale misiunii în slujba descoperirii tinerelor talente literare ale revistei Aripı sunt prezente atât în presa locală, cât și în aprecierile personalităților care ne-au onorat cu participarea la aniversarea zilei școlii:

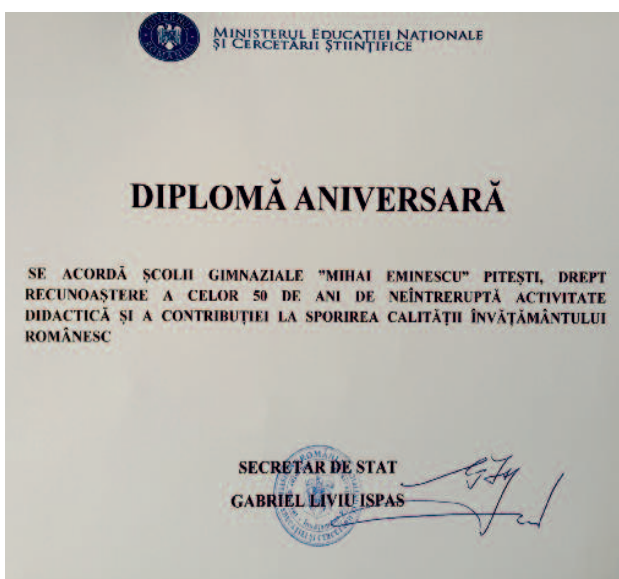
„Astăzi am decis să sărbătoresc ziua lui Eminescu altfel. Sunt la Pitești la aniversarea a 50 de ani de existență a Școlii Gimnaziale Mihai Eminescu. Priviți și voi ce frumoși și talentați sunt copiii! Poate reușim să îl căutăm pe viitorul Eminescu! Poate e momentul să fim mai atenți la talentele copiilor!”

Gabriel Liviu Ispas

secretar de stat MENCȘ

15 Ianuarie, 2016

la Teatrul „Alexandru Davila” Pitești

Sfârșit de toamnă

Liniște. Ploaia cădea încet, iar susurul apelor devenea din ce în ce mai puternic. M-am dus în pădure, unde toate animalele se gândeau ce vor face când va veni iarna cea friguroasă. Ele se sfătuiau una pe alta în legătura cu acest lucru.

Am pornit la drum spre inima pădurii. Acolo era ploaie torențială. Cu greu am reușit să deslușesc în mintea mea cuvintele vesele ale picăturilor și, odată cu ele, și muzica lor.

- Nu suntem irosite degeaba, au zis ele în cor, dacă tot ne sacrificăm să pătrundem în pământ și să cădem din Ochii lui Dumnezeu. Știm măcar că facem ceva folositor. Nu vrem să speriem animalele și nici să îi înfricoșăm pe oameni.

Cântecul picăturilor de argint era mirific. Am mai mers puțin și am ajuns aproape de sfârșitul pădurii.

Acolo era mai bine. Nu mai ploua și pe de altă parte, soarele ne dezmiarda cu plăcuta lui căldură. Am rămas pe gânduri. Cum să fie așa o minune chiar la sfârșitul lui noiembrie?

A apărut ca prin minune și regina Toamna. Ea a cerat ploaia care tocmai încetase și i-a poruncit să acopere întregul Regat.

Am intervenit și eu:

- Zâna Melopeelor, mă numesc Ana, și aș vrea să te rog să nu mai trimiți ploaia și vântul să ne inunde și să ne împiedice să culegem roadele ce cu dărnicie ni le-ai dăruit. Îți fac o propunere: mai lasă căldura o săptămână și îți vom face o mare surpriză!

Zâna mi-a ascultat ruga și toți oamenii, dar și animalele și-au adunat în panere rodul bogat: gutui amăruie, cu puf galben ca de pui, mere și pere, alune și ghinde.

Gospodarii au cinstit-o pe Zâna Toamna, organizând un festival- Festivalul Toamnei și au condus anotimpul în lungul său drum către un alt an, susținând după bunătatea și rodnicia sa.

Andra CUMPENAȘU
Clasa a IV-a C

Bradul- pomul Crăciunului

Este iarnă. Fiica cu cojoc gros și rochie din fulgi a căzut mohorâtă peste meleagurile noastre. Decembrie se scurge, se scurge și stop... Zilele trec, din ce în ce mai greu și mă apasă tare faptul că nu mai ninge. Suntem în preajma sărbătorilor și singurul cadou pe care îl vreau de la Moș Crăciun, este o cutie plină cu zăpadă albă și sclipitoare.

Cu toate acestea, să nu uităm de brăduțul țepăn din mijlocul camerei în jurul căruia se adună toată familia în seara de Crăciun. În fiecare an, este împodobit cu cea mai mare grijă de copii, părinți, bunice și bunici.

Stau ore și privesc continuu dansul luminiielor ce luminează cetina omulețului verde. Anul acesta, a îmbrăcat o haină cu coloritul unui curcubeu după o ploaie torențială de vară. În vârf, o mică steluță aurie ține locul unei pălării.

În mintea mea, există o mie de întrebări pentru fiecare lucru de pe pământ, dar cele care îmi stârnesc curiozitatea sunt: ce semnifică bradul, de ce, dintre toți copacii, el a fost ales Pomul Crăciunului? De ce nu putea fi ales un stejar sau un plop?

Îmi doresc să aflu care este povestea brăduțului. Am cercetat în toate enciclopediile mele și am aflat că el simbolizează, prin forma sa triunghiulară, Sfânta Treime, iar ornamentele cu care este împodobit, semnifică bogăția și cunoașterea, asemeni pomului sacru din grădina Edenului, în care se găseau merele, fructele cunoașterii. Știu că, atunci când fugea de oastea lui Irod, Fecioara Maria a rugat un stejar să o adăpostească, dar acestuia i-a fost foarte frică. Apoi i-a cerut unui plop, dar și el era înspăimântat. Norocul ei a fost că un brăduț a invitat-o la el

să o adăpostească. De atunci, împodobim bradul ca un semn de recunoștință fiindcă l-a salvat pe Iisus.

Culoarea lui verde rămâne aceeași de-a lungul anului. Ea simbolizează speranța veșnică a omenirii. Este culoarea tinereții, a speranței neînvinse, a belșugului naturii. Toate acele bradului se ridică spre cer, reprezentând gândurile omului care se întorc spre înalțuri și, de unde altundeva îi poate veni ajutorul?

Beteala roșie semnifică darul lui Dumnezeu pentru noi. Clopoței atârnați înseamnă călăuzire și regăsire. Lumânările, înlocuite acum de becuțele multicolore, arată recunoștința omului pentru Steaua din vechime.

Chiar și bastonașul-acadea are o explicație-mâna întinsă spre frații noștri de Crăciun. Darul, frumos împachetat, de sub brăduț este interpretat ca darul bunăvoinței, iar cum panglica îl leagă, tot așa trebuie să fie și oamenii, uniți.

Cununița de brad, atârnată de ușă, simbolizează caracterul etern al dragostei. Este un cerc nesfârșit al cărui început și sfârșit nu-l cunoaștem.

M-aș bucura, dacă fiecare dintre noi am cunoaște aceste lucruri minunate, iar atunci când împodobim bradul, am acorda importanță tuturor obiectelor, pentru că nu sunt întâmplătoare.

Daria TOMA
Clasa a IV-a C

Paștele...

Primăvara

Cu soare cald și ghiociei,
Pomii și-au pus muguri-cercei.
Fluturi gingași plutesc în zbor...
Cred că vor să atingă un nor.

Un pițigoi gălăgios
Mă privește cam sfios.
Iar rândunica cea frumoasă
Își face cuibul lângă-o casă.

Iepurașul drăgălaș,
Cu ochișorii lui poznași,
Aleargă vesel pe câmpie,
Recitând o poezie.

Cred că-i poezia mea!
Iepurașul, jucăuș,
Ține în lăbuțe o lealea
Pentru poeta Karina!

Karina VOCHIN
Clasa a IV-a A

Milioane de îngeri mici
Din cer coboară blând,
Vestind bucurie
Pe acest sărac pământ.

Au flori de măr în mână,
Și pe cap au mândră cunună
Și au venit pentru noi
Să ne vestească sărbătoarea Paștelui.

Că atunci ,demult,
Când Iisus era pe acest pământ,
Iisus din Nazaret, vindecător
Era speranța tuturor.

Că pe vremea minunilor,
Pe vremea stăpânilor,
Pe vremea lui Ponțiu Pilat
S-a răstignit și s-a îngropat.
Atunci cerul s-a întunecat
Mai marii au tremurat,
Și lumea s-a închinat.

Și a înviat a treia zi ,
Cum scria în Scripturi
Și s-a înălțat apoi la ceruri,
Iar astăzi noi îl iubim
Și îl preafericim.

Andra NIȚULESCU
Clasa a VI-a C

Ghiocelul

Un ghiocel mititel,
A ieșit la soare el.
Să danseze în lumină,
Pentru lumea ce-o să vină.

Soarele-l mângâie ușor,
Pe al său frumos căpșor.
Vântul să-l atingă ușor,
Pe frumosul său trupșor.

Așa este ghiocelul,
Cel micuț și firăvuț.
Este răsfițat el oare,
De îi place atât în soare?

Mihai CENUȘĂ
Clasa a V-a D

Cartea

O carte frumoasă,
Stă aici pe masă.
Nu zice nimic,
Dar mă învață, zic.

Multe informații are,
Dar tu le citești oare?
Dacă nu, ar trebui,
Că te învață să știi!

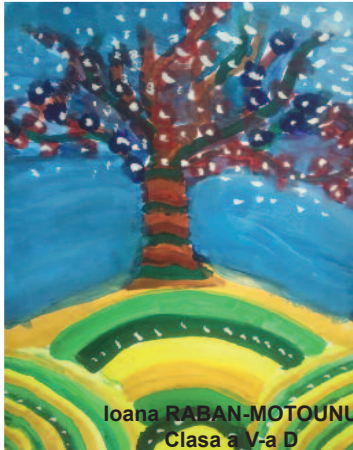
Mihai CENUȘĂ
Clasa a V-a D

La porțile cunoașterii

Templul culturii, în care am avut pentru prima dată contact cu educația este Școala Gimnazială "Mihai Eminescu". La poarta școlii ne aștepta în fiecare zi chipul împietrit de timp al lui Mihai Eminescu. De câte ori treceam pe lângă acea statuie îmi părea că însuși marele poet național a scris cu raze de lumină, printre frunzele copacilor un mesaj pentru noi.

Acest vis trecea repede, căci elevii intrau prin cealaltă parte a școlii. Curtea era plină de lumină chiar și în cele mai înnorate zile deoarece zâmbetele de pe chipul elevilor aveau puterea de a transmite lumina din inimile lor. Culoarele școlii au în amintirea lor pașii grăbiți ai tuturor elevilor ce au ales calea acestui lăcaș sfânt al cunoașterii.

Colegii mei dragi vor rămâne mereu în amintirea mea ca niște călători zgloabii ce caută peronul de la care pornește trenul spre viitor. Uneori se mai pierd, alteori se mai încurcă unii pe alții, dar mereu vor avea puterea de a mă

trezi din orice somn al tristeții sau al melancoliei, oricât de puternic ar fi acesta. Trebuie să recunosc că și eu mi-am pierdut drumul în această agitație de câteva ori, dar atunci, exact la momentul potrivit, a apărut un profesor sau a venit un coleg și mi-a arătat zâmbitor direcția. Profesorii școlii sunt oameni care ne-au fost alături în patru ani minunați din viețile noastre. Acești eroi ai educației și-au sacrificat o parte din viața lor pentru a ne ajuta pe noi să ne pregătim pentru viitor și au știut când să ne dea palma ce ne trezește la realitate în momentul în care noi ne-am pierdut în propria lume. Pentru mine, școala nu înseamnă o sală de curs cu bănci și o catedră, pentru mine școala înseamnă oameni și fiecare om pe care l-am întâlnit în această școală a fost special.

Acesta este ultimul an pe care îl petrec în această gară spre viitor. Nu știu sigur unde o să mă duc, nu știu pe cine o să întâlnesc pe drum, dar știu că o să păstrez această școală în inima mea oriunde m-aș duce.

Robert ZAMFIR
Clasa a VIII-a D

Eva și magia Crăciunului

Ninge, ninge!...A venit iarna!... Se aud glasurile cristaline ale copiilor la sosirea primilor fulgi de nea. O pătură albă și pufoasă se așterne ca prin minune peste pământul negru ca tuciul de cărbune.

Crăiasa Zăpezii se grăbește cu caleașca parcă bătută de nestemate și trasă de reni să aducă bucurii pe pământ oamenilor.

Eva, o fetiță ca oricare alt copil, pare să nu se bucure de venirea iernii. Este un copil al străzii, care nu cunoaște bucuriile vieții mai ales că a fost părăsită de familie chiar într-o noapte de Crăciun. Obosită, înfometată, dar cu ochii strălucitori ca două diamante, pășește timid pe stratul gros de zăpadă, în ciuda încălțărilor care nu se potriveau.

Uitându-se spre cerul alb, parcă pictat cu nori diferiți ca formă, observă cum un fulg de zăpadă îi cade în mână amorțită și, de teama de a nu-l pierde, îl întreabă:

- Cum te cheamă și de unde vii?

- Mă numesc Fulgușor și am venit cu cei trei frați ai mei! răspuse fulgul de nea, spre surprinderea fetei.

- Ce bine că tu ai frați, eu sunt singură pe lume! răspuse Eva îngrijorată.

Văzând cum Fulgușor începe să se topească, Eva disperată să nu-l piardă îl imploră:

-Fulgușor, nu pleca, acum tu ești singurul meu prieten! Văd că te topești, ce pot face pentru tine?

- Eva, încearcă să mă duci într-un loc răcoros!

Deodată, din înaltul cerului, coboară într-o frumoasă rochie albă, cu ghirlande, Crăiasa Zăpezii, cu o baghetă magică.

-Se apropie Crăciunul, Eva, ce dorință vrei să-ți îndeplinesc?

Uitând parcă pentru o clipă de faptul că era singură, Eva spuse hotărâtă:

-Vreau ca prietenul meu, Fulgușor, să nu mă

părăsească.....!

-Nu, Eva, vorbeam despre tine, ce-ți dorești pentru tine? (...)

Un moment de tăcere a intervenit între cele două. Crăiasa Zăpezii se hotărî:

-Pe Fulgușor am să-l transform într-o lacrimă iar pentru tine...

-Cum într-o lacrimă? Și ce voi face cu el?

-El va face parte din tine, din privirea ta și de acum îți promit că nu vei mai vărsa nicio lacrimă, de teama de a nu-l pierde, vei fi tot timpul fericită!

Evei nu-i venea să creadă ce aude, însă când se uită în spate, auzi un glas mlădios, parcă familiar, care o striga:

-Eva, Eva, sunt mama ta! Copilul meu drag, de când te caut!

-Nu vă cunosc, răspuse Eva, eu sunt orfană! Poate mă confundați cu altcineva.

-Nu, Eva, ești fata pe care o credeam pierdută. Ai ochii mei, părul negru ca abanosul, trupul zvelt ca al unei balerine...ești fata mea!

Ușor confuză, dar în același timp bucuroasă de această întâlnire, Eva a vrut să îi mulțumească Crăiesei, dar ce să vezi, un băiat și o fată se apropiară de ea:

-Eva, suntem frații tăi, Maria și David...ne pare bine să te cunoaștem!...

Fetița care nu a știut până în acel moment ce este fericirea, a devenit din ce în ce mai încrezătoare, iar magia Crăciunului îi va aminti de Fulgușor și de minunile din viața ei.

Maria FORTINI
Clasa a IV-a C

IARNA, ÎN ORAȘUL PRICHINDEILOR

Într-o noapte de toamnă, se ținea o conferință în orașul prichindeilor. Habarnam se plictisea, deoarece la conferință se discuta despre un subiect neagreat de el, „Politica”. Deodată, observă la fereastră o steluță argintie care îi zâmbea. Habarnam se sperie de ea și țipă:

- Știetot, vino puțin, este un extraterestru minuscul pe acest geam!

- Încetează cu prostiile, Habarnam!

- Dar nu sunt prostii, vino, și convinge-te singur!

- Neavând ce să facă, Știetot veni la Habarnam.

- Acesta nu este un extraterestru.

- Atunci, e un vampir.

- Termină cu prostiile se răsti Știetot. Nu este niciun extraterestru și niciun vampir.

- Atunci, ce este?

- Nu sunt sigur, dar îți garantez, că nu este un monstru sau ceva înfricoșător.

- De unde știi?

- Uite, îți zâmbește, este un fluture înghețat.

După terminarea conferinței, prichindeii, pe înserat, se întoarseră acasă.

În timp ce mergea spre casa sa, Habarnam a observat că plăcuța de la capătul străzii, pe care locuia nu mai indica Strada Viorelelor, ci strada Crivățului.

Casele de pe stradă păreau scufundate în împărăția Zăpezii. Când a ajuns acasă, Habarnam și-a luat perna și pilota și s-a ascuns de teamă, sub pat. Din când în

când, șuierul vântului pătrundea pe la tocurele ferestrelor și prichindelul se speria. Habarnam a visat-o pe zâna Iarna că a sosit în orașul său și l-a ținut trei luni sub a sa putere. Speriat, Habarnam s-a trezit.

Știetot preocupat de fenomenul care se petrecea afară căuta prin cărțile sale de știință explicații. El descoperi că în împărăția Cerului temperatura a scăzut și păcăturile de ploaie s-au transformat în acești fulgi, care zboară hazliu pe la fereastra sa. Acești fulgi gingași află Știetot, că se numesc fulgi de nea.

Dimineață, prichindeii au constatat că fulgii de nea se așezaseră peste tot și formaseră un covor alb.

Toți copiii voiau să se joace cu fulgii de nea, dar nu s-au jucat decât puțin, mâinile le înghețaseră și au intrat în casă.

Știetot chemă pe toți prichindeii și le povesti ce citise despre fulgii de nea.

El le dădu următoarele sarcini: să aducă la croitor toate păturile pentru a le confecționa haine groase și mănuși, zidarii să facă câte o sobă în fiecare casă și ceilalți să adune surcele pentru a se încălzi.

Știetot i-a învățat pe copii cum să facă săniuțe. Ei s-au dat cu săniuțele pe derdeluș toată ziua. Derdelușul era plin de veselie.

Prichindeii au fost încântați de iarna cea neașteptată. Acum, după plecarea iernii, cabinetul doctorului Pilulă este plin de pacienți răciți.

Delia ACHIM

Clasa a IV- a C

O noapte de vară

Toți știm despre un anotimp, dar numai unul aduce bucurie, iar acesta se numește vara. Vara este momentul când regele își pune ochelarii și își trimite energia pentru ca noi să avem căldură. Noaptea, căldura mai trece, dar răcoarea naturii abia își face simțită prezența. Luna și prietenii ei, stelele, vin pe cerul albăstrui închis și se aprind ca și sfântul soare. Pădurea răcoroasă, seara, face comandă pentru mar-

ile costelații. Vântul nu se schimbă. Seara marea strălucește ca cerul plin de stele. Oamenii iau un loc și se uită la ce au adus anotimpul vara și mama natură.

Noaptea de vară sunt minunate prin răcoarea lor și liniștea pe care o aduc.

Andrei RĂDUNEĂȚĂ

Clasa a VI-a C

Primăvara

Primăvară, vino-ndată.
Vreme bună te așteaptă
Să ne faci zile plăcute.
Niciun om să nu le uite!

Primăvara e frumoasă
O să poți ieși din casă
Fără nicio haină groasă
Chiar de e vreme ploioasă.

Primăvara s-a trezit
Pomul a și înflorit
Vremea e pe încălzite,
Florile sunt înflorite.

Alexandra Mogodici
Clasa a VI-a C

Anotimpurile

Primăvara lucitoare,
A adus multă culoare.
Fluturi zboară, zboară...
Iar razele soarelui coboară.

În vara călduroasă,
A înflorit margareta grandioasă,
În iarba înverzită,
Se află floarea-soarelui aurită.

Toamna colorată,
Este mereu bogată.
Pe cerul gri,
Soarele nu se va ivi.

Iarna friguroasă,
Este și foarte grațioasă.
Bradul viguros
Vorbește cu omătul pufos.

Andreea FLORESCU
Clasa a IV-a A

Primăvara mea frumoasă

Anotimpul înflorit, anotimpul a sosit
Cu flori multe în copaci, flori ce mie îmi sunt dragi
Ploile n-au încetat și în casă m-au blocat
Eu de scris m-am apucat.

În caietul meu „piti” gânduri am înșiruit.
Primăvara mă inspiră și mă face mai senină
Florile se risipesc, corcodușe se ivesc
Copiii se întâlnesc, sub copaci se-ngrămădesc.

Primăvara mea crăiasă, primăvara mea ploioasă!
Te aștept cu drag în casă să-mi aduci vreme frumoasă
Vreme bună de ieșit, chiar și de grădinărit
Primăvara mea frumoasă, îți urez „bine-ai venit!”

Alexandra Mogodici
Clasa a VI-a C

Doamna învățătoare

Doamna învățătoare,
E frumoasă ca o floare,
Dumneai ne-nvață multe,
Și definițiile ascunse.

Doamna este blândă
Și ne învață exercițiile
Cu paranteză rotundă,
Într-o secundă.

Este iubitoare,
Exact ca un soare.
Și când mare o să cresc
Cu drag am să mi-o amintesc.

Andreea FLORESCU
Clasa a IV-a A

Patru surori minunate

Intotdeauna m-am gândit care anotimp îmi place mai mult, până ce mi-am dat seama că fiecare are frumusețea lui.

Primăvara, ghiociei își scot clopoței de sub zăpadă, căldura soarelui dezmiardă mugurașii, clopoței și zambilele sunt îmbătate de parfumuri, toporașii se închină gingașelor lăcrămioare, gândăceii vin în platoșe zmăltuite, mieii se joacă pe câmpul verde.

În sfârșit, zilele se fac mai lungi, mai blânde. Câtă frumusețe, câtă simfonie, câtă veselie peste tot !

Al doilea anotimp, cel mai călduros, unde soarele-și face de cap, este Vara, zâna cea bălaie. Vara, spicele de grâu și seară sunt acoperite cu aur greu, dând să se frângă de la adierea vântului, cântecul păsărilor se împletește cu cel al copiilor. În nuferi, ca-n niște potire plutitoare, curg raze de aur, pădurea toată este pictată în verde. Pășunile și munții sunt acoperiți cu verdeață, iar lângă trunchiul copacilor poposesc ciupercuțe ca niște căsuțe cu acoperișurile colorate în care se adăpostesc spiridușii.

Frumoasele seri de vară ne mângâie cu șoaptele pădurilor și ale apelor, parcă totul zâmbește soarelui gata să apună.

Toamna este anotimpul în care natura amorțește încetisor. Lacrimile lui septembrie stropesc pământul, privighetoarea a plecat, nu i se mai aude trilul. Păsările călătoare parcă vâslesc în înălțimi, iar frunzele au început să ruginească. Gâze plâpânde amorțite de frigul timpuriu, caută adăpost sub stratul proaspăt de frunze uscate.

Recoltele se culeg, oamenii își fac provizii, fericiți că au avut noroc de grâne. Plopii încep să șuiere, parcă anunțându-ne că se apropie iarna.

Iarna, natura se cufundă într-un somn lung și liniștea începe să cuprindă întinderile și pădurea. Norii cenușii și-au găsit locul pe cer, steluțe argintii încep să cadă, totul seamănă cu o frișcă foarte bine bătută din bucătăria mamei.

Râul s-a acoperit cu o pojghiță subțire și a încremenit, crenguțele copacilor par a avea mânuși de omăt.

Fiecare anotimp este un început. De fiecare dată mă bucur. Aș dori ca timpul să rămână în loc, în copilăria mea, să mă urc la un capăt al curcubeului primăvara și să cobor iarna.

Erica GUIȚĂ-ALEXADRU
Clasa a V-a B

Un vis frumos de iarnă

Într-o seară senină de iarnă după cină, la culcare, mă bag în pat, sting lampa și încerc să adorm. Sunt foarte obosită. Gândurile mă cuprind. Aprind lumina, iau cartea cu povești și încep să citesc. Nici nu mai mi-aduc aminte când m-a furat somnul.

Dintr-o dată, m-am trezit într-o pădure mare – pădurea Zânei-Bune din povestea pe care o citeam. Totul era alb în jurul meu ca o beteață ce se așternuse pe crengi. Viețuitoarele pădurii păreau vrăjite de farmecul naturii de gheață. În vizuina ei, vulpea părea neclintită. Lupul parcă nu mai avea glas să vorbească cu luna, o căprioară scormonea zăpada, iar ursul dormita în bârlog.

Dintr-o dată, a apărut și Zâna cea Bună, îmbracată cu o rochie albă de mătase țesută cu fire de aur și argint. Pe cap purta o coroană de diamant, iar în mână ținea o baghetă fermecată.

S-a apropiat de mine și mi-a zis:

- Zmeul cel Rău mi-a furat inelul magic. Te rog, ajută-mă să-l recuperez! Te voi răsplăti. Zâna, de o

frumusețe răpitoare, avea lacrimi în ochi.

- Am să te ajut, Zână Bună, am răspuns fără să stau pe gânduri.

Împreună cu zâna am mers în caleașca ei fermecată, până la peștera zmeului, care dormea profund. Copiii acestuia se jucau cu o minge. Am intrat în vorbă cu ei, le-am dat dulciuri și i-am întrebat unde ține tatăl lor inelul. La vederea bunătăților oferite mi-au indicat deîndată ascunzătoarea. Cu inima cât un purice de frică am luat inelul și am plecat în mare grabă. Inima îmi bătea atât de tare că aveam senzația că stă să sară afară din piept. La vederea inelului Zânei cele Bune i se lumină chipul de fericire.

- Îți mulțumesc, draga mea prietenă! Aș vrea să-ți îndeplinesc cea mai arzătoare dorință. Când o să ai nevoie de mine să mă chemi și eu voi veni cât ai clipi!

Visul îmi fu întrerupt de glasul mamei. Aș vrea să visez mereu atât de frumos.

Alexandra GROSU
Clasa a V-a B

Închisoare a tinereții mele

Mi-am amintit brusc de ea... poate-i un vis, poate-i doar vreo plâsmuire puerilă a minții mele

sau poate, e dorul nespuse de acele clipe, dor pe care mă străduiesc cu greu să-l ascund. Întrevăd printre clădiri conturul neregulat ce se unește cu cerul. Urmez același drum pe care l-am urmat zi de zi timp de mulți ani, iar acum îmi pare un labirint interminabil. Mă ghidez după contur care încet-încet devine o clădire. E frig... frig și întuneric, dar continui să merg până ce mă trezesc în fața porții. Cu aceeași reticență pe care o simțisem cândva, intru.

Sunt acum prezent în vidul de beton al curții școlii. Ceea ce cândva părea un univers viu colorat al fericirii cu copiii pictând lumea în culorile zâmbetelor în permanență pe chipuri este acum un spațiu gol și rece, delimitat doar de imaginația mea. Parcă existența acelor copii a fost redusă la stadiul abstract de concept. Înot prin marea aceea de beton tare, până ce, într-un final, ajung la intrarea în ceea ce pare un univers nou ce cândva l-am cunoscut și eu.

Sunt pus în fața unor culoare infinite spre un necunoscut sumbru. Pașii mei răsună de zeci, poate chiar sute de ori, parcă cu fiecare mișcare a mea acel spațiu uriaș se cutremură. Mă opresc câteva secunde, o dată la câteva minute pentru a trage o privire rapidă într-o axă temporară nouă înghesuită într-o clasă. Văd podelele parchetate îmbodobite armonios c-un strat subțirel de praf, văd tablele ce poartă în ele reflexiile unor suflete pierdute, văd scaunele ca niște cuști... văd toate acestea și amintiri dintr-o altă viață

mă năpădesc. Mă întreb dacă sunt ale mele sau poate ale altui nefericit care la un moment dat s-a rătăcit și el prin negura timpului și a sfârșit aici.

Urc scările cu teamă. Clădirea se zguduie la fiecare pas al meu, parcă urc scările către rai. Privesc preț de o clipă în urmă și rămân înmărmurit văzând că scările urcate până atunci au dispărut. Unde? Nu știu... pur și simplu nu mai sunt acolo. Fie că vreau, fie că nu, trebuie să urc încă o dată. Dintr-un motiv la fel de bun ca oricare altul, mi-e mult mai greu să înfăptuiesc această misiune.

Ajung la etajul unu, respirația mea neregulată fiind singurul sunet care se aude. Văd aceeași ușă masivă, din lemn deschis la culoare, cu același model plictisitor, cu aceeași clanță lucioasă. Pun mâna pe ea și o retrag ca ars. Mi-e frică. Pentru prima dată de când umblu fără vreo direcție în acest vis, simt că mi-e frică. Să intru? Să nu? Toate aceste întrebări îmi sfredelesc creierul și-mi îneacă inima într-o teamă cutremurătoare. De ce mă simt așa? Am intrat aici de mii de ori, de ce acum? E nevoie de un efort supraomenesc doar să mă apropiez, dar când apăs pe clanță rămân surprins cât de ușor poate să fie.

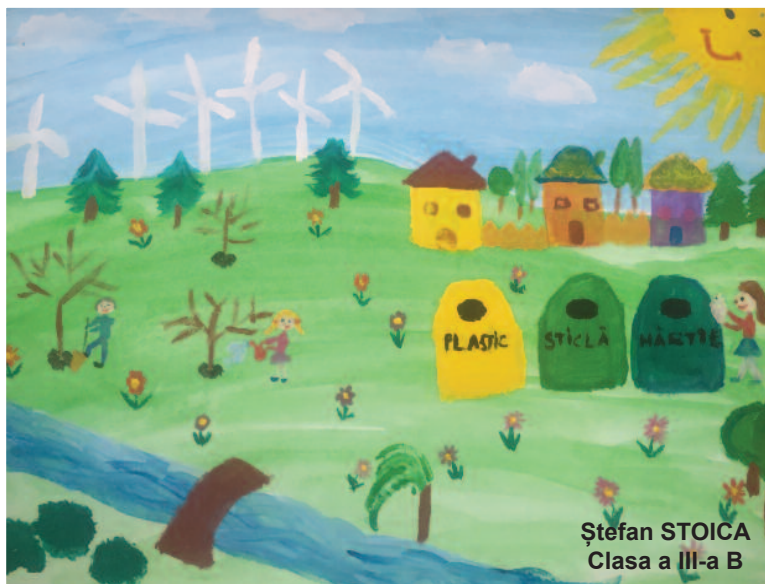
Înmărmuresc în prag. În locul dezordinii ordonate, în locul multimei de scaune ce-și așteaptă abandonate următoarele victime o văd pe ea. Era singură la geam... singură ca-n ziua în care am cunoscut-o. Se întoarce către mine. E exact cum mi-o

aminteam. Are același păr șaten deschis și lung ce în razele soarelui pare să lase în urmă o cărare de scântei. Are aceiași ochi căprui în care simt că mă îneacă. Are același zâmbet de perle de un alb imaculat. Aceași siluetă scundă, aceeași umeri mici ușor încovoiați spre interior. E aceeași! Chiar e aceeași pe care o știam! Îmi zâmbeste, iar eu încerc să-i răspund cu un zâmbet fals și neîndemânatic.

- Da, exact ca tine arată și școala mea... N-ai idee cât de dor mi-a fost!

Afară se înseninează brusc, aud clopoțelul iar dintr-o dată culorile sunt pline de elevi ce se îmbulzesc pe ușă. Ea îmi spune pe același ton calm și dulce pe care l-a avut mereu:

- Hai în bancă, avem mate...

Mama

Mama o făptură frumoasă,
Alături de care te simți acasă
Mama, cea care te-a născut,
Lângă ea nu te-ai temut.

Oh, ce inimă simplă și frumoasă!
Ce chip de crin înaltă!
Ea parfumul florilor poartă
Deschizându-și a sufletului poartă.

Acel înger păzitor
Ce veghează asupra tuturor.
Cu ea să nu-ți fie rușine
Și-ar da viața pentru tine.

Mama, zâna zânelor,
Dă viață lungă viselor,
Dă speranță sufletelor
Și viață lungă deșertelor.

Are un ideal în viață
Să te crească, să te protejeze și să te îngrijească,
Tu să o iubești mereu,
E un dar de la Dumnezeu.

Andra NIȚULESCU
Clasa a VI-a C

Melancolia copilăriei

Stau, și privesc îngândurată,
Pe geamul înghețat și fumuriu,
O lacrimă-mi mai curge câteodată...
Și sufletul îmi e pustiu.

Până și norii plâng acum cu mine,
Iar solul e batista lor,
Dar cea mai aprigă furtună
Se dă-ntre mine și-al meu dor.

Amintiri răscolitoare
Îi dau târcoale inimii speriate,
Iar soarele nu mai apare,
Copilăria fugе, gonește departe...

Dar trebuie să fie o scăpare
Din acest ocean de-amărăciune,
O rază de speranță poate-apare
Să vindece tot ca prin minune.

Ana-Maria TUDOR
Clasa a VI –a E

The Unknown

I know where I will go, yet not where I will be,
Have witnessed much but have yet to see;
Fire is my blood, and my heart is steady,
Steel is my bone, and my soul is ready.

My swords will cut, but never rust,
Life was false, so in death I trust.
I could not run, I could not flee
I can only hope... that she waits for me.

By **Andrei-Alexandru BEȘLIU-GHERGHESCU**
Clasa a VIII-a D

Teodor IONESCU
Clasa a VII-a D

O pădure fermecată

Colidând potecile din pădurea de peste râul rece și limpede precum cristalul, m-am hotărât să mă întorc, dar un gând ascuns nu-mi da pace și mă tot îndemna să mai stau, așa că am rămas. Nu eram singură, eram cu cățelușul meu, Puffy. Puffy era cel mai bun prieten al meu. Lui îi spuneam toate problemele mele, el nu mă certa niciodată. Întotdeauna mă însoțea și mă asculta fără să mă întrerupă.

Era prietenul meu devotat.

Mergeam de ceva vreme și cu cât înaintam mai mult, cu atât mi se părea că poteca cea îngustă și plină de noroi se lungește. Dintr-o dată, m-am uitat în jos și atunci, ca într-un vis nedeslușit, îmi dau seama că poteca era de argint și în fața mea apăru o Zână, cu un păr lung care părea de argint, îmbracată într-o mantie lungă strălucitoare, plină de fulgișori strălucitori. Aceasta mi-a spus că mă va lăsa să merg acasă

dacă îi voi aduce fulgul vorbitor. În plimbarea mea neobișnuită, mergând mai departe am dat peste poteca de aur, unde apăru o zână mai frumoasă decât prima, care avea părul din aur. O chema Aura, fiindcă avea o coroană pe cap din aur și era îmbracată într-o rochie atât de strălucitoare de îți lua ochii. Era de o frumusețe rar întâlnită. Parcă eram într-o lume a basmelor din care nu mă puteam desprinde. Aceasta îmi spuse că imi va da fulgul vorbitor dacă îi aduc fluturile fermecat. Dar unde puteam găsi un fluture în mijlocul iernii, cu atât mai mult unul fermecat ??

Dintr-o dată, apăru o ursitoare care îmi dăruie fluturile fermecat. Eu i l-am dat Aurei, aceasta dându-mi în schimb fulgul vorbitor. Primind fulgul Zâna m-a lasat liberă să plec acasă într-o caleașcă bătută cu pietre scumpe trasă de cai înaripați și condusă de un vizitiu îmbrăcat într-un costum de un alb imaculat.

În acel moment, alarma la ceas a sunat, iar eu, încă sub magia dulce a visului, m-am trezit speriată, dar în același timp fericită cu gândul la zânele frumoase pe care le întâlnisem.

Alexandra GROSU
Clasa a V-a B

Pădurea

Pădurea este un loc minunat. În ea oamenii se pot relaxa sau o pot explora, făcând drumeții.

La intrare, te așteaptă poteca ce te conduce până la capătul celălalt al pădurii. Pe margine, se află câteva floricele printre stejarii bătrâni.

În timp ce te îndrepti spre inima ei, pădurea începe să devină din ce în ce mai întunecată. De-o parte și de alta a potecii se află arborii înalți ce se văd de la kilometri distanță.

Printre „giganți” se află mici floricele

pitite prin firicelele de iarbă. Ciripitul păsărilor oferă un concert magic. Drumul devine din ce în ce mai întunecat, iar găzele încep să își facă de cap. Fluturașii zboară și albinele muncesc, culegând nectar. Cu cât pătrunzi mai adânc în pădure arborii sunt din ce în ce mai înalți.

Se mai aude câte un bâzâit de insectă, ceea ce te face să crezi că te apropii de locul unde ele sunt stăpâne.

Din inima pădurii, tot traseul parcurs, pare ca fiind dispărut printre copaci. Doar pietrele care îl mărginesc reușesc să-l deseneze. În partea cealaltă a pădurii, o căprioară veselă fuge pe lângă un râu. O veveriță cu coada stufoasă, sare din creangă în creangă. Dacă până acum a fost paradisul insectelor, florilor și al păsărilor, acum urmează paradisul animalelor care este format din diferite specii periculoase sau mai puțin periculoase.

Eu cred că pădurea este un loc de care, după ce-l vizitezi, imediat te îndrăgostești iremediabil de el.

Alexia Teodora BADEA
Clasa a V-a B

Zâna Primăvara

A sosit primăvara, anotimpul plin de viață, veselie și frumusețe. Pomii reîntineriți îmbracă veșmintele de smarald, care se asortează cu iarba

fragedă de pe câmpiile întinse. Roua care s-a depus pe verdeța naturii se aseamănă cu o lacrimă, cu o perlă. Păsările par ca niște vâslași pe marea cerului albastru. Râurile dezghețate, în care se oglindește mândrul soare, strălucesc ca diamantele.

Mara observă ceva ciudat: pomul uscat din fața casei sale, devine iar ce-a fost odinioară: tânăr, falnic, plin de mugurași. Și cine credeți că era în

spatele lui? Chiar Zâna Primăvara; mai încântătoare ca oricând. Avea părul ca abanosul, pielea albă ca zăpada, ochii albaștri ca două safire sclipitoare și rochia lungă, din mătase. Cu mult curaj, fetița o întrebă:

– Este adevărat că voi, zânele, pictați aripile fluturilor?

– Da! Dar e nevoie de multă răbdare. Doar așa, vor arăta minunat!

– Și cine vă ajută? Aceste insecte sunt nenumărate!

– O ... micile mele prietene ... păsările.

– Cum?

– Își iau în cioc o pensulă mică, iar dacă sunt prea neîndemânatică, pictează cu ciocul. De aceea știu procedul cu viermișorul.

– Ce interesant pare!

După un timp, Mara s-a trezit în camera sa.

Ce păcat că totul a fost doar un vis!

Teodora MATEI

Clasa a IV-a A

Animalul meu de companie

Orice copil și-a dorit să aibă grijă de un animal. Eu am avut norocul de a avea un animal de companie

încă de mică. Acesta nu este doar un animal, ci chiar prietenul meu.

Când aveam nouă ani, i-am spus bunicii mele cât de mult îmi doresc un animal. Cu ocazia zilei

mele de naștere, bunica mi-a dăruit o pisică.

Era cel mai frumos animaluț pe care îl văzusem vreodată, astfel încât de îndată am botezat pisica, punându-i sugestivul nume Bella. Aceasta era mică și grațioasă. Avea doi ochi mari, blânzi și luminoși, de culoare măslinie, iar blana albă, cu pete maronii și negre îi dădea o grație aparte făcând-o să fie într-adevăr specială.

Bella m-a învățat ce înseamnă responsabilitate. Am avut grijă ca ea să fie curată și îngrijită și să nu ducă lipsă de nimic încă din ziua în care am primit-o.

Chiar dacă aveam multe teme și lucruri noi de învățat, nu am uitat-o pe prietena mea. Imediat ce veneam de la școală, mă duceam la Bella și o alintam. Știam că oricine are nevoie de o mângâiere.

Bella nu este un simplu animal. Ea este cea mai bună prietenă a mea și o iubesc mult. Îmi este aproape sufletește, precum un om, știu că mă înțelege atunci când sunt tristă și se bucură atunci când sunt fericită. Un animal îți poate fi cel mai bun prieten, iar atunci când te uiți în ochii săi îți dai seama că, une-

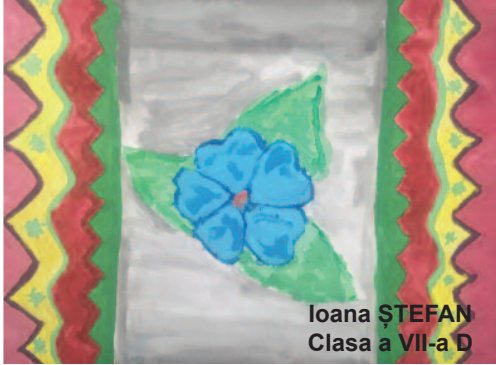
ori, cuvintele sunt de prisos pentru a-i spune cuiva cât de mult îl iubești.

Anda ROBEA

Clasa a V-a D

O iarnă grea

Prin deasa și cenușia ceață, ultimele raze de soare, încapățânându-se să mai mângâie măcar o dată pământul aspru biciuit de zgomotosul vânt, încă se zăresc prin tainice ascunzișuri. Iarna îi poruncește Toamnei, sora mai mică și slujitoarea Iernii, să-și încalce calul de brumă și să pornească la drum către

Ioana ȘTEFAN
Clasa a VII-a D

toate meleagurile, ca să mai dea încă o dată de veste că în curând va veni Iarna cu viscole și geruri îngrozitoare. Toamna spuse că va face întocmai, dar în loc să încalce bătrânul său cal, plină de invidie, fură Iernii maiestuoasa sa sanie de gheață. Aceasta era trasă de cei doi cai albi, Ger și Inghet.

Și așa porni Toamna la drum... Neascultătoare, ea începu să împrăștie vânturi friguroase, dezbracă toți

copacii complet și, în final, aruncă asupra satelor un viscol cumplit, de a înghețat apa găinilor și s-au format țurțuri imenși care atârnav de streșini, gata-gata să străpungă nemilos bătrânul pământ.

Când Iarna află de la sentinelele sale ce făcu Toamna, trimise degrabă paznicii de zăpadă să o prindă și să o aducă la castelul său. După judecată, Toamna fu exilată în muntele Ghețar, până se va revanșa față de tatăl său, Anul; acesta i-a dat puteri miraculoase, dar ea le-a folosit în feluri îngrozitoare.

- Eu doar am vrut să nu mai fiu tratată ca o slujitoare! se răsti ea.

- Tatăl nostru m-a ales pe mine și pe surata noastră, Vara, să fim stăpâne asupra lumii. Tu, împreună cu Primăvara, sunteți ajutoarele noastre. Noi vă prețuim și vă iubim și nu am putea să ne descurcăm fără ajutorul vostru- spuse Iarna.

Toamna tăcu, fiindcă își înțelese greșeala și își acceptă pedeapsa.

Justin ILIESCU
Clasa a IV-a C

Toamna...

Într-o toamnă ruginie, în Pădurea Fermecată, se petreceau lucruri stranii.

Din ceața deasă, a apărut o fetița cu părul bălai, îmbrăcată într-o rochiță de mătase, brodată cu un model de frunze uscate și încrețite. Purta o coroană de aur fin, cu o frunză în vârf.

Era Toamna. Pășind ca o prințesă, cu buzele ei de catifea a sărutat natura, care dintr-o dată s-a ofilit.

Liliacul de emoție a înflorit a doua oară. Copacii își apleacă crengile bătrâne spre pământ, lăsând să cadă haina scumpă de aur a frunzelor.

Pe cer, norii par ca o rouă de argint în valuri, iar lacul se lasă purtat de vânt, formând și el alte valuri de argint.

Toamna, întârziată fără vreme, alungă căldura care îmbrățișa cu mâinile ei fiebinți natura în timpul verii.

Și pleacă toamna mai departe, plimbându-se prin grădini, lăsând în urma ei un covor de frunze moarte și frigul năpraznic.

Lidia PETRIA
Clasa a IV-a C

Andreea OPRIAN
Clasa a V-a B

Vis de iarnă

Gerul râdea la lemnele ce ardeau în sobă. Casele erau acunse după plapuma de argint. Fumuri tainice se urcau în văzduh ca niște fantome ale iernii.

Fluturii gingași și albi își luau zborul din înălțimile înghețate. Cădeau ca niște lacrimi ale cerului. De pe armăsarul său pufos, norul Neînfricat, viscolul privea uimit de puterile sale de gheață. Acesta îi ajuta pe fulgii învățăței să zboare.

Alexia ZAMFIR
Clasa a VI-a B

Copiii ieșeau afară, în haine groase. Râdeau și chicoteau. Gerul le așternea bujori în obraji și praf de gheață pe năsurile firave. Părinții erau și mai bucuroși când își vedeau fetițele făurind cu mânuțele reci, oameni de zăpadă. Băieții aveau grijă ca fetele să nu cadă în zăpada din cristale neprețuite.

Priveam pe fereastră și, brusc, un fior de gheață a trecut prin mine. Un fior care parcă împletea râsetele copiilor cu o tristețe cruntă. Gândul mi-a zburat pe aripile albe ale unui înger al iernii la un orfelinat. Deși inima lor este umbră de o durere care nu poate fi ștearsă, toți copiii de acolo se bucurau de fulgii de zăpadă, ca orice copil. Chipul meu parcă s-a întunecat la acel gând. Știam că orice dar le-aș aduce, nu ar putea alina nici măcar o parte din acea durere...lipsa familiei. Tot felul de idei se amestecau în mintea mea. Aș fi vrut să-i pot ajuta cu ceva care să-i facă să uite de tot.

Brusc, gândul mă teleortează într-un loc

ciudat. Un glas firav plângea. Era un copil orfan care stătea la ușa unei case.

-Ce s-a întâmplat? De ce plângi chiar în preajma sărbătorilor?

- Mă gândeam la părinții mei. Aș vrea să mă bucur de aceste clipe împreună cu ei. O idee năstrușnică mi s-a strecurat tainic în minte.

-Vino cu mine! Te voi duce într-un loc frumos.

L-am luat de mână. Tremura, nu știu dacă din cauza frigului năprasnic sau de o teamă bizară. Am ajuns la o casă împodobită cu multe decorațiuni. Dar lumina casei dăruită de glasul cristalin al unui copil răzând, lipsea. Acolo, locuia o familie al cărei copil murise într-un accident. M-am gândit că dacă le-aș aduce un copil, toți ar putea să se bucure împreună de sărbătorile de iarnă.

Când băiatul a ajuns la acei creștini, ochii i-au sclipit de bucuria de a avea o familie.

-Îți vei petrece sărbătorile de iarnă alături de ei. Sunt doi oameni minunați, care duc lipsa unui copil. Fără tine, Crăciunul nu va fi complet pentru ei.

-Voi avea parte de o familie! Îți mulțumesc foarte mult!

S-a aruncat în brațele celor doi și i-a îmbrățișat cu căldură sufletească. O bobită de cristal, ca un mărgăritar, s-a prelinș ușor pe obrajii mei rumeniți de frig. Mi-am dat seama că pentru ei asta însemna adevărata fericire. Nimic altceva decât dragostea neprețuită a unei familii.

Brusc, o lumină argintie mi-a împânzit privirea și m-am trezit în camera mea.

- Oare a fost un vis?

Nu mi-aș fi dorit să fie vis, aș fi vrut ca cineva să aibă parte de această bucurie.

Mi-am adus aminte cuvintele mamei: "Dar din dar se face rai." De-abia în acel moment am înțeles că dăruind cu dragoste, primești dragoste. Mi-am promis că în fiecare zi să încerc să aduc Crăciunul în sufletul unui om sau copil aflat la nevoie.

Ionuț Adrian NIȚU
Clasa a VII-a C

PREMII CONCURS JUDEȚEAN MIHAI EMINESCU

„Vreme trece, vreme vine”

Personajele: Poetul Mihai Eminescu – îmbrăcat ca în secolul al XIX-lea

Codrul – în verde, cu frunzișul rar

Iubita – îmbrăcată modern, cu blugii rupți, pantofi cu toc și căști audio în urechi

Lacul – îmbrăcat în albastru cu pete roșii

Decor de margine de pădure, cu lac și vegetație săracă, alături un drumeag.

Eminescu (intră agale și întinde mâinile ca după somn): Oooo, lung somn am dormit! Oare cum mai arată țara mea în prezent? Dulce Românie!...Tare aș vrea să-mi mai revăd plaiurile natale. Să-mi aduc aminte de copilărie, de tinerețe,...

Fiind băiet, păduri cutreieram

Și mă culcam ades lângă izvor.

Nu văd izvorul. A secat?

De-atâta vreme am plecat?

(Se îndreaptă către codru)

Eminescu: Codrule! (se ia cu mâinile de cap): Codruțule!

Ce mai faci, drăguțule!

Că de când nu ne-am văzut

Multă vreme a trecut.

Codrul (trist cu umerii plecați): Ia, eu fac ce fac demult

Că-ntre timp am și „chelit”

Mi-au tăiat copaci, puieti

Sunt golaș pentru drumeți.

Eminescu: Vai de pădurile noastre! Le găsesc rase de pe fața pământului.

Poate măcar apele să fi rămas aceleași.

(recită visător) Lacul codrilor albastru

Nuferi galbeni îl încarcă

(se oprește din drum și privește lacul uimit)

Lacul e acum cam...roșu

Și ceanurile-l încarcă.

(se uită în jurul lacului) Nu mai văd nici stuf,...nici nuferi,...

Nu mai este nicio barcă.

Pești, broscuțe și-alte cele

Cred că au murit și ele. (dă din mâini descurajat)

Lacul (oftând trist): M-au înconjurat cu sonde

Au forat după metale,

Apa mea cea cristalină

Azi e plină de otravă.

Râurile se revarsă

Inundații și torente

Spulberă tot înainte.

Munca omului, de-o viață

Prinsă e de-un fir de ață.

Eminescu (oftează și el): Triste vremuri, iar natura

O găsesc complet schimbată.

Ia să-mi caut eu iubita

Cea gingașă, de-altădată.

(Visător, recită) Atât de fragedă te-asemeni

Cu floarea albă de cireș,...

Iubita (se apropie călcând sunător pe tocuri)

Eminescu (încă recită) Abia atingi covorul moale ... (se oprește brusc auzind mersul zgomotos al iubitei, apoi o privește foarte uimit) ...???

Iubita (cu ton grav): Drăguțe vorbe spui tu, baby!

Dar floarea este... prea fragilă!

Cum să rezist în lumea asta?

Eu nu sunt așa emotivă!

Îi pun pe toți la punct c-o vorbă,

Cu aroganța sunt la modă.

Prefer fotomodel să fiu

Să câștig mult sau, și mai bine,

Decât poet așa ca tine

Vreau un bancher sau un magnat

Și am viitor asigurat.

Eminescu (mimând că-i oferă inima lui și luna de pe cer): ...??

Iubita (cu ton ironic): Nu vreau Luceafăr sclipitor

Ci mai degrabă un motor.

Natura ta nu mă inspiră

Prefer o somptuoasă vilă.

Deci scrie despre lună, soare

Dacă le vezi, ... că e poluare! (izbucnește în râs, își pune căștile în urechi și pleacă la

fel de zgomotos).

Eminescu: Așa au ajuns sentimentele în ziua de azi?

Ar fi bună o plimbare pe vechiul meu drum de lângă plopii fără soț:

Pe lângă plopii fără soț

Adesea am trecut

Mă cunoșteau vecinii toți ...

(surprins) Dar drumu-i de nerecunoscut!

Ar fi același! Dar schimbare:

Acum e plin numai de gropi.

El este de pe vremea mea

Nu-l grijește nimenea?

(trist): Ce a fost frumos în țara asta ori a fost distrus, ori a rămas în paragină, iar locurile noi parcă mi-ar fi străine.

Eminescu (îngândurat): Nici natura nici iubita

Nu mai sunt ca altădată,

Însă văd că societatea

A rămas încrâncenată.

Guvernării de acum

Nu-s nici ei cu mult mai breji.

Tot corupți, tot cu avere

Calcă tot pentru putere.

Unde ești tu, Țepeș Doamne!?

Ca punând mâna pe ei...

(Mirat) Cum? Au imunitate? Am încălcat drepturile omului?

Nu spera când vezi mișeii

La izbândă făcând punte,

Te-or întrece nătărăii,

De ai fi cu stea în frunte...

Hm! Prezentul e cam trist. Sper că se vor lumina românii și vor învăța din greșelile trecutului.

Vreme trece, vreme vine,...

Ce-a fost rău? Și ce e bine?

(Eminescu trist și visător se retrage)

Visând alături de Mihai Eminescu

M-am alăturat visului nestingherit
De a mă plimba în codru ca un om fericit.
Copacii șoptesc despre iubirile uitate
De ani și ani luate, în taină, furate.
Printre ramuri văd un om gânditor
La natură uitându-se dezmiertător,
Cu pași mărunți mă apropii și tac
Netulburând armonia de lângă lac.
Mă invită să văd,
Însă până acum n-am putut să simt sau să aud.
Am putut vedea păsările, dar nu le-am ascultat,
Din cauza grijiilor poate am uitat.
Am putut vedea brazi înalți, dar nu le-am simțit
Mirosul fermecător de zi cu zi...
Spune-mi tu, cel ce citești
Când ai lăsat ultima dată ceva în urmă
Fară măcar să încerci?

Erika AMZĂR
Premiul I
Șc. Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești, Clasa a VIII-a
Prof. Hagimă Gabriela

O imagine a marelui poet român

Cucerit ai fost de tabloul naturii,
Fascinat în tihnă de ale omului iubiri.
Ai lăsat în urmă o comoară națională
Cu care toți ne vom mândri!
Tu ai adus în inimile noastre
Un strop de fericire,
Ai cântat spre ceruri despre ale nopții stele,
Despre păsări, despre mierle
Pământul l-ai lăsat vrăjmașilor
Să-l cultive în cuvinte,
Peste el să domnească mirosul florilor.

Spre a visa, te-ai lăsat purtat de gânduri
Și te-ai făcut înțeles printre rânduri.
Ai trăit viața și ai redat-o ca pe-o creație
Consacrată de o simplă idee:
Natura este iubirea ce o căutăm
Zi de zi, noi de iubire uităm.
Timpul nicicum nu vrea să mai asculte,
Pe Eminescu sau iubirile pierdute.

Erika AMZĂR
Premiul I
Șc. Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești, Clasa a VIII-a
Prof. Hagimă Gabriela

Către natură

Codrii suspină, frunzele cad,
Izvorul geme și el, ca un prieten drag,
Și totu-i trist, noaptea îmi pare
Că vremea trece cu nepăsare.

Dinspre câmpii și dealuri răsare
O lumină, o speranță de culoare
Natura prinde viață, se trezește
Toamna vine, ne cucerește.

Stropul de apă cade din cer pe iarba verde,
În drumul spre pământ grația și-o pierde...
Răcoarea dimineții e copleșitoare
Copacii tac, zgomotul e făcut doar de gân-
durile ce mi le aud.
E liniște și pace. E iubire, tăcere, Eminescu...

Erika AMZĂR
Premiul I
Școala Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești,
Clasa a VIII-a
Prof. Hagimă Gabriela

Printre vise caut

Vino mai aproape, în liniște m-aș pierde
Uitată de propriile-mi gânduri și sentimente
Și vreau să mă simt iubită, dar pe cine aș putea crede
Că-mi va oferi dragoste și vorbe inocente?
Mă las călăuzită de glasul codrului...
În plină noapte îmi arunc tainele visului
Le-nec în izvorul ce vag îmi șoptește,
Amintirea înflorește, mă vrăjește.
De locul unde astă-toamnă frunzele-și promiteau
tăcerea
Spunând jurăminte
Eu căutându-te... găsindu-te nicăierea.

Cad jos, îngândurată, singură, cu ce am greșit?
Și dacă rău am făcut, de fel n-am voit.

Însă iubirea e mare, te ridică până-n vârful de munte și te lasă
De aceea am ales a mă-ndrăgosti de locul ce în adâncul
inimii mă apasă:
De tine, codrule, tu-mi dai putere
În tine pot avea încredere.

Erika AMZĂR
Premiul I
Șc. Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești, Clasa a VIII-a
Prof. Hagimă Gabriela

Să înțeleg iubirea...

Să-nțeleg iubirea-mi pare atât de îmbucurător
 Căci citind poezii îmi pare un sentiment izbitor
 Ce te lovește și nu iartă
 Ce te înjosește și te saltă
 Ce te întoarce de unde ai plecat
 Ce te duce unde poate nici n-ai sperat.
 Înțelegând o absurdă melancolie
 Printre rânduri, îmi pare să fie
 Rătăcitor să te îndrăgostești
 Întrebându-te cine ești și de ce trăiești.
 Adânc pătrund în visul poetului,
 Cel ce vedea luna și stelele cerului,
 Îngânat de un singur dor:
 Am să plâng de amor,
 Să mă-nec în lacrimi și să mor
 Mă-ndrăgostesc în altă viață a naturii
 De luna ce-mi răsare și mă alină,
 De lebede ce-mi cântă în surdină.
 Și ce dacă viața-i trecătoare?

Erika AMZĂR

Premiul I

Șc. Gimnazială

„M. Eminescu” Pitești, Clasa a VIII-a
 Prof. Hagimă Gabriela

Rândunica

O, pasăre călătoare!
 Cât ești de încântătoare!
 Plutești lin cu-al tău destin,
 Ești frumoasă ca un crin.

Cuibul îl faci cu răbdare,
 Din pământ, paie și soare.
 Puii tu îi îngrijești,
 Se vede că îi iubești.

Ochii-s două giuvaiere,
 Și meriți apreciere.
 Harnică și grijulie,
 Glasul tău e armonie.

Pieptul roșu înainte
 Ca să ne aduci aminte
 Să ne comportăm mai bine,
 Să fim generoși ca tine!

Elena PÎRLICI

Premiul II

Școala Gimnazială

„Adrian Păunescu” Pitești, Clasa a V-a
 Prof. Rizea Denisa

Noapte de iarnă

E noapte. E frig. Vuieste și vântul
 Și gerul năpraznic înghite pământul.
 Pietrele crapă și tot e-nghetat
 Iar stele scipesc pe cerul curat.

În casă e cald, e cald și plăcut,
 Focul mocnește și totu-i tăcut,
 Bunica gândește și tricotează.
 Copiii dorm, dorm și visează.

Visează la fulgi, fulgi și zăpadă
 Căci chiar își doresc din cer ca să cadă
 Solii zăpezii, mici, albi și pufoși
 Fluturi de gheață dansând grațios.

Ar fi un miracol de iarnă târzie,
 Ar aduce țipete de bucurie
 Acum ei doar speră, nu speră-n zadar
 Nu știi ce-ți aduce Moșu' în dar.

Elena PÎRLICI

Premiul II

Școala Gimnazială

„Adrian Păunescu” Pitești, Clasa a V-a
 Prof. Rizea Denisa

Vânt de iarnă

E cald, vreme plăcută
 Și pe-ntinderea tăcută
 Soarele lin strălucea
 Și-un vânticel adia.

Dar deodată, brusc răsare,
 Un colos de nor în zare
 Cenușiu și fioros...
 S-a dus soarele frumos!

Din iarbă, un brotăcel
 Pișpiriu și vai de el
 Strigă, strigă foarte tare
 „Eu îl vreau pe blândul soare!”

Însă norul îi răspunde
 Cu-ale sale groase unde:
 „Gata cu noiembrie,
 Este trei decembrie!”

Elena PÎRLICI

Premiul II

Școala Gimnazială

„Adrian Păunescu” Pitești, Clasa a V-a
 Prof. Rizea Denisa

Magia unei nopți de vară

Cerul era în totalitate luminat de măiastra sferă de lumină a nopții, care domnește peste stelele ce se nasc pe bolta senină. Norii curg ca o perdea ce permite astrelor să-și joace rolurile pe magnifica scenă a cerului albastru. Vântul adie ușor, îndemnându-te parcă la visare.

Într-un colț liniștit, întinsă pe iarba umedă și

proaspătă, observ jocul gingaș al stelelor de argint pe cerul melancolic. Noaptea învăluisse întreaga natură în întuneric, iar eu, privind oceanul înstelat ce îmi ș o p t e a povești, mă simțeam o

parte din ea. Cuprinsă în tainele fermecate ale celestei luni, gândurile mă copleșeau, iar magia nopții liniștite îmi mângâia sufletul cu povești uimitoare.

Deodată, un sunet melodios se revărsă în totalitatea pădurii. Un vals înălțător, cântat parcă de viori magice, mă îndeamnă să îl urmez prin verdele infinit al codrului. Cu pași repezi, mă îndrept către cântecul ce vrăjise întreaga natură. Ajunsă în inima pădurii privesc fermecată imaginile nemărginite și spectaculoase ce se așterneau chiar în fața ochilor mei: Zânele Anotimpuri dansau grațios pe ritmul lent al unui vals duios, împreună cu viețuitoarele de pretutindeni.

Zâna Primăvară, Zâna Vară, Zâna Toamnă și Zâna Iarnă valsau elegant împreună cu ghioceii, cireșele, frunzele multicolore și fluturii argintii de zăpadă. Greierii se strângeau, pentru a putea da tonul muzicii, tuturor dansurilor acestor înnăscute balerine nocturne. Stelele priveau și ele cu mirare mărețul spectacol al nopții. Forfota ce se așternea peste întreaga natură voia să dea de știre tuturor că petrecerea abia începuse.

Luna cea mândră dădea tonul fiecărui pas, arătând tuturor de ce e bine să ne prețuim viața. Deodată, începuse să le povestească de ce ea și Soarele nu se

întânleau niciodată. Nu erau certați și nici supărați unul pe celălalt, însă pactul lor cu Dumnezeu a fost acela de a nu se revedea, pe vecie, chiar dacă ei se iubesc. Precum apa și focul, ziua și noaptea, așa și Luna și Soarele vor trăi despărțiți pentru totdeauna. Mulți nu au înțeles de ce erau separați de un jurământ atât de crud, iar mulțimile de ochi ce ascultau cu atenție, izbucniră în lacrimi.

Văzând acestea, Luna se înduioșă și își dori să îi facă pe toți fericiți. Așa că le promise tuturor că în această dimineață ea și Soarele vor dansa împreună pe albastrul boltei senine. Auzind acestea, toate viețuitoarele, împreună cu Zânele Anotimpuri, începură să se bucure, dansând până în zorii zilei.

Abia atunci, se opriră cu toții privind nerăbdători spectacolul oferit de Lună și Soare. Razele sale reînvie cerul de o culoare smaraldie, ca un policandru. Culoarele lui se preling printre nori reflectându-se în apa râului cristalin formând un curcubeu. Pretutindeni liniștea domnea, iar în bătaia vântului, Luna și Soarele dansau împreună oferindu-le spectatorilor un tablou de o frumusețe nemărginită. Aceasta nu dură însă decât câteva momente pentru că razele Soarelui erau prea puternice, iar Luna fu nevoită să se retragă în Regatul Norilor.

Toți cei din pădure priviră fericiți spectacolul, ascultând și vizionând povestea dintre Lună și Soare între care a fost, este și va fi o dragoste ascunsă.

Coman Ruxandra COMAN- proză

Locul I

Școala „Oprea Iorgulescu” Câmpulung, Clasa a VII-a

Prof. Horobeanu Gabriela

Crăciunul -sărbătoare în casă și în suflet

Crăciunul este și va fi o sărbătoare magică. Este „sărbătoarea tuturor posibil-ităților”, sărbătoarea mult așteptată de copii care îl așteaptă pe Moș Crăciun cu sufletul la gură, sărbătoarea în care ne facem o mulțime de vise, toți ne simțim copii și ne dorim minuni.

Crăciunul înseamnă bucurie; bucuria de a petrece timp cu cei dragi, bucuria de a te afla în preajma persoanelor alături de care poți fi tu, bucuria de pe fețele copiilor cărora totul li se pare magic.

Atmosfera prezentă în preajma acestei sărbători este inconfundabilă. Bradul împodobit, familia unită, colindătorii: aceste lucruri definesc Crăciunul.

Fiecare simte ceva aparte, iar rutina prezentă în restul anului nu mai există. Crăciunul este „marea oprire” din goana acestei vieți.

Copiii nu își pot lua gândul de la Moș Crăciun și scriu scrisori care parcă nu se mai termină, pe când cei mari își doresc să retrăiască spiritul Crăciunului

din copilărie: la gura sobei, alături de cei dragi, bucurându-se de cozonacii abia scoși din cuptor.

Această perioadă te îndeamnă să fii un om mai bun, să îi ajuți pe cei din jurul tău. De Crăciun ar trebui să simțim cu toții acea bucurie specifică acestei sărbători.

Veche de două milenii, sărbătoarea este unică în fiecare an.

Crăciunul ne dă o stare aparte și ne îndeamnă să fim mai buni, mai bucuroși, mai atenți cu ceilalți.

Crăciunul va rămâne veșnic o sărbătoare specială care încălzește inimile tuturor.

Raluca TEODORESCU

Premiul III

Școala Carol I - Curtea de Argeș

Prof. Oprescu Monica

Lectura îți dă aripi

Lectura este un element primordial în viața oricui pentru că te formează așa cum nimeni altceva nu o face.

Iubirea pentru lectură trebuie insuflată de mici copiilor deoarece, neîndrumați la momentul potrivit, ei nu vor reuși să vină singuri pe acest drum. Copilul își va cunoaște pasiunea pentru altceva, însă fără lectură probabil că va alege un drum greșit.

Lectura este mai importantă decât credem. Ea lărgeste orizonturile, face bine sufletului și psihicului, educă, evidențiază omul, te face să cunoști viața, formează.

Pe lângă asta, avem așa multe opțiuni: poți alege dintre literatura română și cea universală. Poți porni de la Mihai Eminescu și Karl May până la Ion Creangă și Shakespeare, Topîrceanu, John Green sau Alecsandri. Acestea sunt doar câteva dintre opțiuni.

Lectura înaripează. Așa cum îngerii au nevoie de aripi pentru a zbura, fiecare persoană are nevoie de

o carte citită pentru a se înălța și a reuși.

Cartea este primul izvor de cunoaștere, o reprezentare a unei lumi nu tocmai ideale, dar mai bune. Adevărata lectură este atunci când închizi cartea și rămâi față în față cu tine însuși.

Având o categorie așa de vastă nu avem o scuză pentru a nu citi. Citind legi prietenii. Cunoști oameni cu aceleași gusturi. Când vezi o persoană citind o carte pe placul tău e ca și cum acea carte îți recomandă persoana respectivă.

O carte citită înseamnă un pas către un viitor mai bun.

O carte citită înseamnă că ești tot mai aproape de ceea ce îți dorești.

Raluca TEODORESCU

Premiul al III-lea

Școala Carol I Curtea de Argeș, Clasa a VIII-lea

Prof. Oprescu Monica

Muzica e artă

Sunt de părere că noi, oamenii, nu putem trăi fără muzică. În ultima vreme, muzica a ajuns să fie considerată comercială datorită unor melodii care sunt întra-devăr de prost gust, însă, dacă am ști să alegem muzică de calitate, totul ar fi altfel.

Fiecare optează pentru un gen de muzică și, din fericiție, avem opțiuni la dispoziție. Unii aleg pop sau rock, alții house, trap, jazz sau clasică. Partea proastă este că societatea a ajuns să te judece după genul muzical pe care îl preferi, dar până la urmă fiecare ascultă ce îi place.

Ar trebui să învățăm să nu mai judecăm, ci să scoatem la iveală adevăratele valori ale muzicii, să le promovăm și să facem distincția între muzica făcută superficial și cea care reprezintă o adevărată operă de artă.

Muzica este un element important din viața

fiecărui. Ascultăm muzică când suntem triști sau fericiți, ascultăm muzică pentru a ne relaxa sau doar din plăcere.

Muzica e artă pură, iar viața ar fi monotună fără aceasta.

La sfârșit, totul se rezumă la „Gusturile nu se discută”. Fiecare om are dreptul să asculte ce îi place, dar cu mențiunea de a nu uita de apogeul muzicii clasice care a ajuns să definească foarte bine ceea ce ne reprezintă, căci, dacă am uita acest lucru, ar fi o adevărată insultă la această formă de artă.

Raluca TEODORESCU

Premiul al III-lea

Școala Carol I Curtea de Argeș, Clasa a VIII-lea

Prof. Oprescu Monica

Pri

Ne-am cunoscut în vremea în care amândoi pășeam curioși în lumea cea mare. Eu, coborât de pe tărâmul fermecat al brațelor mamei, descopeream lumea oamenilor, iar el, lumea lui pisicească. Era un ghem de blăniță târcată, lăbuțe cafenii, mustăți zbârlite și ochi de smarald, niciodată timid, veșnic pus pe joacă, torcând sârguincios gheme pentru ciorapii împlețiți de străbunica. Și nu știu cum, în ciuda dragostei mele pătimăse din care mereu ieșea ciufulit, am devenit prieteni. Cei ai casei i-au spus Pri, mai târziu mama spunându-mi

că numele îi venea de la Prier, luna în care s-a născut. Timpul a trecut, iar noi am devenit nedespărțiți. Mergeam în grădină și în urmă pășea mai mereu, un motan mândru. Spun mai mereu, pentru că primăvara devenea bolnav. Bolnav de dragoste pentru mâte, un trubadur răgușit în urma serenadelor pe care le făcea prin curțile vecinilor. Atunci, mama, supărată îl certa pentru mândrețe de blană făcută ferfeniță și urmau avertizările:

-Radu, să nu stai aproape de el! Să nu-l iei în brațe, poate este bolnav! Și urma un lung șir de „să nu...să nu”. Dar când mama pleca, brațele mele nu-i erau suficiente. Tandru fuiuare albastre îmi înfășurau gâtul. Și începeam să povestim:

- Pe unde ai fost măi, Pri?
- Sfârrr! venea răspunsul.
- Ție îți place să fii mereu certat?
-Sfârrr! și mustățile se zburleau, iar gheruțele ieșeau amenințătoare din teaca lor.
- Promiți să nu mai faci?

- Sfârrr! iar ochii lui mă priveau galeș.

Anii au trecut, iar noi am rămas neschimbați unul în ochii celuilalt. Până într-o zi când, îndrăgostit fiind, nu a mai venit.

L-am căutat, la început plin de speranță, apoi cu lacrimi pe obraji și în glas, l-am strigat

zile, săptămâni și luni. Mi-au răspuns, Zefir fluierând zburdalnic printre crengile zarzărilor, ploaia veselă de vară, frunzele toamnei și fulgii de omăt. Pri nu se va întoarce, numai că, în nopțile împovărate de stele, mi se pare că zăresc printre ele, gheme albastre de fum, toarse de cel mai tandru motan.

Radu STĂNOI

Mențiune

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Prof. Popa Miana

Copiii cu dizabilități

“Copiii sunt mâinile cu ajutorul cărora atingem cerurile”.

Henry Ward Beecher

Dizabilitate. Este un cuvânt care ne sperie, ne lasă indiferenți sau uneori, ne face curioși. Dar când auzim despre ei, despre copiii cu dizabilități? Ne continuăm jocul fericiți și nepăsători, citim cărți frumoase sau ne oprim privirea asupra lor? Iar dacă da,

care sunt sentimentele care ne încercă, milă sau compasiune? Dar mila noastră ce-i dăruiește lui, copilului care ne urmărește trist, care vrea prietenia noastră, care ar vrea să dezlege probleme la matematică ca și noi, să simtă emoția primelor litere așternute de el pe hârtie, vântul alergându-i prin plete în timp ce el ar alerga? Nimic. Atunci, să lăsăm loc com-

pasiunii și rațiunii. Și nu în ultimul rând inocenței copilăriei.

V-ați gândit vreodată că el, copilul cu dizabilități, suferă în primul rând dinc cauza izolării, datorită faptului că societatea nu-i permite să se exprime, să trăiască alături de ceilalți copii, ca parte integrantă a comunității? V-ați gândit ce simte când este etichetat? Putem încerca să-i cunoaștem. Și putem încerca să le devenim prieteni. Nu toți se confruntă cu aceeași problemă. Pe cei care au probleme de natură fizică, putem să-i ajutăm să-și schimbe o haină, să-se spele, pentru că ei nu se bucură de autonomie în satisfacerea unor cerințe elementare cum ar fi: îmbrăcatul, așezatul hainelor în cuier, igiena sau păstrarea ordinii la colțul cu jucării. Jucării! Ce cuvânt magic pentru noi, copiii! V-ați

gândit că și ei se joacă? De ce nu ne-am juca împreună?! Lego poate fi construit împreună, inclusiv avioanele se pot înălța la nori, în timp ce se manevrează comanda așezați. Dar cărțile? Răsfoindu-le, am călătorit înfrigurați, am purtat bătălii eroice și l-am însoțit pe Harry Potter în aventurile sale. De ce nu le-am împărtăși și lor? Și ei ne pot împărtăși nouă poveștile citite. Să-i ascultăm! Uneori scaunul în care își petrec cea mai mare parte a zilei se poate răsturna. Să-l ridicăm! Plimbări lungi se pot

face și prietenii sincere se pot lega, în timp ce noi împingem scaunul lui.

Unii dintre ei beneficiază de educație în instituții specializate, sunt cei care vor rămâne copii pentru tot restul vieții. Își vor păstra inocența pentru că nu vor fi atinși de mândrie, orgoliu, ambiție. Nu vor reuși să rezolve ecuații complicate și nici nu vor declina verbe, dar sigur vor simți căldura când un copil va veni și-i va întinde mâna, spunându-i “hai să fim prieteni!”, și-i va vorbi despre el, îi va citi povești sau îl va lua uneori la plimbare.

De ce i-am abandona? În goana noastră grăbită, în recreație, în parc, în joaca noastră, să respirăm puțin. Să privim în jurul

nostru și să-i vedem. Să ne gândim că nu sunt finalul unui drum, ci o provocare. Apoi, să descoperim împreună prietenia.

Iar în final am să vă întreb - Cine nu ar vrea să fie prieten cu Stephen Hawking, unul dintre cei mai mari astrofizicieni ai lumii? Știți că diagnosticul lui l-ar plasa într-o anumită categorie de persoane? Dar cine ar avea curajul să-l eticheteze, pe cel care a studiat la Oxford și Cambridge și care este pus alături de Isaac Newton sau Albert Einstein?

Radu STĂNOI

Mențiune

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești, Clasa a VI-a
Prof. Popa Miana

Visul alb de catifea

De multe ori mi-am dorit să mă trezesc dimineața pe fundalul cântecului dulce al fulgilor de nea, dirijați de doamna Iarnă, cea bătrână, îmbrăcată într-o mantie albă și o rochie de cristal, pe cap cu un voal rece, brodat, din negură de gheață. Să aud dulcele acord al vântului, care poartă fluturii cei albi pe tărâmurile de vis.

De a-supra dealului, liniștea să fie curmată de chicotele de bucurie ale copiilor, ce nu se mai satură de joacă. Să apară de nicăieri oameni noi, și mai grași și mai slabi, cu oale și măhuri care nu scot niciun sunet, ci doar ascultă tonul magiei care îmbracă

văzduhul. Să nu-mi fie dor de acordul viorii sau al oricărui alt instrument.

Pește sate, să se lase ceața și din nori să iasă fum. În case să miroase a mere coapte și a cozonaci abia scoși din cuptor, făcuți așa cum numai bunicile noastre știu.

Brazii să primească podoabe, iar noaptea, când se lasă întunericul, ei să lumineze ca niște candelile ale sufletului. Tradițiile și obiceiurile să dăinuie ca-n fiecare an. Să sărbătorim cum se cuvine Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, cântând colinde. Astfel mi-aș dori să decurgă fiecare zi din fiecare an, să fie mereu Crăciun și aceleași sentimente să le trăim de fiecare dată, la intensitate, maximă.

Alexia CIUCAN

Mențiune

Liceul Tehnologic Vedea, Clasa a VIII-lea
Prof. Diaconu Maria

Viața nu te întreabă...

Viața nu te întreabă nicodată dacă ești pregătit sau nu pentru o nenorocire. Nu-ți dă niciun preaviz și niciun avertisment înainte să te surprindă cu un necaz, care să-ți prăbușească întreg universul. Nu te întreabă dacă e prea de vreme sau prea târziu, nici dacă e corect sau nu.

Nu te întreabă cât de mult iubești pe cineva sau cât de mult depinzi sufletește de anumiți oameni, atunci când îi va răpi de lângă tine, obligându-te să înduri chinul și amărăciunea singurătății.

Nu te întreabă dacă ești copil sau încă prea tânăr ca să-ți pierzi părinții.

Nu, viața nu te întreabă nicodată dacă ești sau nu destul de puternic, pentru a trece printr-o decepție.

Nu te întreabă cât ai râs, înainte să te facă să

plângi, nici cât te-ai bucurat, înainte să te facă să suferi.

Nu te întreabă dacă meriți sau nu să fii rănit, batjocorit, umilit, trădat, părăsit, judecat.

Nu te întreabă dacă vei putea trăi în alt loc sau dacă ești pregătit să renunți la visele tale și la drumul ales, atunci când îți se schimbă brusc direcția de mers și te smulge din locul în care sufletul tău se simte bine.

Nu te întreabă dacă ai apucat să trăiești sau dacă ți-ai împlinit măcar o parte din vise, înainte să te lovească nemilos cu o boală, care îți va arăta cu pași uneori lenți și nemiloși sfârșitul.

Nu, viața nu te întreabă nicodată nimic..., nu ține cont cine ești și ce ai făcut, bun sau rău. Viața, drumurile, loviturile și oamenii te pot îndepărta sau te pot apropia de tine, totul ține doar ce alegi sau cine te ghidează în viață.

Bianca NIȚĂ

Premiul al II-lea

Liceul Tehnologic Vedea, Clasa a VI-lea
Prof. Diaconu Maria

Cartea în viața mea

Pentru mine, o carte este o ființă vie, un prieten de nădejde, în brațele căruia pot găsi mereu alinarea, fericirea și optimismul de care am mare nevoie.

Citind, descopăr lucruri noi despre care nu știam sau nici nu gândeam că există. Totodată, citind îmi îmbogățesc vocabularul și imaginația, două lucruri necesare unui copil cu vârstă fragedă.

Cea mai frumoasă lume pe care o poți explora este literatura: aici pășești cu tălpile sufletului, te descoperi, afli lucruri noi, intri în pielea fiecărui personaj, uiți că ești efermer și deschizi poarta infinitului: îți descoperi sufletul.

Exista o vreme, când nu îmi plăcea să citesc, mă gândeam că, dacă paginile respective nu cuprind și ilustrații, mă voi plictisi citind. Dar, totul s-a schimbat, când am întâlnit-o pe doamna mea dirigintă și am mers împreună cu dânsa la bibliotecă. Ea m-a învățat că toate cărțile, indiferent de vârstă sau copertă, transmit o lecție valoroasă. Cartea este „oglinda spirituală a omenirii”, fiecare carte ascunde un mister, despre viața celui care a scris-o, care a pus în ea sentimentele, gândurile, munca și iubirea sa. Cărțile trebuie tratate cu respect, ele reprezentând în-suși sufletul autorului lor”..., mi-a spus doamna dirigintă, într-o zi.

De atunci, am tratat cărțile cu mai multă

seriozitate și nu le-am mai aruncat neglijent prin casă.

Când aripile literaturii te îmbrățișează, lectura devine ca un drog: nu te mai poți dezlipi de această activitate relaxantă și minunată.

Prin darul cititului, am realizat că pot deschide nenumărate porți în viață, intri în alte lumi. De-a lungul frumoșilor ani petrecuți cu cărțile în poală, am descoperit că viața poate fi mult mai diferită decât o credeam eu. Ce-i drept, de multe ori, mă supăram pe autorul respectiv și încercam să-i spun că vreau să facă în așa fel încât să se termine altfel povestea sau romanul, să nu mai fie dramă.

Dar până la urmă..., o poveste, adică o operă literară este produsul imaginației unui scriitor care pornește de la o realitate și o transformă potrivit propriei viziuni.

Mi-aș dori ca tatuajul literaturii să-mi rămână imprimat în suflet pentru totdeauna și să devin un cititor de cursă lungă.

Bianca NIȚĂ

Premiul al II-lea

Liceul Tehnologic Vedea, Clasa a VI-a

Prof. Diaconu Maria

Copilăria

Copilăria este cea mai frumosă etapă a vieții, în care micuții, colorează viața părinților.

Îmi aduc aminte că, atunci când eram de-o șchioapă și mergeam vara la bunica, alergam, mă zbenguiam cu toate fetele și cu toți băieții de prin părțile locului. Și dacă nu chiuam și ne jucam pe acolo, de ziceai că poate băuserăm! Dar nu era așa: era doar euforia copilăriei.

Iar seara, întindeam hora în jurul unui foc de tabără, apoi spuneam povești și snoave, legende, balade...de toate.

Dar, ca să spun drept, atunci când ne apucam de cântat, nu ne mai oprea nimeni și se auzea de parcă ar fi luat pădurea ființă.

Vara ca vara ..., dar iarna era și mai frumos.

Ne grupam în mai multe echipe și făceam întreceri, cine făcea cel mai mare om de zăpadă, cine spărgea cei mai mulți țurțuri, cine câștiga bătaia cu bulgări de zăpadă și era cel mai iute la săniuș. Venea binemeritul premiu: un coș plin cu nuci și cozonaci proaspeți, scoși din cuptor.

Și toamna ... , toamna era un pic mai trist, deoarece începea școala pentru cei mari, dar tot rămâneam îndeajuns de mulți ca să mergem la cules ciuperci, măceșe, ghindă și jir. Iar primăvara, făceam mărțișoare din flori de pruni, crenguțe uscate și hârtie colorată.

Copilăria este o perioadă minunată, paradisul vieții pe pământ, care trebuie trăită la timp, deoarece nu ne mai întâlnim cu ea a doua oară.

Bianca NIȚĂ

Premiul al II-lea

Liceul Tehnologic Vedea, Clasa a VI-a

Prof. Diaconu Maria

Inimă de gheață

Iarna este ca o crăiasă care poartă o rochie cusută cu ace de gheață împodobită cu stelute argintii. Când ea sosește, frigul și gerul devin cei mai de seamă prieteni.

Iarna ninge cu ochi mari. Norii încep să se cearnă în stelute argintii, iar zăpada se așterne ca o mantie albă și strălucitoare. Acum au început să roiască albinele imaculate. Ninge ca-n povești, cu fulgi mari ca de vată. Copacii sunt ca niște fantasme.

Crengile au mânuși de puf, albe ca spuma laptelui. Munții sunt ca niște uriași adormiți sub covorul moale și pufos, strălucind ca un diamant. Bulgărele de foc nu mai este darnic și nu mai are putere. Flori de gheață se pictează pe geamuri. Ochiul apei din poveste se aseamănă cu un iaz de oglindă.

Pe Bărăgane vânturile țipă. Un câmp de cristal se vede în depărtare. Casele arată acum ca niște brișe cu frișcă. Răsună zurgălăii argintii. Oamenii se retrag în case pentru a asculta acest șagalnic, așteptat

colind. Pe sub streșinile caselor atîrnă țurțuri de gheață de parcă ar vrea să ne cânte o melodie a aerului rece de afară.

Natura întreagă își face somnul de iarnă, dar în liniștea ei se aude și gălăgie cu strigăte de bucurie și zarvă. Adevărata fericire este a copiilor. Ei se bucură

foarte mult, văzând cum fluturii lucitori gătesc pământul.

Cei mai mulți petrec pe afară jucându-se cu omătul proaspăt așternut. Îmbrăcați bine, unii dintre ei se bat cu bulgări de zăpadă sau fac cetate din ea. O parte din copii se duce la săniuș. Un șirag de săniuțe parcă aranjate exact pentru această ocazie, frumos aliniată și îngrijite...

Acest anotimp este de vis.

Dacă aș putea să descriu acest anotimp pe scurt l-aș numi „inimă de gheață”.

Bianca Maria IVAN
Clasa a V-a B

Mădălina VLĂSCEANU

Premiul I

Școala Gimnazială Nr.1 Mioveni, Clasa a VI-a

Prof. Nicula Alina

Marea la apus

Îmi amintesc de clipele în care priveam cum soarele diurn și palid se lepăda de după orizont, lăsând în urmă mii de raze viu colorate, cum arăta marea la apus.

Atunci, în ea se vede reflecția globului de aur care, pare că nu mai vrea să plece.

Valurile lovesc ușor stâncile adormite. Scoicile, parcă pictate de un artist cu renume, se lasă răsfățate de mângâierea apei.

Foșnetul trestilor te aducea într-o aură îmbietoare. După aceea, își face apariția luna, care veghează cu lumina sa plâpândă, ca o regină, spunând: Noapte bună!

Printre toate acestea se află și comorile ei din faună,

pășările. Cu aripile delicate și desprinse parcă dintr-un vis, ele se ivesc pe cerul roșatic, precum o văpaie care se răsfrânge în apa limpede a mării.

Altele, rapide și grațioase, zburdă pe cer, descriind

curbe dintre cele mai fanteziste, plonjând în mare și înălțându-se apoi spre cer.

Astfel, îți dai seama că marea este ceva ce trebuie să prețuim și că trebuie să-i păstrăm bogățiile.

Mădălina VLĂSCEANU

Premiul I

Școala Gimnazială Nr.1

Mioveni, Clasa a VI-a

Prof. Nicula Alina

Prietenia – un sentiment greu de definit

Sentiment nobil sau ceva asenănător cu aerul necesar vieții este prietenia? Se caută răspunsul de mult timp. E adevărat, nu o vedem, însă o simțim. Oare din cauza faptului că nu reușim să înțelegem prietenia ne comportăm preferențial cu unii semeni sau lucruri? Este o definiție atribuită lui Aristotel că prietenii sunt două trupuri și un singur suflet. Dacă stăm puțin și medităm îi dăm dreptate, de regulă cei ce împart aceleași idealuri, plăceri, preocupări se consideră prieteni.

Însă prieteni sunt cei ce se iubesc.

Putem împărți aceleași preocupări și alte activități, dar dacă nu există iubirea nu se poate numi prietenie.

În trecut, prietenia era nobilă, astăzi, din păcate, se observă un declin mai ales din cauza agitației create pentru nimic. Omul este prins de tot felul de avatare ale prieteniei prin rețelele de socializare care desprind persoanele unele de altele chiar dacă aparent creează sentimentul de apropiere. Este un sentiment fals ce lovește direct în frumusețea senti-

mentului și a trăirii prieteniei. Nu se poate vorbi despre o prietenie atunci când nu este prezentă apropierea și cea mai importantă iubirea.

Și Platon a pus accentul pe iubire în Lysis. Acest sentiment suprem, iubirea, leagă persoanele în ceea ce se numește prietenie. Existând iubire, prietenia este necondiționată de nimic altceva. Nu mai contează clasa socială, educație, perfecțiune sau imperfecțiune fizică.

Întotdeauna față de prieten manifestăm grijă. Ne îngrijim de bunăstarea sa pe toate planurile. O prietenie clădită pe interese nu dăinuie, se clatină din început, însă reușim să o menținem artificial pentru a ne satisface interesul. Este exact ca sămânța din

pilda evanghelică căzută pe piatră și care nu prinde rădăcini și se usucă.

Prietenia dintre semeni sau putem vorbi și de o prietenie între animale și oameni, trebuie să se bazeze pe rădăcini solide pentru a nu fi doborâtă.

Revenind la ideea că iubirea este esența prieteniei încă o dată afirm că una fără cealaltă nu se poate.

Oare suntem datori a răspunde cu dragoste tuturor sau doar atunci când simțim că ni se răspunde cu dragoste? O întrebare interesantă. Socrate precizează că „cel ce iubește trebuie să fie prietenul celui iubit”.

Binele este izvorul prieteniei.

Toate conlucrează la deslușirea unor mistere.

Devine apropiatul nostru deoarece ne asemănăm sau poate din pricina asemănării?

Mădălina VLĂSCEANU

Premiul I

Școala Gimnazială Nr.1 Mioveni, Clasa a VI-a

Prof. Nicula Alina

Adele

La numai un anișor,
Stă-n picioare binișor,
Țopăie și mult dansează
Pe mine mă fascinează.

Când lăpticul vrea să-l bea,
Plânge cât de tare vrea
Și nu se mai liniștește,
Până dublu nu primește.

Mi-e dor de ea când e departe
Și mi-o doresc mereu aproape,
O iubesc și o ador la fel,
Pe verișoara mea, Adèle!

Iulia AMARIE
Premiul III
Clasa a II-a
Școala Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești
Prof. Barbu Corina

Luceafărului

Îmi sună dulce-n ureche
Cuvinte din versuri senine,
Luceafăr drag, fără pereche,
Te rog, stai alături de mine!

Mai spune povești minunate
Cu codri și cu gingașe fete
Ce-aleargă grăbit pe-nserate,
Cu luna bătându-le-n plete.

Și lacul te cheamă, și teiul,
Iar marea te strigă și ea,
Poete, ascute-ți condeiul
Și-alină-mă, scriind ceva!

Maria Daria MIREA
Premiul I
Clasa a II-a
Școala Gimnazială „Ion Minulescu” Pitești
Prof. Dinescu Rodica

Poetului nepereche

Am citi mereu cu bucurie
Versurile tale iar și iară
Și-așa am înțeles cu adevărat
Ce-nseamnă dor de țară!

M-ai învățat să prețuiesc
Codrul, și omul, și marea
Și am crescut, visând frumos,
Mi-ai luminat cărarea!

Când rătăcesc printre copaci
Tu ești mereu alături de mine,
Mă plec cu sfială în fața ta,
Numai cu tine mi-e bine!

Maria Daria MIREA
Premiul I
Clasa a II-a
Școala Gimnazială
„Ion Minulescu” Pitești
Prof. Dinescu Rodica

Îngeri de zăpadă

Dimineața a venit,
Și eu repede-am ieșit
Cu săniuța mea dragă
Să mă bucur de zăpadă.

Măinile mi-au înghețat,
Însă eu nu am cedat,
Și m-am trântit fără sfadă
Să fac îngeri de zăpadă.

Mama cu drag mă privea,
Și duios mă dojenea,
Văzând că nu contenesc
Din joacă să mă opresc.

Imediat ce s-a-nserat
Tata-n casă m-a chemat,
Atunci eu l-am invitat,
Să privească ce-am creat.

Un omuleț de zăpadă
Ce părea pus pe gâlceavă
Că nasul i l-am turtit,
Și ochii i-am înnegrit.

Îngerașii pe zăpadă
S-au uitat acum să vadă,
Dacă spre ei mai privesc
Credeau că nu-i mai
zăresc.

Fericită, le-am zâmbit,
Tuturor că m-au primit,
Să mă joc cu ei pe stradă
Să fac îngeri pe zăpadă.

Iulia Andreea MOISESCU
Premiul II
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială Nr. 1
Valea-Mare Pravăț
Prof. Moisescu Mihaela

Un colibri

Ciocul lung ca și un pai,
Coadă mititică ai.
Ochii, două mărgelușe,
Tremurând din piciorușe,
Dai din aripi cu putere,
Corpul, energie cere,
Te ridici pân' la o floare,
Ca să fii folositoare.

E doar un colibri mic,
N-are, aparent, nimic
Nimic mare, nici vânjos
Pare că nu-i de folos.
Însă e foarte utilă!
Mica făptură fragilă
Tot zboară din floare-n floare
Făcând o polenizare!

Elena PÎRLICI
Premiul al II-lea
Școala Gimnazială
„Adrian Păunescu” Pitești, Clasa a V-a
Prof. Rizea Denisa

Învățătoarea mea, iubită

În fiecare dimineață,
Un zâmbet plin de dulceață,
Ne întâmpină mereu,
Și la bine și la greu.

Are-o geantă fermecată,
Și de vrei să știi îndată,
Din ea bulgări de idei,
Ies afară câte vrei.

Doamna noastră învățătoare,
Drăguță și răbdătoare,
Știe tot ce ne dorim
Noi din suflet o iubim.

Iulia AMARIE
Premiul al III-lea
Școala Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești, Clasa a II-a
Prof. Barbu Corina

Cioara

Stă pe sârmă și privește
Cioara neagră și geloasă
Și începe și vorbește:
(Este clar invidioasă).

Balerină grațioasă,
Barză, parcă ești un vis!
Porumbiță, ești frumoasă...
Un diamant din paradis!

Măceleandru-i minunat
Cu pieptul ca de rubin!
Măi sticlete, am visat
La penajul tău divin!

Cocostârci și rândunele
Pițigoii și cintezoii
Vrăbiuțe, turturele
De ce nu-s și eu ca voi?

Elena PÎRLICI
Premiul al II-lea
Școala Gimnazială
„Adrian Păunescu” Pitești, Clasa a V-a
Prof. Rizea Denisa

Mama

Mamă, ești minunea mea
Ce-mi luminezi ca o stea,
Inima și sufletul deschise,
Numai tu îmi aprinzi vise.

Când la tine mă gândesc,
Orice lucru îl iubesc,
Tu mă-nveți ce e iubirea,
Dragostea și fericirea.

Când mi-e teamă, ești mereu
Aproape de sufletul meu
Și te simt, și te ador,
Mamă, cel mai mare dor!

Iulia AMARIE
Premiul al III-lea
Școala Gimnazială
„Mihai Eminescu” Pitești, Clasa a II-a
Prof. Barbu Corina

Nostalgie

Privesc seninul cerului,
Și-ncerc să descopăr
Ce se ascunde,
Dincolo de linia orizontului.

Amintirile mă-nvăluie
Și retrăiesc nostalgic,
Minunatele clipe
Petrecute undeva... cândva...

Mă arunc...
Într-o mare de vise,
Și-ncerc să păstrez
Puritatea și profunzimea senti-
mentelor.

Iulia Andreea MOISESCU

Premiul al II-lea

Școala Gimnazială

Nr. 1 Valea-Mare Pravăț, Clasa a VII-a

Prof. Moiescu Mihaela

Parfum de mai

La fereastr-a răsărit
Un trandafir înflorit
Galben e și parfumat
Te îmbată deodată'.

Toată ziua el zâmbeste
Când mă vede îmi vorbește
Și mă-ndeamnă să-l privesc,
Fiindcă știe că-l iubesc.

De când mă știu
Trandafirul e tot viu
Răsare din an în an
Și râde la al meu geam.

A înfruntat viscol și ploi
Însă n-a dat înapoi
A așteptat ca eu să cresc
Și să pot să îl privesc.

Când sunt tristă îmi șoptește,
Că-mi va spune o poveste
Despre-a mea copilărie
Scăldată de veselie.

Iulia Andreea MOISESCU

Premiul al II-lea

Școala Gimnazială

Nr. 1 Valea-Mare Pravăț, Clasa a VII-a

Prof. Moiescu Mihaela

Zâna Iarna

Am găsit în casa mea
Bradul verde și o stea,
Ce-anunța venirea ta,
O, zîna albă, zîna mea!

Cu globulețe și beteală
Mi-am ornat întreaga sală,
Bradul verde la fereastră
Împodobește casa noastră.

Imediat ce a sosit
Zâna, eu i-am dăruit
O crenguță de alun,
Să ne-aducă-un an mai bun.

Am reușit să-i vorbesc
Zânei să-i mărturisesc
Ce-mi doresc eu să găsec
Sub brăduțul meu regesc.

Zâna cu drag m-a privit,
Și din ochi ea a clipit,
Iar Moșul când a venit
Dorința mi-a împlinit.

Iulia Andreea MOISESCU

Premiul al II-lea

Școala Gimnazială Nr. 1

Valea-Mare Pravăț, Clasa a VII-a

Prof. Moiescu Mihaela

Vântul nopții

Stau și ascult,
Cum frunzele copacilor
Îmi șoptesc tainic
Dorința lor

E seară...
Și totul în jur
Îmi pare că...
Se destramă.

Iarba murmură tremurător,
Chemând cu glasul stins
Pe aripi de vis
A nopții zână.

Iulia Andreea MOISESCU

Premiul al II-lea

Școala Gimnazială

Nr. 1 Valea-Mare Pravăț, Clasa a VII-a

Prof. Moiescu Mihaela

Codrul, o fantezie ca din basme

Un suspin adânc și tremurător se aude la marginea zării. Îl ascult mai atent. Venea din codru, însoțit de o pală aripă de vânt.

Am intrat în pădure. Două sălcii bătrâne stau și trândăvesc, mângâiate de razele soarelui, ca să le aline bătrânețea.

Pășesc pe pământul roditor, țesut cu mușchi moale ca mătasea și ajung, de data aceasta, la un stejar tânăr și plin de viață, ca sufletul unui prunc din leagăn. O șoaptă timidă se aude venind de nicăieri.

- Copilă, copilă, sunt în spatele tău! rosti un glas suav și delicat.

Mă întorc și nu-mi vine să cred ce-mi văd ochii! O privighetoare cu penele de argint și strălucitoare, țesute cu fire de blândețe stătea privind-mă.

Dar deodată, cea delicată privighetoare se transformă într-o tânără înaltă și zveltă, cu ochii visători, albaștri ca cerul senin, părul moale, de catifea, și buzele roșii ca floarea de mac.

Mă apropiu cu grijă de ea, pentru a nu o deranja, și o privesc minute în șir. Mă încerc să simt un sentiment care mă copleșește.

Cu o mare blândețe sufletească, mă mângâie pe creștet și îmi spune:

- Vreau să-ți arăt splendoarea codrului!

Ca și vrăjită, am luat-o de mână pe frumoasa tânără din fața mea și, ca într-un dans mirific, pornirăm în inima acestuia.

- Pădurea este ca și omul, m-am trezit deodată sorbind cuvintele tinerei de lângă mine! Dacă pe-treci mai mult timp cu el, îi poți auzi murmurul, îi poți înțelege foșnetul, îi poți asculta istoria.

Plimbându-ne, prin fața noastră trec cărduri-cărduri de cerbi cu ochii uriași și blânzi. Regele Cerb se oprește și mă salută:

- Ziua bună, domniță! îmi spune acesta, plecându-și

ușor capul.

- Bună să-ți fie și ție, Măria Ta, îi răspund.

Și pleacă mai departe

Peste câteva clipe apăru un iepuraș alb ca neaua.

- Te-ai rătăcit, micuțule, l-am întreat?

Speriat, nu-mi răspunse.

- De ce te temi de mine? Nu-ți fac niciun rău! îi mai spun eu.

Și se piti după un copac. Însă, imediat apăru din nou, ținând în labuță câte o floare pentru fiecare dintre noi.

Sfios, ne întinde labuța cu florile, și întoarce capșorul.

- Sunt pentru noi, întrebă frumoasa tânără?

Iepurașul dădu din cap, aprobând.

- Oooo, îți mulțumim, am spus noi în cor!

Și iepurașul dispăru în inima codrului.

Lângă noi, un izvor plânge în vale șoptind tainic.

Pentru un moment s-a făcut o liniște deplină. Nu se mai aude decât susurul melodios al acestuia.

- Vezi, copilă, mă trezi din visarea mea, glasul frumoasei tinere, codrul, o fantezie ca din basme, este tărâmul viselor! Și pe dată își luă din nou înfățișarea delicată de privighetoare și se înălță spre albastrul cerului.

O aprob și mă gândesc: nu degeaba, marele EMINESCU iubea acest loc, un loc mirific care îl inspira să creeze versuri minunate cu care noi, românii, ne mândrim!

Daria-Maria POPA

PREMIUL I

Școala Gimnazială

„Mihai Eminescu” Pitești, Clasa a IV-a

Prof. Petrance Vicenția

Scrisoare către mine însumi

Iubesc poezia....Citind mă simt mai aproape de natură, de ființele codrului și de sentimentele pure ale oamenilor care le-au scris.

Mergând pe malurile lacului care străbat imașul din satul părintesc al mamei îmi revin în minte descrierile în versuri ale marelui poet Mihai Eminescu. De cele mai multe ori natura a fost singurul său confident.

Pădurea din spatele meu umbrește lacul, asemenea lunii pline în opera eminesciană. Stau culcat și-mi imaginez cum dintre copacii deși apar răzeșii lui Mircea călare pe caii asemenea unor icari, ducându-i spre victoria împotriva lui Baiazid.

Pe covorul de frunze moarte marile genii își scriu capodoperele lăsându-și amprenta pe inima poetului

din care răsar șiruri de mărgăritare.

Nu pot să nu îmi imaginez și veșnicii îndrăgostiți, chiar dincolo de univers, ținându-se de mână și exprimându-și sentimentele în fața martorilor cosmici.

Iscălesc aceste rânduri cu numele meu primit în dar de la poetul nepereche.

Elena BĂNUȚĂ

PREMIUL al II lea

Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân”, Clasa I

Prof. Achim Cristina

Totul...pentru o lume mai bună

Sunt un copil. Un copil care speră la o lume mai bună pentru el, pentru frații lui, pentru părinții și bunicii lui, pentru prieteni, pentru.....

În orice direcție privesc, toată această lume mi se pare atât de frământată, de agitată, de dezorientată, de supărată. Mă uit peste umărul stâng și văd o goană teribilă. Goana de a face lucruri trecătoare, goana de a strânge bogății, goana care ne face să uităm ce este cu adevărat important și frumos în viață. Privesc și nu zăresc niciun zâmbet. Oamenii au uitat să zâmbească.

Mă uit peste umărul drept. Văd oameni descurajați și neputincioși.....un copil rămâne flămând, iar tălpile lui sunt bătătorite pentru că pantofiorii s-au rupt. O mamă ajunge la limita disperării că nu are de-ale gurii la masa de prânz, un tată este doborât de munca istovitoare. Un bunic e neajutorat, iar sănătatea lui e în pericol. Privesc și nu văd decât tristețe. Oamenii nu mai pot să zâmbească.

Și totuși, se spune că „speranța moare ultima”. Așadar, încerc să mă uit într-o direcție plină de optimism, unde găsesc o lume mai frumoasă, o lume în care tristețea, sărăcia, violența și războaiele nu mai există. Este o lume cu oameni fericiți, care se iubesc unii pe alții, care se ajută și se respectă.

A sosit iarna

Și iată că bogata și ploioasa toamnă îmbătătită de vinul și de parfumul fructelor își trăiește ultimele clipe de existență. În locul ei, grațioasa și mărețea

iarnă își cern e fulgii de zăpadă ce se dez-lănțuie într-un dans fugar și plin de ritm. Covorul galben se transformă pe loc într-unul de cleștar.

Tot spațiul încărcat de povara mantiei de zăpadă, pare înmărmurit sub densitatea cristalelor de gheață ce dantelează în mii de sclipiri rochia de mireasă a iernii.

Munții, cu tâmplele lor sure, sub cetinile brazilor își arată vârfulurile lor semețe și de neclintit scrutând cerul azuriu în strălucirea palidă a razelor de soare.

Copacii dezfrunziți se încarcă cu un strat alb de o puritate absolută, așteptând în hibernare primăvara

Iar în această lume EU am un rol important...Merg la școală cu temele scrise și lecțiile învățate și fac un profesor fericit și mândru că s-a făcut înțeles prin ceea ce a predat. Mă întorc acasă cu calificative foarte bune și fac un părinte fericit că are un copil isteț. În autobuz ofer locul meu arătând unui bătrân că pot fi și tineri educați și cu o inimă mare. Ofer câte o floare mamei mele arătându-i cât de importantă este sufletului meu. Din pachetul meu zilnic, o părticică o dau unui câine care tremură în stradă uitându-se dezamăgit după stăpânul care l-a abandonat. Pentru că din puținul meu pot da și altora, ofer copiilor orfani jucării și hăinuțe.

Într-o singură zi pot face atâtea suflete să zâmbească! Reușesc să clădesc o lume frumoasă cu oameni fericiți, oameni care au motive să zâmbească. Haideți să gândim pozitiv și să fim cât mai mulți într-o lume care poate cu adevărat să devină mai bună!

Sebastian SIMINEA

Premiul al III-lea

Școala Gimnazială „Al.Davilla” Pitești, Clasa a IV-a

Prof. Vlăsceanu Monica

ce va urma, când totul va reînvia și ciclul vieții va fi reluat.

Răzleț, păsărelele decorează cerul de smarald în zborul lor amorțit de frigul de afară.

Fericirea copiilor emanată în chiote de bucurie pe derdelușuri și pe patinoare, dă viață acestui anotimp. Jocul cu bulgări de zăpadă animă copiii și nu numai.

Oamenii de zăpada răsar rând pe rând cu ochii negri ca de onix și cu năsurile în vânt, salutându-ne cu brațele lor din mături. Surâsurile lor imortalizate, se oglindesc în perdeaua de steluțe argintii, asigurându-ne că „sunt la datorie”. Oamenii privesc la ei amintindu-și de cât de frumos este să fii copil.

Deși înghețat, acest anotimp are farmecul său aparte!

Alexandru COSTEA

Mențiune

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești,

Clasa a IV-a

Prof. Petrache Vicenția

Natura eminesciană - zână ocrotitoare

Roata anotimpurilor a constituit la marele poet o temă preferată. Veșmintele noi ale fiecărui anotimp au fost pictate cu o măiestrie unică în literatura română.

Cadrul natural terestru compus din apă, codru, tei sau

floare albastră se întrepătrunde cu elementele cosmice: soare, lună, stele sau luceferi creând o atmosferă feerică, de basm, unde viața are alt sens. Trăirile sufletești ale poetului sunt în deplină armonie cu natura care este rece, tristă atunci când poetul se refugiază în codru pentru a-și plânge dragostea neîmpărtășită.

Eminescu nu face un elogiu naturii precum

Eminescu - poet nepereche

Suflet românesc,
Spirit strămoșesc,
Geniu creator
Iubit de popor!

Lacul, teiul și salcâmul
Toate-s vii ca și românul;
Ai cântat, ai suferit,
Nemurire-ai dobândit.

Poezii, narațiune,
Realități și ficțiune,
Basmе și scrieri alese,
Din nemărginiri culese.

Toate tu ni le-ai lăsat,
Pe veci ne-ai cutremurat;
Sânge de român curat,
Poet al nostru adevărat.

Anastasia CÂRCIU

Premiul al II-lea

Școala Gimnazială „George Topârceanu” Mioveni

Clasa a IV-a

Prof. Ciobanu Aurelia

Alecsandri în pasteluri, ci natura eminesciană este pusă pe același plan cu dragostea. Pe măsură ce fiorii dragostei se întrezăresc, granițele spațiului terestru sunt depășite și cosmosul este martorul idilelor terestre.

În evocarea dragostei natura este plină de culoare: floarea este albastră, nuferii sunt galbeni, iar trandafirii sunt roșii. Imaginile vizuale trezesc simțul olfactiv dând o doză de mister dragostei.

Spre deosebire de flora bogată coloristic, fauna este săracă, singurele animale prezente fiind calul, cerbul, ciuta, câteva păsări și fluturi.

În poezia eminesciană natura este cea care ascunde în desigurile sale îndrăgostiții sau care ajută la câștigarea războaielor, ocrotind poporul român.

Daria ACHIM

Mențiune

Școala Gimnazială „Mircea cel Batrân” Pitești,

Clasa a IV a

Prof. Achim Cristina

Început de toamnă

Chiar acolo-n depărtare,
Vine iute și călare,
Pe-un vânt rece ce aduce
Întristare și must dulce.

Pleacă-n zare mai departe
Vara noastră cea caldută
Întristată de plecare,
Oamenii merg în căsuță.

Ziua scade, noaptea crește,
Frunza-n codru veștejește
Și copiii merg în casă
Provizii își pun pe masă.

Și-o acceptă mai departe
Parfumată de-o gutuie
Galbenă și amăruie.

Alexandru COSTEA

Mențiune

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Clasa a IV-a

Prof. Petrache Vicenția

În livadă

La bunicul în livadă,
S-a pornit o mare sfadă
Între două albinuțe
Mici cât niște așchiuțe.

Se certau cine să ia
Nectar dulce, praf de nea.
Care are mult polen
Și-i foarte bunicel.

În timp ce se certau,
Un bondar aerian
A venit și a luat
Tot nectarul minunat.

Alexandru COSTEA

Mențiune
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești
Clasa a IV-a
Prof. Petrache Vicenția

Timpul

Ieri aș fi vrut să-ți povestesc
Ceva ce de demult m-apasă!
Dar tu, străine, nu ai vrut
Să pleci urechea ta de gheață.

Clipă de clipă se scurge-n neant
Și am o grijă ce mă-ncearcă
Că viața-i scurtă și greu de urmat
Și merg în tăcere spre casă.

Secunde, minute și ore întregi
Tu, timpule mi le-ai furat
Și eu tot mă duc și tu tot rămâi
Asemeni unui pilon nemișcat.

Acum resemnat mă uit spre trecut
Și văd cum viața mă strigă.
Să știi străine, că nu-i un secret
Că timpul nu cruță pe nimeni.

Marius BANU

Premiul al III-lea
Școala Gimnazială „Oprea Iorgulescu”, Câmpulung
Clasa a VI-a
Prof. Banu Gabriela

Păsările călătoare

Din orașul pustiit,
Păsările au fugit.
Au fugit de frig și-nghet
La căldură și dezmăț.

Într-un lung drum ce le-așteaptă,
Peste marea oglindită,
Vine timpul să înceapă
Noua lor, altă etapă.

Unele cad în pustiu,
Altele merg mai departe.
Lasă-n spate cenușiu
Sunt din ce în ce mai aproape.

Alexandru COSTEA

Mențiune
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești
Clasa a IV-a
Prof. Petrache Vicenția

Mamei

Cum am deschis ochii în univers,
Ca o rază de soare m-ai întâmpinat
Și mi-a fost greu de înțeleș
Că lumina și căldura tu mi le-ai dat.

Când am crescut mai mare,
Mi-ai deschis aripile ușor,
M-ai înălțat spre soare
Și m-ai învățat să zbor.

Mamă, curcubeu al copilăriei mele,
Mi-ai presărat culoare pe a vieții cărare
Ca să nu simt în clipele grele
Că-n lume mai e și durere.

Aș vrea cumva să-ți mulțumesc,
Să te alint, să te iubesc,
Să fiu eu mamă-n locul tău,
Să simți o zi ce simt și eu!

Îcoană sfântă a sufletului meu,
În minte și în inimă vei fi mereu!
Acolo este, mamă, locul tău,
Să mă ferești oricând de tot ce-i rău!

Ioana NEGUȘ

Premiul I
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI-a
Prof. Horobeanu Gabriela

Toamna

O frunză bătută de vânt
Dansează căzând pe pământ.
E udă și tristă sărmana,
Ea știe că a venit toamna.

Copacii s-apleacă cu jale și dor,
Trosnind de al spaimei fior
Și-și plâng ne-ncetat frumosul veșmânt
Care acum e covor foșnitor pe pământ.

O veveriță duce grăbită alune
La scorbura ei din pădure,
Și duce încât să-i ajungă
O iarnă geroasă și lungă.

Iar ploaia ce cade din norii fugari
Îi pune pe fugă pe micii hoinari,
Ce-n stoluri degrabă se-adună
Și-n zare se pierd împreună.

Ioana NEGUȘ
Premiul I
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI –a
Prof. Horobeanu Gabriela

Vestitori ai primăverii

Primăvara, pentru-o clipă, s-a oprit din zbor pe-o floare
Să se umple de mireasmă, de culoare și candoare.
Înflorită e livada și tot câmpul e pictat
De oceanul de lumină cu smaralde-amestecat.

Pe un fir de iarbă crudă se avânt-un gândăcel,
O albină hărnicuță cercetează-un ghiocel,
Deschizându-i clopoțelul- ca o cupă de pahar
Și culege grăuncioare de polen și de nectar.

Mielușei-s pe câmpie bulgărași de bucurie,
Iar la cuiș zboară zglobie, după iarna cea pustie,
Rândunica mult iubită, ce vestește-n al ei cânt
Primăvara, așteptată de noi toți pe-acest pământ!

Ioana NEGUȘ
Premiul I
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI –a
Prof. Horobeanu Gabriela

Prima zi de școală

E toamnă, toamnă iar!
Începe un nou an școlar.
Vacanța mare s-a sfârșit,
Când a plecat, nici n-am simțit.

Peste covorul foșnitor,
Astăzi pășim ușor, ușor,
Tot cu emoții și sfială,
Căci este prima zi de școală.

Cum păsările se înalță-n zbor
Bătând ușor din aripile lor,
La fel ne avântăm și noi spre culmi înalte,
Călăuziți de dragoste de carte.

Ioana NEGUȘ
Premiul I
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI –a
Prof. Horobeanu Gabriela

Despre mine

Când am luat creionu-n mână
Am știut că nu-i o joacă
Primul semn trasat pe-o coală
Mi-a deschis o lume-ntregă.

Când o carte am deschis
Am știut că nu-i un vis
Un cuvânt citit o dată
Mi-a deschis o lume-ntregă.

Când am scris acel prim rând
M-a întâmpinat zâmbind
Astăzi scriu cuvinte multe
Toate încep să mă ajute.

Marius BANU
Premiul III
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI –a
Prof. Banu Gabriela

Scumpă mamă

Nu mai plânge, scumpă mamă !
Nici nu știu cum să-ți grăiesc,
Când te văd mereu în lacrimi,
Lacrimi ce nu conținesc...

Lacrimi ce adesea pentru mine ai vărsat
Când în dese rânduri eu te-am supărat.
Lacrimi fericite eu rar ți-am adus
Și acelea toate s-au transformat în plâns.

Iartă-mi vorba cea răstită,
Iartă-mi timpul cel uitat
Când în loc să-ți mulțumesc
M-am făcut că am uitat.

Scumpă mamă, dragă mamă,
Niciodată n-am știut
Să îți mulțumesc cum meriți
Și eu știu că te-a durut.

Marius BANU
Premiul al III lea
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI –a
Prof. Banu Gabriela

Copilăria

Copilăria e un mister
Pe ea o caută azi poezii,
Dar pentru mine-i un reper,
Ajuns acum în pragu' vieții.
Ea-i glasul cald al mamei mele
Zâmbet duios ce mă primește
Doi ochi atenți ce mă veghează
Și-un chip blajin ce mă-nconjoară
Râs cristalin odinioară,
Zile de școală cu mari emoții,
Final de an cu satisfacții.
Familia toată la masă,
Un sentiment de siguranță,
Lacrimi amare uneori
Vărsate-n pumni de frațiori.
Clipe frumoase și fericite,
Dorințe mici, îndeplinite.
Pare puțin privind în urmă
Dar asta un copil adună
Și pragul casei când pășește
Copilăria-l urmărește.

Marius BANU
Premiul al III-lea
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI –a
Prof. Banu Gabriela

Misterul copilăriei

Ce-i copilăria oare?
Este cântec sau floare?
Un leagăn sfânt unde-am crescut,
Un joc fără de început?
Sau e surâsul inocent
Ivit pe orice continent?

Copilăria-nseamnă curcubeu
În care te-ai scăldat și tu... și eu,
Iar lumea ei este un vers nescris,
E o frântură vagă dintr-un vis,
Cu Feți-Frumoși și zmei de neînvins.
E o scânteie din purul univers
Prin care toți cândva am mers
Și am cules trecând în zbor
Noianul amintirilor.

O să ne-ntoarcem iar cu drag
Printre al anilor șirag,
Privind cu-apăsătoare nostalgice
Printr-un album găsit în vreo cutie
Păstrate cu grijă de bunica mea,
Care-a plecat... ca și copilăria.
Și de atunci le-aștept mereu,
Dar s-au întors... numai în visul meu.

Copilăria-i o poveste-adevărată,
Prin infinit pierdută, însă neuitată.
Păstrez preasfânta mea copilărie
În minte, inimă și poezie!

Ioana NEGUȘ
Premiul I
Școala Gimnazială
„Oprea Iorgulescu” Câmpulung
Clasa a VI –a
Prof. Horobeanu Gabriela

Un vis de iarnă

Prin noiane troienite,
 Peste dealuri rătăcite
 Dintr-a timpului clepsidră
 Se apropie în taină
 Cu un chip senin și blând,
 Parc-alunecând în gând.
 Al copilului drag vis.

Prin oceane de ninsoare,
 Printre fulgi ușori de nea
 Sub negura ce se-ntinde
 Murmură un tainic cânt
 Cu un glas cald și duios
 Mângâind un creștet sfânt.
 Al copilului drag vis.

Prin al nopții întuneric
 Peste-un pod lucios de gheață
 Prin gerul ce îl înțeapă
 Uită orișice greșală
 Cu ochii dăgi și părintește
 Și veghind în orice timp.
 Al copilului drag vis.

Nu contează câți ani are
 Nu contează că-i adult
 Sau e chiar la vârsta-n care
 Moșul vine dintr-o zare.
 Țasta-i anotimpu-n care
 Fiecare are undeva părinți.
 Ce îndeplinesc un vis.

Marius BANU
 Premiul al III-lea
 Școala Gimnazială
 „Oprea Iorgulescu”, Câmpulung
 Clasa a VI-a
 Prof. Banu Gabriela

Noapte tristă

Noapte tristă, ce-mi ascunzi?
 În ale tale stele
 Și cum oare tu pătrunzi
 În gândurile mele.

Nu pot vedea nimic
 Doar negru-n fața mea
 Doar lumina-mi luminează
 Calea ce-o voi urma.

Lună tristă, de ce alungi?
 Soarele plin de iubire,
 De ce nopțile sunt lungi?
 Pline de nefericire.

Și-o liniște te cuprinde,
 Nici un zgomot, toate tac
 Doar un râu te mai aprinde
 Dar, în rest toate zac

Și pe cer e o steluță
 Ce un semn vrea a-mi trimite
 Că așa ești tu „drăguță”,
 Fiind al zilei, drag părinte.

Emilia POSEA
 Mențiune
 Școala Gimnazială
 „Carol I” Curtea de Argeș
 Clasa a VIII-a
 Prof. Oprea Monica

Țara mea

Mă pun pe gânduri câteodată
De ce-i țara supărată?
Ce-au cu ea oamenii răi?
De ce-i fac vânătași?

Ea nu vede, nu aude
Nici măcar ea nu vorbește
Tot ce știu e că ea simte
Cum durerea o lovește.

Cum aruncă-n ea cu pietre,
Fără să gândească
Iar cuvintele cele spuse
Nu fac decât să rănească.

Bogăția nu-i lipsește,
Multe daruri ea le are
Și cu ele se hrănește
Ca să crească cât mai mare.

Dar ei nu se mulțumesc
Cu ale țării bunuri
Tot ce oamenii își doresc
E să tragă-n ea cu tunuri.

Emilia POSEA
Mențiune
Școala Gimnazială
„Carol I” Curtea de Argeș
Clasa a VIII-a
Prof. Oprescu Monica

Săracii bogați

Eu îi văd cu daruri scumpe
Ce se-numără-n bani,
Dar nu văd pe unu a rupe
O pâine pentru sărmani.

Trec pe lângă un sărac
Nu-l ajută, nu îl plac,
Nu sunt ei de nasu' lor
Nu merită ajutor.

Pentru ce să ajute
Dacă nu primesc
Nimic mai mult
Ca un simplu „mulțumesc”.

Dar sărmanii au ceva
Au iubire, au ce da
Nu o vezi, dar iei aminte
Iubirea nu se vede, doar se simte!

În timp ce bogații
Nu au așa ceva
Și nici nu pot măcar
A o cumpăra.

Emilia POSEA
Mențiune
Școala Gimnazială
„Carol I” Curtea de Argeș
Clasa a VIII-a
Prof. Oprescu Monica

O, tu dulce...

O, tu dulce copilărie,
De ce pleci așa devreme?
Mai stai puțin în a mea casă
Că nu ai de ce te teme.

O, tu, dulce copilărie,
Îmi amintesc cu drag
Când pentru prima dată
Am pus picioru-n prag.

O, tu dulce copilărie,
Mai ai puțin răbdare
Că am să plec cu siguranță
Prin această lume mare!

O, tu dulce copilărie,
Dacă pleci, să iei aminte
Că de la tine am învățat
Primele mele cuvinte.

O, tu dulce viață,
Ne-am cunoscut
Unde mă vei duce
Am să te ascult!

Emilia POSEA
Mențiune
Școala Gimnazială
„Carol I” Curtea de Argeș
Clasa a VIII-a
Prof. Oprescu Monica

Ultima speranță

Mi-e sufletul gol de bucurie
Și simt cum ura și tritețea mă-nconjoară
Îmi lasă inima pustie
Și viața tristă, amară.

Mă simt de parcă am secăt
Nici nu plâng, lacrimi nu am
Poate m-aș fi înecat,
Dacă-ntruna eu plângeam.

Și nu mai am cuvinte
Căci ura mi le-a luat
Mi se-ncurcă-n minte
Cuvinte ce-au secăt.

Am mâinile legate
Și nu pot a săpa
Șimț cum mi se zbate
În adâncuri inima.

Există întotdeauna o ultimă speranță,
Ce-ar trebui s-o purtăm în suflet mereu
Fără de care nu ar mai exista viață
Fiindcă iubirea nu ne lasă la greu.

Emilia POSEA
Mențiune
Școala Gimnazială
„Carol I” Curtea de Argeș
Clasa a VIII-a
Prof. Oprescu Monica

De-aș fi...

De-aș fi cerul înnorat ,
Pe tine te-aș fi protejat
De-aș fi o rază de soare ,
Te-aș încălzi în lumea mare.

De-aș fi un pom umbros,
Drumul ți l-aș face mai frumos ,
Și în drum să obosești ,
Lângă mine să te odihnești .

De-aș fi vânt, furtuna mare ,
Lângă mine, gasești o apărare,
O apărare necesară
Pentru lumea asta rară.

Acum spre încheiere ,
Două versuri de plăcere,
Să știi că eu sunt totul:
Cerule, apa și norocul

Andreea GIUGEA

Premiul al III-lea

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Clasa a VI-a

Prof. Cornea Adriana

Gânduri tulburătoare

Vreau să-ți spun că-mi place de tine
Și vreau să știi ce însemni pentru mine.
Eu fără tine nu pot trăi,
Căci simt nevoia de a te iubi.

Eu fără tine sunt singur și trist,
Sunt ca focul, ce-a ars și deja s-a stins.
Când știu că te afli la distanță,
Devin trist și am lacrimi pe față.

Vreau să știi că e prima data
Când simt că dragostea e adevărată
Și când mă gândesc la tine simt ceva ce nu pot reda,
Simt dragostea din aer și cred că aș putea zbură.

Mereu am sperat să te întâlnesc
Să îți spun tot ce simț și că te iubesc,
Vreau să te strâng la piept și să te simți iubită,
Căci viață e frumoasă și mereți să fii fericită.

Și chiar de-o să-ți fie greu și n-o să te simți bine,
Să știi că cineva mereu se gândește la tine
Și chiar de-o să-ți curgă lacrimi pe față,
Eu am să-ți zic „Zimbește !”, că viață e frumoasă.

Andreea GIUGEA

Premiul al III-lea

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Clasa a VI-a

Prof. Cornea Adriana

Dimineața

Dimineața, început de zi frumoasă,
Soarele mă hrănește cu o rază călduroasă.
Privirea încet o ridic spre fereastră
Ascultând cum ciripește o pasăre măiastră.

Savurând cafeaua pe băncuță afară,
Simt mireasma florilor de vară,
Fluturași zglobii în jurul meu,
Zburând ușor, asemeni unui zmeu.

Iarba verde cu roua neatinsă
Îți dă senzația de o lume necuprinsă.
Și totul din jur e atât de pur,
Privesc neîncetat și nu mă satur.

Și timpul trece, se scurge ușor,
Viața e asemeni unui porumbel călător,
Natura frumoasă cu tot ce ne înconjoară
Te face să te renaști pentru a doua oară.

O ramură din lăstarul inimii amețitoare
Ce se învâрте ușor după soare,
Caută caldura cea mare ,
A vieții mele de nemuritoare.

Ușor căldura soarelui mă încălzește,
Umbra pomului mă răcorește
Și toată frumusețea mă îndeamnă să descriu
În versuri tot ce văd și tot ce știu.

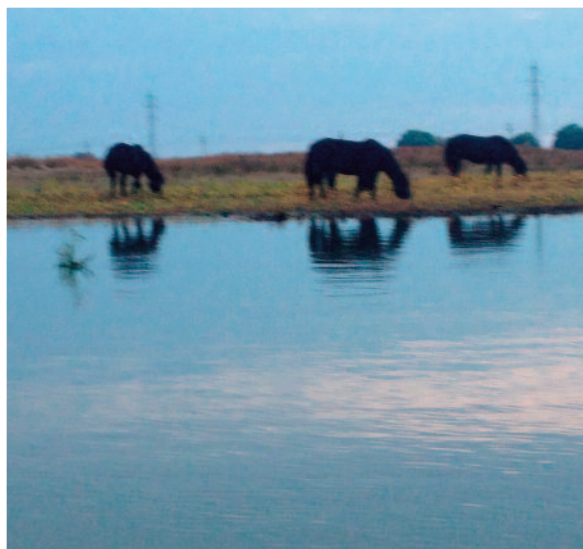
Andreea GIUGEA

Premiul al III-lea

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Clasa a VI-a

Prof. Cornea Adriana

De ce?

Precum o ceață deasă-n zori de iarnă,
Copilăria noastră astăzi se destramă.
Și tristă, mă întreb îngândurată
De ce tot ce-i frumos dispare dintr-o dată?

De ce nu mai putem rămâne peste ani
Frumoși și veseli, copiii năzdrăvani
Fără de griji și răutăți mărunte
Care îi fac pe-adulți să se încrunte?

Mi-aduc aminte de câtă bucurie
Găseam pe-afară în orice jucărie
De la un vesel cântec de Crăciun
Și până la banalul balon de săpun.

Și la bunici, în toată vara însorită
Ne alergam pe strada prăfuită,
Ori după fluturi în lanuri aurite
Și nu simțeam că ziua-i pe sfârșite.

Dacă să crești înseamnă-acum să pierd
din bucurie, parcă-ncep să cred
C-o să mă străduiesc o veșnicie
Să nu o las să plece pe-a mea copilărie.

Raluca MONDOC

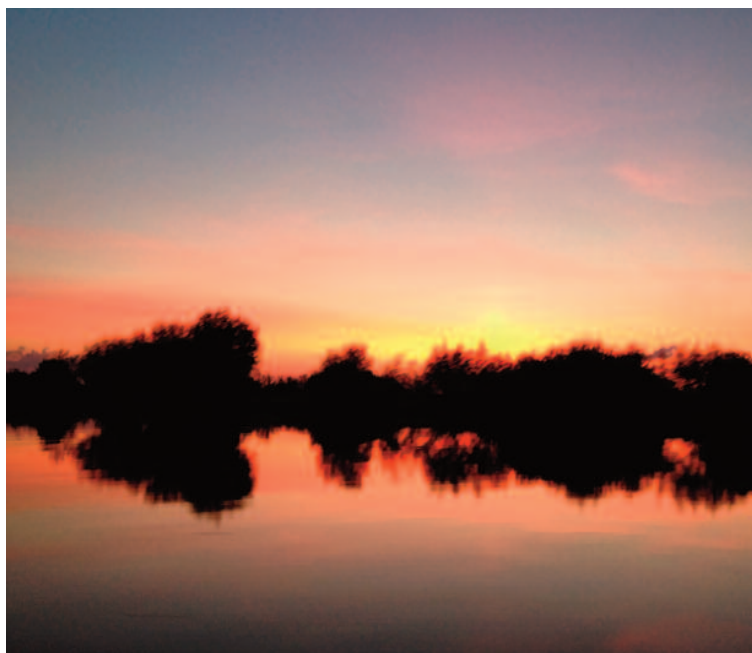
Mențiune

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Clasa a VI-a

Prof. Dovleac Manuela

În timp...

Prin fața ochilor îl văd
În fiecare zi cum zboară
Și nemilos din cale-afară
În urma sa lasă prăpăd.

Rostesc din ce în ce mai des
Că mult prea repede el trece
Dar stau și mă gândesc la rece
Eu trec prin el și fericită vreau să ies!

Prinși în vicleana lui capcană
Uităm adesea veseli să trăim
Rutina zilnică devine-un chin
Slujind a sa mândră coroană.

De azi sunt hotărâtă să ignor nisipul
Ce fin se scurge, marcând orice secundă
Și vreau ca el la fel să îmi răspundă,
Să nu-i mai văd vreodată chipul.

Dar ceasul sună: este Timpul!

Raluca MONDOC

Mențiune

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Clasa a VI-a

Prof. Dovleac Manuela

Toamna timpurie

Azi, la răsărit de Soare
Printre frunze ruginite
A trecut ușor o boare
Spre câmpii nemărginite.

Din stejar frunzele sale
Să plutească-au început
Și-n sfârșit s-au așternut,
Căzând pe covorul moale.

Tot ce-i verde acum plânge:
- A sosit pentru-a distruge!
Strigă toți spre marea Doamnă
Având un parfum de toamnă.

E bine oare dacă plouă
Și dacă-i frig și vântul bate?
Și stăm în casă până-n noapte,
Și dor de Soare ne e nouă?

De ce ești atât de rece?
Aduci vânt și ploi în țară...
Te oprești când poți și trece
De ce nu lași încă o vară?

Raluca MONDOC

Mențiune

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Clasa a VI-a

Prof. Dovleac Manuela

Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Pitești, Promoția 2016

Clasa a VIII-a A

Colectivul clasei:

- Amzăr Erika-Maria
- Atanasiu Rareș
- Barangă Marina-Aida
- Bucur Eduard-Florin
- Bucur Mihnea-Emil
- Cârstea Florin-Cătălin
- Căldărariu Grigore-Daniel
- Ciobanu Ramona-Nicoleta
- Cârstea Florin-Cătălin
- Constantinescu Ana
- Corbu Cosmin-Mihai
- Dan Beatrice-Alexandra
- Florea Adrian
- Găvănescu Albert
- Ilie Andrei-Cristian
- Kiss Leonardo-Gabriel
- Mirea Alexandru
- Nicola Mihai-Liviu
- Nița Antonio-Petru
- Olărescu Alexandra
- Radu Valentin-Eduard
- Rizea Andrada-Maria
- Sanda Eduard
- Sandu Gabriela-Roxana
- Sandu George-Cristian
- Strejoiu Ruxandra-Gabriela
- Tudorean George-Alexandru
- Ungureanu Clarisa-Elena
- Vasilică Vlad

Profesori:

- Geografie: Comănescu Amalia
- Matematică: Chipuc Elena
- Limba și literatura română: Hagimă Eugenia Gabriela
- Istorie: Florea Olimpia
- Fizică: Iosub Silvia
- Chimie: Iosub Silvia
- Educație fizică: Neacșu Cristian
- Educație tehnologică: Sandu Simona
- Biologie: Buga Amalia
- Educație muzicală: Nedea Emanoil

- Educație plastică: Necula Mihai
- Franceză: Deaconu Anca
- Engleză: Bianca Amarie
- Latină: Hagimă Eugenia Gabriela
- Educație civică: Beu Anca-Romina

Diriginte: Neacșu Cristian

Învățător: Grosu Sorina

Clasa este locul în care timp de opt ani ne-am instruit spre a cunoaște lumea din jurul nostru, spre a aprofunda noțiunile pe care profesorii ni le-au predat cu mult devotament și spre a ne contura un viitor prin cunoștințele acumulate de-a lungul timpului.

Contribuția profesorilor în aceste nenumărate zile este majoră și le mulțumim pentru ceea ce au realizat, pentru munca depusă în scopul de a ne îndrepta spre o cale mai bună.

Clasa a fost și locul în care ne-am desfașurat orele, unde ne-am creat amintiri prețioase și unde am legat prietenii ce vor ține mult timp.

Vă mulțumim pentru acești ani frumoși petrecuți în Școala Gimnazială "Mihai Eminescu".

ELEVII CLASEI

CLASA a VIII –a B**Colectivul clasei:**

BARBU G.H.E. ANDREEA ELENA
BĂRĂSCU A. ANA-MARIA ELENA
CENUȘĂ V. ADRIANA
CHIRIȚESCU I. ELENA LUMINIȚA
DINUȘ A.D. LUCIAN IOAN
DUMBRAVĂ A. JENIFER-AMALIA
GALEȘ I.C. TANIA MARIA
GHEORGHE I.C. ȘTEFANIA MĂDĂLINA
MARINESCU V. MĂDĂLINA ELENA
MARTIN M.I. IONELA REBECA
MOCANU C. EDUARD
NEGOESCU I.L. ANTONIO-VASILE
NIȚĂ I.C. EDUARD-IRINEL
ORJANU I.E. ȘTEFAN FILIP
POPESCU S. ALEXANDRA
POPESCU N. ALEXANDRA MARIA
RACOVIȚĂ I. GEORGE ANTONIO
RĂDUCUȚĂ G. IOANA RUXANDRA
ROȘIORU S. YARIS
ROTARU A. ADRIAN
SANDU L.F. ȘTEFAN ADRIAN
SAVU M. DAVID MARIUS
STOENESCU C.D. IOANA-GABRIELA
STOICA R.L. EDUARD
ȘUHANI D.O. ANDREI
ȘTEFĂNESCU I.M. LORENTZA ALEXANDRA
TACHE A. OCTAVIAN
TOMA A. ADRIANA ELENA

Religie- Badea Marinela
Desen- Necula Mihai
Muzică- Nedea Emanoil
Educație Fizică- Smadea Paul
Educație Tehnologică- Sandu Simona
Informatică- Păduroiu Carmen

Diriginte: Săveanu Daniela

Iată că anii au trecut și ne vedem acum, în clasa a VIII-a, la un nou capăt de drum. În acești opt ani am învățat fiecare lucruri importante, am legat prietenii strânse, am trecut prin probleme, dar de fiecare dată împreună. Școala reprezintă locul în care ne-am dezvoltat intelectual, dar și unde ne-am maturizat. Le mulțumim tuturor profesorilor că au fost întotdeauna înțelegători și că au reușit să devină mai mult decât simpli îndrumători, ei ne-au fost prieteni, ajutându-ne și susținându-ne tot timpul.

Le suntem recunoscători tuturor celor care ne-au învățat, într-un fel sau altul, cum este viața și și-au dat silința, care în ciuda „mofturilor” noastre au continuat să ne fie aproape, ca niște părinți înțelegători. Sperăm ca pe viitor să vă facem mândri, pe toți aceia care acum ne-ați susținut. Ați fost precum niște autori pasionați ce și-au lăsat arta imprimată pe sufletele noastre, făcându-le unice, astfel vă vom păstra în inimi mereu!

JENIFER- AMALIA DUMBRAVĂ

Învățători: Ioneci Alisa
Diță Luiza
Nițescu Alina

Profesori:

Română- Cornea Adriana
Latină- Hagimă Gabriela
Engleză- Petrescu Cătălin
Franceză- Deaconu Anca
Matematică- Săveanu Daniela
Fizică- Orășanu Lavinia
Chimie- Vasilescu Daniela
Biologie- Stanciu Domnica
Civică- Beu Anca
Istorie- Florea Olimpia
Geografie- Comănescu Amalia

Clasa a VIII-a C

Colectivul clasei:

ALBU V. ANA MARIA ARIANA
 BADEA C. ALEXIA
 BECHERU I. OANA GEORGIANA
 BUZULICA A. THEODORA
 DEONISE D. COSTIN ALEXANDRU
 GHITA S.C. ANDREI IOAN
 ILIESCU P.I. LUCIAN TUDOR
 ILINCUT M. RAZVAN EUGEN
 MANEA G. BIANCA IONELA
 MANOLE M. C. ALEXANDRU MIHAI
 MARINESCU G. ANASTASIA
 MIHAIL M. TUDOR IOAN
 NEDELEA M.V. DANIEL FLORIN
 NITA A. ANA DANIELA
 PASCU M. ANDRADA MARIA
 PETCULESCU S. ALEXIA ANDREEA
 POPA G. A. ANAMARIA MARTA
 POPA O. STEFANIA
 RADU I. ANA MARIA
 STAN I. RALUCA MARIA
 STANCU C. MARA
 STANILA C.E. MIHAI TEODOR
 STOIAN L.C. ANDREEA MIRUNA
 STOICA M. FLAVIUS
 TEODORESCU B.I. MIHAI CRISTIAN
 TOMA M. ADRIAN ANDREI
 TUDOSE C. CONSTANTIN RADIAN
 USCATU V.E. MIHAI ANDREI
 VARBAN ANA MARIA
 VALCEANU M. RALUCA MARIA
 VOICU D. ANDREI
 ZAMFIR P. ANDREI

ÎNVĂȚĂTOR: PETRACHE VICENȚIA

PROFESORI:

POPA MIANA – Limba română/ Latină
 DUMITRESCU CORINA – Limba engleză
 CHIOVEANU ȘTEFANIA – Limba franceză
 HAIDUCU MĂRIAN - Matematică, DIRECTOR
 IOSUB SILVIA – Fizică/Chimie
 STANCIU DOMNICA - Biologie
 BEU ANCA – Cultură civică
 FLOREA OLIMPIA - Istorie
 FLORESCU SEBASTIAN - Geografie
 ISAROIU AURELIA - Religie
 GHERGHINOIU SIDONIA – Ed. plastică
 NEDEA EMANOIL – Ed. muzicală
 MARGARITescu NICOLETA - Ed. fizică
 SANDU SIMONA – Ed. tehnologică
 PADUROIU CARMEN - Informatică
 GHEORGHE MOLEA – Opțional informatică

DIRIGINTE: CHIOVEANU ȘTEFANIA

În scurt timp, într-o zi de vară, catalogul va fi strigat, iar clopoțelul va suna blând pentru ultima oară. Drumul către școală îl vom parcurge doar în plimbare, uneori, ca o reînțoarcere în refugiul copilăriei.

Parcă ieri am pășit pentru prima dată pe poarta sa, strecurându-ne temători printre uriașii din clasa a IV-a. Ușor,

ușor, am început să ne familiarizăm cu locul în care urma să facem primii pași pe drumul dezvoltării de sine.

Pe parcursul celor 4 ani ne apropiasem, devenisem prieteni. Cu lacrimi în ochi ne luasem ramas-bun de la anii copilăriei și de la doamna învățătoare, ce făcuse posibilă înaintarea pe primele cărări ale cunoașterii. O nouă etapă a vieții noastre începea –gimnaziul. Și de data aceasta teamă ne cuprinseser ușor, dar măcar eram împreună.

Gimnaziul a reprezentat perioada ce și-a lăsat cel mai mult amprenta asupra firilor noastre. Am trecut de la seninătate, ludic, la adolescență, am râs, am plâns, am experimentat emoții puternice, am pus bazele, între acei patru pereți zugrăviți în amintiri, unei a doua familii. Cu această ocazie pot spune că am avut parte de cei mai buni părinți și de cei mai minunați treizeci și unu de frați și surori. Am depășit toate momentele grele, ne-am certat, ne-am împăcat, dar nicidecum nu ne-am simțit singuri.

Îmi va fi greu să mă despart de cei fără de care nu aș fi reușit vreodată să ajung acolo unde mă aflu astăzi, de colegi și de profesori, artizanii unor importante fragmente culese de pe paginile vieții. Iar acesta mi se pare cel mai potrivit moment pentru a exprima toată recunoștința noastră. Știm că n-a fost ușor, știm că nu v-am ascultat întotdeauna, dar dumneavoastră ați înțeles că acesta a fost felul nostru, al fiecăruia, de a vă arăta că avem nevoie de dascăli cu vocație, care să știe să ne ia pe fiecare exact așa cum suntem, să ne prețuiască, să ne ajute să ne cunoaștem, să ne descoperim, să prețuim prietenii, să iubim cuvântul și cărțile și să ne formăm astfel niște caractere puternice, capabile să înfrunte viața adevărată.

Dacă am reușit sau nu, nu vom putea ști decât peste ani, pentru că piatra de încercare a caracterului nostru este timpul.

Pornim acum spre o noua aventură:liceul și chiar dacă nu vom mai fi atât de apropiați ca până acum, sper că nu vom uita unii de alții, căci ascunse în inimile noastre, amintirile construite împreună sunt de neprețuit.

Cred că este primul an în care nu aștept cu atâta nerăbdare începutul vacanței și nu atât din cauza examenului.

Mirajul liceului este mare, într-adevăr, dar aș vrea să pot îngheța timpul, să-l forțez să se oprească în loc și să mă bucur de ultimele momente înainte de abandonarea acestei etape și de pornirea spre noi idealuri.

Clasa a VIII-a D

Colectivul clasei:

1. Beșliu Gherghescu G.D. Andrei Alexandru
2. Boboeanu E. Ana-Maria
3. Ciocoiu C. Anca Elena
4. Dobre G. Pavel Marian
5. Dobrin M.N. Mihai Vasile
6. Dumitru I. Oana Cristina
7. Durucu M.G. Andreea Mădălina
8. Durucu M.G. Cristina Adelina
9. Georgescu I. Cristian Marian
10. Ionescu C.S. Andrei Alexandru
11. Lincă C.D. Luana Nicoleta
12. Magereanu T.D. Elena Ecaterina
13. Model M.R. Raul Emanuel
14. Moise I. Ioana
15. Motonea D. Andrei Daniel
16. Nicolaescu E.F. Ana-Maria Cristina
17. Nuțu M.C. Cosmin Constantin
18. Popa E.A. George Anton
19. Pricolici O.E. Teodor Octavian
20. RadU V.Gh. Andrei Pavel
21. Samarineanu I.G. Ștefan Cristian
22. Sima M.C. Maria Ancuța
23. Soare F. Ruxandra Gabriela
24. Stancu F. Roberto Gabriel
25. Taudor G. Sabina Maria
26. Tobă D.C. Robert
27. Uleanu Gh. Dragoș Florin
28. Zamfir C.P. Robert George
29. Zețu L.T. Ștefan Anton

Învățător:

Carmen Ionescu

Profesori:

Limba engleză: Dumitrescu Corina

Matematică: Ilie Marian

Limba și literatura română/Latină: Popa Miana

Limba franceză: Garția Manuela Georgeta,
Deaconu Anca

Fizică: Orășanu Lavinia

Istorie: Florea Olimpia

Geografie: Florescu Sebastian

Chimie: Iosub Silvia

Tehnologie: Sandu Simona

Biologie: Stanciu Domnica

Informatică: Carmen Păduroiu

Cultură civică: Beu Anca

Educație plastică: Gherghinoiu Sidonia

Educație muzicală: Nedea Emanoil

Diriginte: Dumitrescu Corina

„În singurătatea în care ne simțim cel mai puțin singuri... căci într-un final lumea noastră ar putea cunoaște pacea...”

„Au trecut deja opt ani. Opt ani în care ne-am descoperit și am descoperit lumea, ne-am de-

schis mintea și imaginația, opt ani în care ne-am format. Am venit aici ca o pânză albă, așteptând să o picteze oamenii ce trec prin viața noastră, și uite-ne acum, artă abstractă.

Nimic din ce suntem noi acum nu ar fi avut sens fără cei opt ani prin care am trecut cu ajutorul colegilor și profesorilor, care vor rămâne mereu o parte din noi.”

Clasa a VIII-a E

Colectivul clasei:

Beică Gheorghe Octavian
 Bogaciu Ana Maria
 Bratu Vlad
 Deaconu Ștefan Bogdan
 Diaconescu Alexandru Petre
 Din Andrei Iulian
 Din Adina Elena
 Dumitru Ana Maria
 Enăchescu Ana Maria
 Geană Nicolae Cristian
 Honcea Ștefan Ionuț
 Iordache Elena Alexandra
 Lincă Bianca Maria
 Kitajima Cristian Adelin
 Moiş Robert Gabriel
 Molea Antonia Elena
 Necșescu Mihai Adrian
 Păun Eusebiu Silviu
 Pârnu Călin George
 Popa Mihai Valentin
 Postaru Ionela Mirela
 Roșioru Andreea Cristina
 Rotaru Victor Costin
 Stanca Alexandru Antonio
 Șoliu Marian
 Toma Ane Marie
 Tudorache Andrei Cătălin

Acum când o etapă a vieții noastre se apropie de sfârșit și o alta va începe, dorim să mulțumim tuturor celor care au participat la începutul formării noastre ca oameni:

Învățători:

Stoica Florentina
 Diță Luiza

Profesori:

Dovleac Manuela – Limba română
 Dovleac Manuela – Limba latină
 Coman Valentina – Limba engleză
 Deaconu Anca – Limba franceză
 Săveanu Daniela – Matematică
 Orășanu Lavinia – Fizică
 Vasilescu Daniela – Chimie
 Buga Amalia – Biologie
 Beu Anca – Cultură civică
 Beu Anca – Istorie
 Florescu Sebastian – Geografie
 Badea Marinela – Religie
 Necula Mihai – Educație plastică
 Nedeia Emanoil – Educație muzicală
 Smadea Paul – Educație fizică
 Sandu Simona – Educație tehnologică
 Păduroiș Carmen – Informatică

Diriginte: Sandu Simona

Curând viața va găsi pentru noi alte căi de urmat. Vrem să trăim cu lumina în suflete aceste ultime clipe ale drumului străbătut împreună.

**Iordache Elena
 Alexandra**

“Nimeni nu-ți poate lua ceea ce ai trăit cu ADEVĂRAT” (G. G. Marquez)

Curentul național popular - Dacia Literară

Toate caracteristicile pașoptismului sunt ilustrate mai pregnant în perioada 1840-1860. În această perioadă se desfășoară evenimente decisive pentru soarta poporului român (Revoluția de la 1848). Acum literatura își sporește importanța în cadrul vieții naționale și se delimitează ca domeniu beletristic detașându-se de celelalte domenii ale culturii.

Scriitori importanți ca Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Alecu Russo, Nicolae Bălcescu, Dimitrie Bolintineanu, Gheorghe Barițiu,

sunt în primul rând luptători pentru emanciparea națională și numai în al doilea rând mînuitori ai condeifului. Dar aceștia posedă o cultură serioasă și o cunoaștere judicioasă a exigențelor literaturii beletristice, cum ar fi forma îngrijită într-o limbă literară, corectă și totodată ei sunt orientați în principalele curente ale gândirii europene contemporane, dar în acelaș timp sunt legați de mediul românesc, cu tradițiile lui spirituale.

De aceea, în ciuda unor contradicții politice, frumoșii pașoptiști au elaborat o platformă estetică unitară, cu principii ferme și luminoase.

Rolul esențial în făurirea acestei platforme revine celor trei mari reviste ale epocii: „Dacia literară”(1874), „Propășirea”(1874) și

„România literară”(1855), dar și redactorilor lor.

Deși „Dacia literară” a fost suspendată după trei numere, „Propășirea” după zece luni, iar „România liberă” după un an, totuși, programul enunțat de aceste publicații a corespuns nevoilor momentului și aspirațiilor profunde ale românilor.

În celebra „Introducere” cu care se deschide „Dacia literară”, Kogălniceanu aduce un cald omagiu inițiatorilor presei românești, lui Heliade și Asachi și-și afirmă voința de a le continua opera spre o treaptă mai înaltă.

„Dacia literară”, după cum arată și titlul-simbolic își propune să înlăture provincialismul, să fie numai o foaie românească îndeletnicind-se „cu producțiile românești, fie din orice parte a Daciei, numai să fie bune”.

Ea trebuie să devină repertoriu general al

literaturii românești, în care ca într-o oglindă se vor vedea scriitorii: moldoveni, munteni, ardeleni, bănățeni, bucovineni, fiecare cu limba sa, cu ideile sale, cu chipul său .

Își fixa ca țel exclusiv literatura, înlăturând informația politică. Noutatea programului Daciei literare stă în promovarea hotărâtă și consecventă a direcției naționale și populare în literatură. Ea afirmă că „originalitatea națională este însușirea cea mai de preț a unei literaturi” și condamnă înmulțirea imitațiilor și a traducerilor care „au făcut la noi o manie primejdioasă și pentru că omoară în noi duhul național”.

-continuare în pag. 56-

Kogălniceanu critică doar abuzurile, nu principiul- deși nu este împotriva oricăror traduceri- era împotriva superficialității și a maimuțării Apusului. El adresează scriitorilor apelul de a se inspira din realitatea autohtonă: „Istoria noastră are destule fapte eroice, frumoasele noastre țări sunt destul de mari, obiceiurile noastre sunt destul de pitorești și poetice, pentru ca să putem găsi și la noi subiecturi de scris, fără să avem pentru această trebuință să ne împrumutăm de la alte nații.”

„Dacia literară” a încurajat valorificarea folclorului, ca izvor de inspirație; în al doilea număr al „Dacia literară”, Costache Negruzzi scrie un articol despre „Cântece populare a Moldovei.”

Un alt punct important al Daciei literare era militarea pentru unificarea limbii române – comună „ca românii să aibă o limbă și o literatură pentru toți”.

Un alt deziderat era acela al necesității unor criterii obiective, nepărtinitoare: „vom critica cartea, iar nu persoana”.

„Dacia literară” stimulează pe lângă activitatea literară și relațiile dintre scriitorii din Moldova, Țara Românească, Transilvania și acel climat de unire a sufletelor înaintea unirii politice. Cele mai valoroase condeie ale epocii au colaborat la „Dacia literară”, „Propășirea”, „România literară” semn că orientarea estetică a fost asimilată launtric. În paginile acestor reviste vor apărea cele mai reprezentative opere ale pașoptismului: Grigore Alexandrescu „Anul 1840”, „Memorial de călătorie”.

Costache Negruzzi „Alexandru Lăpușneanu”, „Cântece populare a Moldovei”, Nicolae Bălcescu „Puterea armată și arta militară la români”, „Doine”, „Istoria unui galben și a unei parale”, Alecu Russo „Cântarea

României” .

În spiritul „Daciei literare”, au activat și alte publicații ale vremii: „Arhiva românească”, „Magazin Istoric”, „Naționalul”, „Steaua Dunării”, „Foaie pentru minte, inimă și literatură” și „Gazeta de Transilvania”.

Literatura a înregistrat în acest timp o creștere rapidă și multilaterală. S-au dezvoltat toate genurile de la nuvelă la roman, de la critica literară la eseu, de la meditația filozofică la poemul epico-liric, de la farsă, vodevil și comedie de moravuri la dramă istorică.

Limba literară, în ciuda disputelor dintre adepții diferitelor sisteme, a făcut un mare pas înainte, în direcția fixării normei supradialectale și a unificării ortografice.

Deși lipsiți de pregătire filologică, prin simț istoric, bun gust și contact direct cu limba vorbită de popor, pașoptiștii grupați în jurul lui Kogălniceanu, Alecsandri, au dat lovitură nimicitoare balcanismului fie și ridiculizându-l în opere literare precum „Muza de la Burdujeni”, fie atacându-l frontal respingând pe fabricanții de sisteme care voiau să scrie o limbă în eprubetă folosind termeni veniți în limbă din alte zone decât cea latină. Ei au modernizat limba prin eliminarea balastului de elemente lexicale greco-turcești, prin generalizarea neologismului romanic și abandonarea formelor dialectale. Au dat prozei sistem simetric, flexibilitate, simplitate, echilibru, claritate, expresivitate stilistică. În 15 martie 1856 alfabetul latin e introdus în școlile din Țara Românească, iar în 1861 se generalizează.

Prof. Eugenia Gabriela HAGIMĂ

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Interpretarea ezoterică a unor basme românești

Basmul este considerat creația epică narativă populară în care întâmplările reale se împletesc cu cele fantastice, fiind săvârșite atât de personaje reale, cât și de cele cu puteri supranaturale, care reprezintă forțele binelui și forțele răului, din a căror confruntare binele iese întotdeauna învingător.

Referitor la semnificațiile mitului, Vasile Lovinescu (1) face următoarea afirmație în „Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești”:

„Când este prezent în lumea noastră, deci immanent, mitul se învâluie într-o infinitate de coji (cojas) ocrotitoare a miezului central. Fiecare coajă exprimă

Adevărul adaptat la un anumit nivel de realitate și este un zid apărător pentru adevărurile mai adânci. Cel mai exterior dintre învelișuri este sensul literal și în el își rup dinții imensa majoritate a cercetătorilor.”

Criticii literari au fost de acord să urmărească în afară de sensul literal, alte patru sensuri: sensul filozofic-teologic, sensul politic și social, sensul literar și sensul inițiativ, metafizic în esența sa. Cu privire la ultimul sens, René Guénon (2) consideră că: „Tocmai din cauza acestui caracter, tocmai sensul profund a scăpat celei mai mari părți dintre comentatori; și totuși, dacă este ignorat sau necunoscut, celelalte sensuri nu pot fi prinse decât parțial, pentru că el le este principiul în care se coordonează și se unifică multiplicarea lor.”

Vasile Lovinescu se oprește și asupra operei literare *Ivan Turbincă*, apreciind că este singura dintre poveștile lui Ion Creangă ce conține elemente de caracterologie etnică. Sensul etnic al basmului este dat de faptul că Ivan este un soldat rus slobozit. De asemenea, sunt prezente mai multe elemente de vocabular rusesc: numele eroului *Ivan Turbincă*, comanda Pașol na turbinca, cuvintele: *tabacioc*, *vodchi*, *harașo*, *ștoti*, *Vidma*, *gulai*, numele dansurilor horodince și cazacinca. Există ipoteza că basmul ar fi de proveniență rusească, dar se poate susține că provine dintr-o variantă moldovenească mai veche. Cuvintele rusești puteau fi introduse pe teritoriul românesc în

a doua jumătate a secolului al XVIII-lea sau în prima jumătate a secolului al XIX-lea, când în Moldova au staționat trupe rusești cu ocazia războaielor dintre ruși și turci.

Eroul principal al basmului, Ivan, aparține castei războinicilor, a căror misiune esențială era de a sta la periferia unui centru spiritual, pentru a-l apăra de cei nechemați și de profanatori. În același timp, asigura și legătura dintre centru și cei chemați (dintre

Moarte și Dumnezeu). Postul lui se afla la ultima incintă a Raiului, la Poarta Strâmtă, loc de comunicare între lumea noastră și cealaltă. În mituri, aceste porți sunt păzite de cei ce au realizat o inițiere regală, iar centrul real ocupat de contemplativii puri, desăvârșiții unei inițieri sacerdotale. Uneori, cei care păzeau erau entități mitice: câini năzdrăvani, balauri, zgripturoi sau îngeri cu săbii de foc.

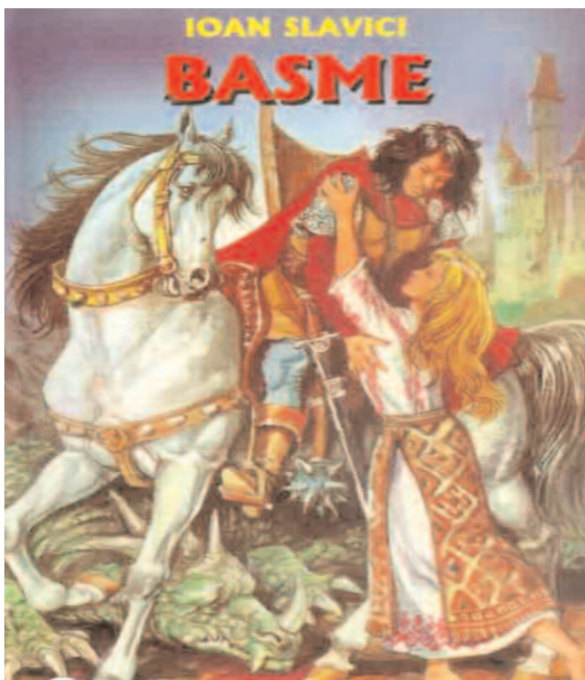
În basmul său, Creangă surprinde momentul critic al unei realizări inițiatice. După ce a slujit în postul său de la periferie, Ivan Turbincă trebuia să se inițieze sacerdotal și să treacă la centru.

De la poarta Cetății, el trebuia să ajungă la paraclisul din mijloc. Războinicul trece de la etapa activă, la faza contemplativă sacerdotale, o schimbare totală în ființa omului care este unul dintre marile momente critice ale realizării inițiatice.

Există posibilitatea ca anumite ființe, deși au fost inițiate sacerdotal și s-au integrat în centru, în Sfânta Sfințelor, nu au părăsit postul de păzitor de la periferie, din anumite motive. La această stare trebuia să ajungă și soldatul rus, dar nu a reușit datorită ignoranței ierarhiei reale a universului.

De obicei, eroii basmelor care pornesc în călătoria inițiativă sunt adolescenți; în basmul de față, Ivan este bătrân. El se află în momentul în care acțiunea și caritatea și-au terminat misiunea și trebuia să se cufunde în Oceanul Informal. Făcându-și datoria de soldat și fiind bun la inimă, el este îndreptățit să treacă podul ce desparte lumea fenomenală de cea cauzală. Însă, așa cum afirmă și Vasile Lovinescu (3), Ivan comite un păcat grav prin omisiune: „nu întreabă și nu se întreabă cu ce pod are de-a face și cine sunt cei doi paznici ai lui. Pentru realizarea spirituală, nu sunt suficiente bunătatea și aptitudinile practice. De aceea, Dumnezeu îi conferă lui Ivan Turbincă funcția de paznic al Raiului pentru a-i demonstra că nu este demn de ea.”

- continuare în pag. 58 -

Dumnezeu îi oferă lui Ivan posibilitatea de a pași de la postul său de războinic la punctul central al Paradisului, schimbând o funcție războinică cu una contemplativ-sacerdotală. Dar acesta, primind turbinca, are intenția s-o stăpânească pentru totdeauna, rămânând în zona intermediară. Pe el îl interesează mai mult puterea decât principiul care o creează. De aceea, el se abate de la drumul drept, care duce direct al punctul cosmic de unde pleacă puterile turbincii, rătăcind pe câmpii. Astfel, ajunge la curțile unui boier care îl găzduiește peste noapte într-o casă bântuită de draci. Ivan Turbincă reușește să sperie dracii pe care îi determină să părăsească acel loc și, în schimb, să se ducă oriunde în lume.

Călătoria inițiată a lui Ivan nu respectă ordinea clasică (Infern, Purgatoriu, Paradis); el începe cu Purgatoriul (curtea boierească), apoi ajunge la poarta Raiului, după care merge în Iad.

„Plecând de la curtea boierului, el nu este pregătit pentru a pătrunde în Rai: se încinge cu sabia, pune turbinca în șold, își ie ranița în spate și pușca de-a umăr, și pornind se tot duce înaintea la Dumnezeu.” (4) Respins și din Iad și din Rai, eroul își însușește funcția de păzitor la ușa Raiului. Dar, el nu poate fi decât un obstacol între oameni și Centru.

O altă greșală a lui Ivan Turbincă este aceea că vede moartea nu ca pe o necesitate augustă, condiționând trecerea într-o altă formă de viață, ci ca pe un dușman persoanl al lui, încercând s-o minimalizeze sau s-o înlătore. Astfel, prin

sechestrarea Morții în turbincă, prin distrugerea naturii este distrus echilibrul Universului. O ultimă poartă prin care Ivan nu reușește să treacă este sicriul, trecătoarea în cealaltă lume.

Vasile Lovinescu apreciază că „Ivan Turbincă este eroul, care neținând seama de legile cosmice și acționând anarhic, sfârșește prin a deveni un spirit rătăcitor pe toată durata ciclului mare și care din această cauză nu se mai poate niciodată încadra în armonia cosmică.”

Ca operă literară, basmul propune un model de comportament eroic, relatând încercările la care este supus eroul, lupta și victoria lui asupra forțelor răului: zmei, balauri, diavoli, răsplătirea binelui și pedepsirea răului, depășirea condiției de inferioritate: lipsuri, sărăcie, ignorare și accederea la o condiție superioară.

Prof. Adriana CORNEA

Școala Gimnazială Mihai Eminescu-Pitești

1. Vasile Lovinescu, *Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești*, București: Editura Cartea Românească, 1993, p. 12
2. René Guénon, *L'Esotérisme de Dante*, Paris: Editura Ch. Bosse, 1925, p. 2-3, apud Vasile Lovinescu, op. cit., p. 13
3. Vasile Lovinescu, op. cit., p. 22
4. Ion Creangă, *Povești, povestiri, aminitiri*, (Cuvânt înainte de Domnica Filimon), București: Editura Ion Creangă, 1981, p. 169
5. Vasile Lovinescu, op. cit., p. 45

Competența de comunicare și importanța ei în predarea limbii și literaturii române

Termenul „competent” este definit ca: „bun, capabil, valoros, experimentat” (1). Prin extensia acestui adjectiv s-a format sintagma „a fi competent” care exprimă „capacitatea cuiva de se pronunța asupra unui lucru, pe temeiul unei cunoașteri adânci a problemei în discuție; capacitatea unei autorități, a

unui funcționar etc. de a exercita anumite atribuțiuni” (2).

Din punct de vedere didactic competențele „reprezintă ansambluri structurate de cunoștințe și deprinderi dobândite prin învățare; acestea permit identificarea și rezolvarea în contexte diverse a unor probleme caracteristice într-un anumit domeniu” (3).

Noua programă școlară pune elevul în centrul atenției, procesul instructiv-educativ, bazându-se pe metodele activ-participative care stimulează gândirea critică a elevilor, creativitatea și originalitatea.

Alina Pamfil enumeră finalitățile componentelor verbale care cizează elevilor competența de comunicare. Astfel prin dimensiunile (lingvistice, discursive și textuale) se pune accent pe limbaj, prin componenta cognitivă apare o corelare între limbă și gândire, componenta literară le dezvoltă elevilor simțul estetic, etic și moral prin literatura de specialitate studiată. Componenta enciclopedică pune accentul pe perechea limbă-cunoaștere, deoarece prin studiul diversificat al textelor redactate în diferite stiluri funcționale se pune accent pe studierea și asimilarea particularităților lingvistice, textuale și discursive. Prin componenta ideologică, elevii își formează diferite convingeri personale, idei, sentimente, atitudini. Componenta socio-afectivă, cuprinde limba, cultura și sentimentele. (4)

În legea învățământului Art.2 (3) se pune accentul pe faptul că „idealul educațional al școlii românești constă în dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane.” (5)

Un efect modelator asupra formării unei personalități active și creatoare, similare cu expectanțele legii învățământului îl are competența culturală, care ar trebui să-și pună amprenta mai mult în conținuturile Programei Școlare. Chiar de la cuvântul „cultură”, care este desemnat astfel „cunoștințe, morală, credințe, creațiile culturale ale unei societăți” (6) ne putem da seama de importanța dezvoltării și chiar a educării acestei competențe.

Membrii asociației ANPRO în Revista „Perspective”, au pus accentul pe dezvoltarea perspectivei culturale care ar trebui să domine la clasele liceale. S-ar putea genera o privire holistică asupra specificului cultural al diferitor texte literare și nonliterare cu numeroase deschideri către alte arte (film, teatru, muzică, arte plastice, arhitectură). S-a vorbit despre principiul predării integrate, al abordării inter și pluridisciplinare. Pentru domeniul limbii aspectul normativ și funcțional va fi dominant, dar cel mai important aspect se referă la accentuarea formării competenței culturale și literare, pe formarea conștiinței culturale/identitare cultural awareness, prin studiul

comparativ al culturii și literaturii române cu celelalte culturi și literaturi europene. (7)

Sintetizând cele spuse mai sus, în școală elevul trebuie să aibă o deschidere mai mare spre formarea de competențe, de comunicare, literare sau culturale.

Programa școlară se bazează pe modelul comunicativ – funcțional și se organizează pe trei dimensiuni:

I. „Practica rațională și funcțională a limbii prin care elevul trebuie:

- să cunoască normele și modelele de structurare a formelor de comunicare, orală și scrisă, implicit să înțeleagă structura și funcționarea limbii literare, ca sistem unitar în permanentă devenire și ca ansamblu al elementelor de construcție a comunicării;

- continuare în pag. 60 -

- să-și activeze cunoștințele de limbă pentru a percepe și a realiza fapte de comunicare, orală și scrisă, adaptându-se dinamic și eficient la strategiile și regulile interacțiunii sociale;
- să exprime în mod original, într-o formă accesibilă, clară și armonioasă propriile idei, judecăți și opinii

II. Formarea unor reprezentări culturale, precum și a unui univers afectiv și atitudinal coerent, prin care elevul trebuie:

- să înțeleagă semnificația limbii literare române în conturarea identității naționale și integrarea acesteia în contextul culturii universale;
- să interiorizeze, prin contactul cu textele elaborate în diferite stiluri funcționale, valorile culturale, naționale și universale, ca premisă a propriei dezvoltări intelectuale, afective și morale;
- să stăpânească principalele modalități de înțelegere și interpretare a unor texte, redactate în diverse situații de comunicare;

III. Formarea unor deprinderi de muncă intelectuală prin care elevul e indicat:

- să-și însușească strategiile, metodele și tehnicile de studiu și de activitate independentă, să-și structureze o conduită autonomă în selectarea, organizarea și utilizarea informației.”(8)

Studierea limbii și literaturii române în școală are o serie de principii care particularizează și condiționează o serie de factori în asimilarea acestei discipline prin care se urmărește „limba în funcțiune” și nu „limba ca sistem abstract”. Trebuie să se respecte viziunea comunicativ – pragmatică prin care se abordează limba ca sistem funcțional și aplicativ în formarea unei comunicări coerente și eficiente, prin prisma valorilor culturale prin care ne identificăm ca popor. Prioritatea absolută trebuie acordată metodelor activ – participative prin abordarea exercițiilor de tip analitic și sintetic, evitarea formalismului, eliminarea carac-

terului descriptivist, prin care profesorul de limba română trebuie să adopte o viziune nouă asupra predării acestei discipline, prin alegerea și combinarea elementelor constitutive ale sistemului limbii, respectând anumite reguli și abordându-le într-o manieră personală. Trebuie să lăsăm elevul să creeze, să se exprime liber, imprâmându-i potențialul unui posibil artist, fără să omorâm în el duhul creator. Studiarea limbii trebuie să pornească de la cercetarea textelor lingvistice ca împrejurări comunicative, în concordanță cu standardele de textualizare.(9)

Creația literară trebuie să vină din suflet, fiind un produs spiritual. Artisticul înseamnă desăvârșire, comuniune cu divinul, de aceea trebuie să punem accent pe arte, și anume pe arta comunicării ca parte integrantă a competenței culturale.

Bibliografie:

- Coteanu, Ion, Seche, Luiza, Seche, Mircea, *Dicționarul explicativ al limbii române*, Editura Univers Enciclopedic, București, 1998, p. 203.
- *Ghid metodologic pentru aplicarea programelor de limba și literatura română*, Editura C.N.C., București, 2002, p. 81
- Pamfil, Alina, *Op.cit.*, p. 55, 65.
- *Legea Educației Naționale*, 2011.
- Craia, Sultana, *Dicționar de comunicare*, Editura AGER, București, 2001, p. 42.

Prof. Manuela Elena DOVLEAC
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Pitești

Exprimarea partitivului în limba română

Partitivul, sub aspectul categoriilor semantice, puțin gramaticalizate în limba română, poate însemna deopotrivă întregul din care se ia o parte sau partea luată dintr-un întreg.

Există trei tipuri de procedee de exprimare a partitivului: lexicale, lexico-gramaticale și semantice.

Ca elemente lexicale, cele mai importante sunt prepozițiile *din*, *dintre* și *de*, cu o anumită distribuție a lor: „Prepozițiile *din* și *dintre* apar în variație liberă, mai mult în varianta populară, familiară a limbii, pe când, în varianta foarte îngrijită, libertatea de utilizare, a uneia sau a celeilalte, în anumite contexte, este limitată”.

Deosebit de importanți sunt cuantificatorii partitivi. Unii dintre aceștia determină cel mai adesea o anumită cantitate dintr-un întreg: *unii, câțiva, ceva, mult, puțin, tot, niște, niscaiva...*

Cuantificatorii lexico-gramaticali se referă mai ales la modul de exprimare a unităților și a unităților etalon, de tipul *un gram de, un litru de, un metru cub de; un metru de, un kilogram de; un hectar de; un centimetru de...*

Destul de frecvenți sunt și cuantificatorii nedefiniți, utilizați mai ales în limbajul colocvial, de tipul: *un pic de, o fărâmă de, un strop de, un vârf de, o leacă de, o țărâ de...*

Sunt, de asemenea, multe substantive colective folosite drept cuantificatori: *un grup de studenți, o mulțime de oameni, un colectiv de elevi, o grămadă de surcele, un mănunchi de flori, o turmă de oi, o haită de lupi...*

Referitor la construcțiile cu prepoziție după un substantiv-etalon, în noile studii de gramatică, se consideră că ele se grupează cu primul substantiv, care, în felul acesta, nu mai este centru, ci devine modifier. Atunci când contextul o permite, pot exista expresii de tipul: *am cumpărat un kilogram, am măsurat doi metri, a băut un litru*. Acest lucru probează că substantivul-etalon își păstrează calitatea de centru, deoarece, în orice sintagmă, substituția cu zero se întâmplă numai la modificatori, adică la de-

terminant.

O atenție deosebită trebuie acordată cuantificatorilor prepoziționali. Prepozițiile *din*, *dintre*, *de* dobândesc multe sensuri în funcție de context. *Din* și *dintre* exprimă o detașare a părții dintr-un întreg definit sau nedefinit.

Prepoziția *din* este selectată, de regulă, de un substantiv la singular sau plural și non-numărabil masiv sau abstract: *A băut din vin; câteva oi din turmă; într-una din serile trecute; Pe toți i-a cuprins câte puțin din nerăbdarea lui...*

Deși aceste reguli nu sunt absolute, putându-se vorbi mai degrabă de folosirea în variație liberă, totuși se semnalează și existența unor verbe, numite frecventative (*a mânca a bea, a lua, a alege...*) care par să aibă preferință, nici de data aceasta absolută, pentru prepoziția *din*: *A mai mâncat din fructe; A băut din cafea; A luat din haine...*

Foarte frecvent, în limba română, spre deosebire de alte limbi, partitivul se exprimă fără prepoziție, cu așa-zisul articol zero: *Bem apă de la izvor; Mănâncă pâine de secară; Citește ziare în fiecare zi; Cumpără fructe de la aprozar...*

În limba populară, cu nuanță cantitativă mai pronunțată se folosește cu valoare partitivă și prepoziția *la*: *A mâncat toată ziua la bomboane; A văzut la lume!*

Sub aspect sintactic, există un complement partitiv, însă el este specific construcțiilor comparative cu superlativul relativ (comparativ generalizat): *Era cea mai înaltă dintre toate fetele; E cel mai serios din clasă; Este, fără îndoială, cel mai valoros de aici; Ele au alergat cel mai repede dintre copii; Lucrează cel mai bine dintre noi...*

Partitivul se exprimă însă și prin alte complemente (de regulă prin complementul direct), funcționând numai restricțiile semantice: „Prepozițiile partitive *de, din, dintre*, ocurente în GN... impun ca nominalul complement corespunzător întregului să fie un plural sau să trimită la ideea de plural. Aceasta este o condiție esențială a manifestării partitivului în GN, condiție care se traduce prin faptul că mulțimea desemnată prin grupul nominal corespunzător întregului este mai mare decât cea indicată de grupul nominal corespunzător părții, ultima incluzându-se în prima”.

Bibliografie:

Găitănanu, 2010 – Șt. Găitănanu, *Gramatica limbii române. Analize și explicații*, Pitești Editura Tiparg; GALR, 2005 - Guțu Romalo, V. (coordonator), *Gramatica limbii române*

Prof. Miana POPA

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

In memoriam – Elena Marin

Cum se poate să trec cu vederea o vibrație atât de fină a imaginii poetice, încărcată cu atâta delicatețe.

Vremile sale mi s-au părut întotdeauna un zefir scăpat printre degetele crengilor, ca să coboare în iarbă și să mângâie creștetele florilor de câmp...

Ion Puiu Stoicescu

Doamna Elena Marin a fost un model de credință, cultură, bunătate, cuviință, entuziasm.

După ce se vindeca de toate prin scris, devenea ființa care s-a impus în conștiința publică prin valorile de care am scris mai sus.

Jean Dumitrașcu

Pentru mine nu rămâne decât amintirea aceea, când o mare doamnă în voaluri violete răsfoia o carte violetă în versuri de petale în toate culorile și miros de ambrozie și nectar, pentru că, peste această amintire nu s-a suprapus până azi nicio alta atât de emoționantă.

Marin Ioniță

S-a stins discret, așa cum a și trăit, încercând să lupte cu suferința implacabilă, dar cu bucurie că și-a îndeplinit misiunea la care Creatorul a chemat-o pe acest pământ. Avea demnitatea care a făcut-o să rămână în conștiința noastră și dincolo de mormânt.

Protopop Iuliu Chiriță

Câtă tărie de caracter trebuie să fi avut un om sensibil, un umanist, un om de litere, un poet cum a fost Elena Marin pentru a rezista dramei pe care o trăia. O trăia cu ochii pe clepsidra din care nisipul vieții se scurgea implacabil.

Mihai Goleșcu

A trecut dincolo de granițele tangibile...

Fără ca prezența să i se micșoreze însă, aici, printre cei care au rămas să o petreacă în urmă cu privirea...

Denisa Popescu

A lăsat în urmă chipul limpede al unei ființe care a dăruit celor din jur ce a avut mai bun și mai frumos în sufletul său. Putem murmura în gând sau cu voce tare, asemenea lui Sadoveanu despre dascălul său, atunci când trecem prin cartierul Războieni din Pitești, pe lângă locuința sa ori pe lângă Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, cuvintele: „În locul acela, odată, a trăit un OM”.

Vasile Ghîțescu

Sunt oameni capabili să comprime timpul

prin intensitatea cu care trăiesc și prin realizările pe care le lasă semenilor. Elena Marin face parte din această categorie.

Ce păcat că timpul nu a mai avut răbdare!

Radu Stancu

Aleile școlii mai poartă urmele pașilor săi, zâmbetul încă îi mai luminează la fereastra sălii de clasă, silueta-i diafană se întrezărește din bănci, mâna ei încă mai desenează pe tablă, mai așează rime pe foaia de hârtie, mai mângâie creștetele aplecate asupra literelor din abecedar...

Ca și cum nimeni n-ar fi știut că totuși clopoțelul a sunat... pentru ultima oară...

Allora Albulescu – Șerb

Sunt păsări care, ostenite de zborul aprig, nu

Elenei Marin

după 15 ani

Știam că le merți pe toate,
Și dreptul la DA și la NU,
Dar parcă uitasem că totuși
Ai dreptul la moarte și tu...

Ai stat toată viața de veghe,
Pe muchia acestui cuțit,
Cu grija copiilor clasei,
Precum îți fusese sortit...

Ce luptă ai dus toată viața,
Ce tristă în ultim popas,
Ce singură-n cer te-ai întors
Ce singur pe-aici am rămas!

Și poate cumva, într-o noapte,
Zdrobit de părere de rău,
Atunci voi afla că e viață
Pe steaua cu numele tău...

Alexandru Marin

caută să cadă a disperare pe pământ, ci se ridică, a minune, spre cer.

Ele nu țipă minunea, ca să nu le întristeze pe suratele lor nevinovate pentru neputința de a trăi și înțelege spectaculosul.

Știi o pasăre care, obosită după un zbor aprig, s-a înălțat la cer și acolo a rămas.

Maria Grecu

Ca un vis, se strecoară o confuzie în amintirile mele sau o neputință de exprimare în vorbe a unei impresii bazate pe aer, roz, aur (pulbere) și așteptare ... ca la un spectacol, într-un teatru mare și nu într-o clasă, cu zumzetul specific: șoapte, răsete scurte de copii emoționați, cu obrăjorii roz, cu bucle aurii, băieți cu papioane micițe negre pe albul imaculat al cămășilor, cu aerul vibrând de evantaie – aripi de îngeri nevăzuți ... aer pur, roz și pulbere de aur.

Nici nu știu dacă gândurile nu mi-au zburat aiurea din cauza frumosului în care picasem: cred că era o oră de educație plastică pe un subiect de primăvară, pe muzică, în mod sigur de Vivaldi – Anotimpurile.

... Și a început primul copil să spună, să șoptească emoționat: „Tatăl nostru care ești în ceruri...”

Glasului cristalin i-a urmat altul și altul, fiecare rostire cu un timbru propriu, mai limpede sau mai pripit, dar emoționant fiecare. În aer era muzică (sau se oprise?) elevii desenau sau așterneau forme din puncte colorate iar Doamna, ca un nor de pulbere de aur dirija fără să dirijeze, domina fără să domine, era lângă fiecare copil, era în mintea lor, era sprijin și muză...

Mara Diaconu, artist plastic

Nu știam că este bolnavă ... Era un peisaj mirific, de un alb ireal, o scenă desprinsă parcă din poveștile lui Andersen. Ningea cu fulgi jucăuși.

Doamna era îmbrăcată în roșu. Am urcat bulevardul și s-a oprit să se odihnească. O priveam și îmi părea o petală de trandafir roșu pe albul imaculat.

Prof. Ionel Țuță

„In memoriam” - Elena Marin

Foști elevi

Privea fiecare lucru cu speranță, niciodată nu s-a dat bătută în fața destinului. Nu a dat vina pe nimeni, pur și simplu spera ca ziua următoare să-i mai dea Dumnezeu putere ca să mai ajute pe altcineva, fiindcă misiunea ei pe pământ a fost să trăiască pentru alții.

Cosmina Lilioiu

Glasul ei calm, demnitatea privirii, claritatea explicațiilor și a gândirii sale, dulcea expresia a unei dureri înabușite, printr-o speranță fără de sfârșit, toate acestea și multe altele alcătuiesc amintirea profundă și definitiv pozitivă a primei mele învățătoare.

Ramona Adelina Ion

Este atât de mult o parte din mine, încât nici nu știu ce mă încercă mai tare atunci când mă gândesc la dumneaei: durerea că nu o mai întâlnesc pe stradă sau bucuria că o regăsesc întotdeauna în inima mea.

Mihaela Vânt

De la învățătoarea mea am învățat o lecție pe care

nu toată lumea o predă: să cauți puterea, să crești departe de mării arbori pentru a nu fi sufocat și totodată să te simți bine între ei pentru că numai împreună poți supraviețui furtunilor.

Alina Diaconu

Sunt convinsă că a rămas un înger, curat la chip și suflet, așa cum sunt toți îngerii. Și dacă a avut ceva aparte față de alți îngeri de acolo, de sus, este că, acest înger, Elena Marin, a fost coborâtă mult timp aici, pe pământ și a dus o viață alături de noi.

Laura Constantin

Uneori ne amintim că cineva ne-a făcut să fim ceea ce suntem astăzi. Lipind destinului nostru strălucirea frumuseții lor interioare. Ca pe o etichetă.

Cătălin Iordache

Dacă acum știu ce înseamnă respectul de sine, eleganța, valoarea și noblețea, e pentru că dumneaei le avea pe toate acestea și, mai ales, pentru că a știut să ni le însuflească și nouă, cu aceeași ușurință cu care ne-a învățat limba și literatura română.

Daniela Gheoroiu

Dumnezeu a creat o ființă perfectă, atât fizic cât și sufletește. Emană o frumusețe fără asemănare, plină de căldură. Pășind în prima zi de școală m-a întâmpinat cu zâmbetul pe buze și m-a condus către viitor.

Dana Stoica

Rareori se întâlnesc oameni buni, modești, perseverenți, în lupta cu greutățile până la sacrificarea propriei sănătăți, oameni născuți pentru a fi dascăli.

Iulia Adelina Grigore

Amintirea ei, uneori neglijată și părăsită într-un colț de viața noastră și de nenumăratele griji apare vie și caldă așa cum poate apărea numai aceea a unor chipuri dragi, apropiate, din familie. Ca să o cunoști cu adevărat trebuie să-i fi fost elev.

De fiecare dată când deschid o carte mă gândesc la învățătoarea mea ca și de fiecare dată când intru în biserică, când scriu ceva, când aud vorbindu-se despre Ipotești sau Posada.

Andrei Oproiu

N-am să pot uita clipele în care noi eram triști și ne spunea să ne gândim la un câmp cu flori, un infinit câmp cu flori, unde poate este și dumneaei astăzi și de unde sigur este mândră de noi.

Irina Tucu

CUPRINS

- 3** Editorial
- 5** Performața anului
- 7** La aniversare
- 12** Ecouri
- 13** Caligrafii
- 25** Premii Eminescu
- 50** Din viața școlii
- 55** Didactica
- 62** In memoriam